

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Siz Beşeriyet İçin Meydana Çıkartılmış En Hayırlı Bir Ümmetsiniz. İyiliği Emreder Kötülükten Vazgeçirmeye Çalışırsınız." (Âl-i imrân: 110)

"İyilik ve Takvâ Üzerine Yardımlaşınız, Kötülük ve Düşmanlık Üzerine Yardımlaşmayınız." (Mâide: 2)

"Allah'a Tevbe Edenler, İbadet Edenler, Hamd Edenler, Oruç Tutanlar, Rûku ve Secde Edenler, İyiliği Teşvik Edip Kötülükten Vazgeçirmeye Çalışanlar ve Allah'ın Hududunu Koruyanlar Var Ya, İşte Bu Müminleri Müjdele!" (Tevbe: 112)

"Rabb'inin Yoluna Hikmetle, Güzel Söz ve Nasihatla Dâvet Et." (Nahl: 125)

"Öğüt Ver, Hatırlat! Çünkü Sen Ancak Öğüt Vericisin." (Gâşiye: 21)

DİN NASİHATTİR

Din Nasihattir
Her Fırsatta Nasihat ve Tebliğ
Hidayete ve Hakikate Vesile Olmak

[Gaye; İman Kurtarmak](#)
[Uyarılara Kulak Verenler](#)
[Sohbet](#)
[Sohbet Üslûbu](#)
[Mühim Bir Husus](#)
[Kim İçin Nasihat](#)
[Hâl ve Kâl](#)
[Halimiz, Kalımız, Fiilimiz Ders Verecek](#)
[İyiliğe Vasıta Olmanın Önemi](#)
[Allah'ın Dâvetçisi \(Dâiyallah\)](#)
[Dâvetin Mâhiyeti](#)
[Tebliğde Azim](#)
[Hidayete Dâvet](#)
[Önce İmanımızı, Sonra Yakınlarımızı Kurtarmak](#)
[Evlâtlara Karşı Nasihat](#)
[Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin İçinde](#)
[Bulduğumuz Âhir Zamana Dair Mühim Öğüt ve Uyarıları](#)
[Hatem-i Velî'nin Gitmesi ile Her Şey Başlayacak](#)
[Allah'ın İpine Sarılın](#)
[Nasihat Edenler Üctür](#)
[Bazı Mühim Nasihatları](#)

/ İsmail Yavuz

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

[İhlâs Sûre-i Şerif'inin Tefsiri \(33\)](#)
[ALLAH-U TEÂLÂ'NIN İLİMDE MUVAFFAK KILDIĞI HAS](#)
[KULLARI \(10\)](#)

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Hicretin Sekizinci Yılı](#)
[Mekke'nin Fethi \(4\)](#)

[Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh-
Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden
İnciler \(77\)](#)

[Lokman Aleyhisselâm'ın Hikmetli Bir Beyanına Zât-ı
Âliileri'nin Yaptıkları İzâhları](#)

**EVLİYÂ-İ KİRÂM -kaddesallahu Esrârehüm-
Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki
Beyan ve İfşaatları (200)**

[Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- \(4\)](#)

**Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına
İzah ve Açıklamalar (133)**

[DÂVUD BİN MAHMUD EL-KAYSERÎ -Kuddise Sırruh-
\(13\)](#)

**Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah
İncileri**

[İbtılâ ve İmtihan \(11\)](#)

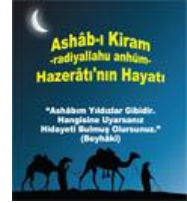
İSLÂM İLMİHALİ

[Hacc \(30\)](#)

[HACC HAKKINDA BİR TATBİKAT \(14\)](#)

**ASHÂB-I KİRÂM -Radiyahallahu anhüm-
HAZERÂTI'NIN HAYATI**

[HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- \(46\)](#)

GÜNDEM

[Katar Krizinin Düşündürdükleri / Uğur Kara](#)

Eğitim

[Ağaç Yaşken Eğilir / Canan Büşra Kara](#)

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâina, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Nasihat; çok şümüllü, dünya ve ahiret iyiliklerini toplayıcı bir kelimedir. Nasihat, dinin direği ve temelidir.

Kişiyi müşkül durumdan kurtarmak, en az sözle en kestirme yolla en doğruyu tarif etmek ve onu Hakk'a yöneltmek, Hakk'a ulaştırmaktır.

Temüm'üd-Dârî -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Din nasihattir." buyurdular.

Ashâb-ı kiram:

"Yâ Resulellah! Kimin için nasihat?" dediler.

Buyurdu ki:

"Allah için, Allah'ın kitabı için, Resul'ü için, müslümanların imamları ve bütün müslümanlar için." (Müslim: 55)

Cenâb-ı Allah Kur'an-ı kerim'inde şöyle buyuruyor:

"Siz beşeriyet için meydana çıkartılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emreder kötülükten vazgeçirmeye çalışırsınız." (Âl-i imrân: 110)

Hakk ve hakikattan gafil, ahiret yolculuğunu düşünmekten habersiz olanları ikaz edip uyandırmaya, kalpleri nûrlandırmaya gayret etmelidir. Çünkü bu vazife yapıldığı zaman ancak insanlar kötülüklerden sakınır, hidayet yolunu tutar.

Hiçbir peygamberin ümmeti Vâris-i Enbiyâ mertebesine nâil olamamıştır. Yani hiçbir peygamberin ümmetine **"Emr-i bi'l-ma'rûf nehy-i ani'l-münker = İyiliği emir, kötülükten nehiy"** vazifesi verilmemiştir, ancak bu vazife ümmet-i Muhammed'e tevdi ve ihsan buyurulmuştur.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Rabb'inin yoluna hikmetle, güzel öğüt ve nasihatla dâvet et." (Nahl: 125)

Allah-u Teâlâ hikmeti lütfedecek ki kişi hikmetle konuşsun. O'nun hikmet vermediği kimse hikmetle konuşamaz. Hikmet peygamberlere, sıdıklara ve sâdık âlimlere verdiği bir sırdır.

Dinin, muhabbetin, sohbetin takviyesi kurmuş ağaca su vermeye benzer. Onun için hayırlı sohbetler, imanın neşvünemâ vermesi için faydalıdır.

Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretlerimiz, "**Bizim yolumuz sohbet yoludur.**" buyurmuşlardır. Çünkü sohbetin fazileti bütün faziletlerin ve kemâllerin üstündedir.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri de "**İnsan sohbet ile yetişir.**" buyurmuşlardır.

Onların sohbetleri yakınlık makamından doğar ve âli makamlardan süzülerek gelir. Kalplerinin üzerinde perde yoktur. Allah yolunda köprü mesabesindedirler. Sohbet ve nazarları feyz kaynağıdır, kalp hastalıklarına şifadır. Söylediklerini görerek, bilerek ve yaşayarak söylemişlerdir.

İşte onlar Allah ve Resul'üne davet ederler. Gönüllere Allah ve Resul'ünün muhabbetini sokmaya gayret ederler. İnsanları arındırıp rızâ yolunda birleştirmeye çalışırlar.

Bugün insanlık âlemi küfür deryasında boğuluyor. Hazret-i Allah bize bir nûr bahşetmiş. Mümkün olduğu kadar Allah'ımızın nûrunu yaymaya çalışalım. Etrafımızı zindanda bırakmayalım.

Bizim bütün gaye ve gayretimiz iman kurtarma çabasıdır.

Nasibi olan içeriye girer, fakat biz bu çaba içinde olacağız.

Sen vazifeni yap. Belki senin delaletle bir kişiye hidayet bahşeder de, o kişi zandan, vehimden kurtulur. "Bilmiyor" bilse yapacak. Madem ki Hazret-i Allah sana bildirmiş, sen de ona bildir. Bu nimetin şükrünü böylece eda et. Hizmetin kârı budur.

Hâlin güzel olacak, kâlin güzel olacak, fiilin güzel olacak, giyinişin güzel olacak, bilhassa istikametinin güzel olacak. Hiçbir söz söylemesen bile, karşıdaki baktığı zaman ibret alacak, yolunu düzeltecek.

Baki esselâmü aleyküm, ve rahmetullah...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"Siz Beşeriyet İçin Meydana Çıkartılmış En Hayırlı Bir Ümmetsiniz. İyiliği Emreder Kötülükten Vazgeçirmeye Çalışırsınız." (Â-i imrân: 110)

"İyilik ve Takvâ Üzerine Yardımlaşınız, Kötülük ve Düşmanlık Üzerine Yardımlaşmayınız." (Mâide: 2)

"Allah'a Tevbe Edenler, İbadet Edenler, Hamd Edenler, Oruç Tutanlar, Rûku ve Secde Edenler, İyiliği Teşvik Edip Kötülükten Vazgeçirmeye Çalışanlar ve Allah'ın Hududunu Koruyanlar Var Ya, İşte Bu Müminleri Müjdele!" (Tevbe: 112)

"Rabb'inin Yoluna Hikmetle, Güzel Söz ve Nasihatla Dâvet Et." (Nahl: 125)

"Öğüt Ver, Hatırlat! Çünkü Sen Ancak Öğüt Vericisin." (Gâşiye: 21)

DİN NASİHATTİR

İsmail Yavuz - Temmuz 2017
Başyazı - Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.3-28

"Geçici bir dünya hayatı için ne kadar çalışıyoruz! Aman aç kalmayalım, muhtaç olmayalım diye... Halbuki akşam uyuyoruz ama tekrar kalkacağımız belli değil. İşte geldik işte gidiyoruz. Ya ebedi ahiret hayatı için ne kadar çalışmamız lâzım! Madde dünyada kalacak.

Mânâ ise bizimle beraber gelecek. Dünya bir ahiret tarlasıdır. Şu halde çalış ki sermayen çoğalsın. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz: "Din nasihattir, din nasihattir, din nasihattir." buyurdular.

Nasihat; insanları ahkâma uymaya dâvet ve Allah-u Teâlâ'nın yoluna irşad etmektir.

Bugün nasihat imana kuvvet verir. Dinin, muhabbetin, sohbetin takviyesi kurumuş ağaca su vermeye benzer. Ağacın suya ihtiyacı olduğu gibi, insanın bir mümine ve nasihate o kadar ihtiyacı vardır. Bu sebeptendir ki; hayırlı sohbetler imanın neşv-ü nema vermesi için faydalı olup, insanın kalkınmasına, yeşermesine vesile olur."

(Ömer Öngüt -kuddise sırruh-)

Din Nasihattir:

Cenâb-ı Allah Kur'an-ı kerim'inde şöyle buyuruyor:

"Siz beşeriyet için meydana çıkartılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emreder kötülükten vazgeçirmeye çalışırsınız." (Âl-i imrân: 110)

Hakk ve hakikattan gafil, ahiret yolculuğunu düşünmekten habersiz olanları ikaz edip uyandırmaya, kalpleri nûrlandırmaya gayret etmelidir. Çünkü bu vazife yapıldığı zaman ancak insanlar kötülüklerden sakınır, hidayet yolunu tutar.

Hiçbir peygamberin ümmeti Vâris-i Enbiyâ mertebesine nâil olamamıştır. Yani hiçbir peygamberin ümmetine **"Emr-i bi'l-ma'rûf nehy-i ani'l-münker = İyiliği emir, kötülükten nehiy"** vazifesi verilmemiştir, ancak bu vazife ümmet-i Muhammed'e tevdi ve ihsan buyurulmuştur.

Bu ümmet insanların faydasına çıkarılıp Allah'a ve Resul'üne, Hakk'a ve hakikate, hidayet ve istikamete, uhuvvet ve kardeşliğe, iyilik ve güzelliğe davet vazifesini yapan, Allah-u Teâlâ'ya gönülden inanıp O'nun uğruna cihad eden mümtaz bir ümmettir. Allah-u Teâlâ onları kullara tapmaktan kurtarıp Hakk'a kul olmaya, bâtil dinlerin zulmünden kurtarıp İslâm'ın adaletine çıkarmak için göndermiştir.

"Öğüt ver, hatırlat! Çünkü sen ancak öğüt vericisin." (Gâşiye: 21)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz; **"Din nasihattir, din nasihattir, din nasihattir."** buyurarak sohbetin ehemmiyetini ifade buyurmuşlardır.

Bugün nasihat imana kuvvet verir. Ağacın suya ihtiyacı olduğu gibi, insanın bir mümine ve nasihate o kadar ihtiyacı vardır. Bu sebeptir ki; takviye faydalı olup insanın kalkınmasına, yeşermesine faydalı olur.

Nasihat; insanları ahkâma uymaya dâvet ve Allah-u Teâlâ'nın yoluna irşad etmektir.

Kişiyi müşkül durumdan kurtarmak, en öz sözle en kestirme yolla en doğruyu tarif etmek ve onu Hakk'a yöneltmek, Hakk'a ulaştırmak, nasihattir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Rabb'inin yoluna hikmetle, güzel öğüt ve nasihatla dâvet et." (Nahl: 125)

Allah-u Teâlâ hikmeti lütfedecek ki kişi hikmetle konuşsun. O'nun hikmet vermediği kimse hikmetle konuşamaz. Hikmet peygamberlere, siddıklara ve sâdik âlimlere verdiği bir sırdır.

Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Efendilerimiz, Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in sohbetleri ile yetişmişlerdir. Sohbetin verdiği kemalât ile Peygamberân-ı izam Hazerâtı hariç bütün insanlardan üstün ve faziletli olmuşlar, daha ilk sohbetlerinde nihayetle erişilecek mertebelere kavuşmuşlardır.

Hatemü'l-Enbiya -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'den sonra vahiy kesilmiş, ilham kapısı ise açık kalmıştır. Din kıyamete kadar bâkidir. Bu devrin karanlık günlerinde bile İslâm'ın nuru gönüllerde parıldamaktadır. İnsanların yeni bir dine ihtiyaçları yoktur. Fakat zamanla vesveselere dalıp arzu ve heveslerine kapıldıkları için hakikati hatırlatmaya, ruhlarını kuvvetlendirmeye ihtiyaçları vardır.

Binaenaleyh, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in vekillerinin de sohbet şerefine nail olabilmek büyük bir lütf-u ihsandır.

Dinin, muhabbetin, sohbetin takviyesi kurumuş ağaca su vermeye benzer. Onun için hayırlı sohbetler, imanın neşvünemâ vermesi için faydalıdır.

Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretlerimiz, "**Bizim yolumuz sohbet yoludur.**" buyurmuşlardır. Çünkü sohbetin fazileti bütün faziletlerin ve kemâllerin üstündedir.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri de "**İnsan sohbet ile yetişir.**" buyurmuşlardır.

Onların sohbetleri yakınlık makamından doğar ve âli makamlardan süzülerek gelir. Kalplerinin üzerinde perde yoktur. Allah yolunda köprü mesabesindedirler. Sohbet ve nazarları feyz kaynağıdır, kalp hastalıklarına şifadır. Söylediklerini görerek, bilerek ve yaşayarak söylemişlerdir.

İşte onlar Allah ve Resul'üne davet ederler. Gönüllere Allah ve Resul'ünün muhabbetini sokmaya gayret ederler. İnsanları arındırıp rızâ yolunda birleştirmeye çalışırlar.

Hazret-i Allah Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"(Hakikat) tohumlarını yaydıkça yayanlara yemin olsun ki!.." (Mürselât: 3)

Bu kimseler gerçekten Hakk'ın kölesidirler ve ancak Allah'a hizmet ederler. İyiyi kötüden, güzeli çirkinden ayırıp insanları eserleriyle aydınlatırlar.

Âyet-i kerime'de:

"(Hakk ile bâtılın, doğru ile eğrinin arasını) ayırdıkça ayıranlara yemin olsun ki!..." buyuruluyor. (Mürselât: 4)

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime'sinde de şöyle buyurmaktadır:

"Görmedin mi ki Allah nasıl bir misal getirdi? Güzel bir söz, kökü (yerde) sabit, dalları gökte olan güzel bir ağaç gibidir." (İbrahim: 24)

Allah-u Teâlâ bir kulunun hayrını dilerse, onu dilediği bir rehberine ulaştırır. O vasıta ile kalbine tevhid tohumu düşürür. Tevhid tohumunun her şeyden evvel kemâl bulmuş bir elden kalbe düşmesi gerekir. Ancak kemâle ermiş bir tohum filiz verir. O incecik filiz büyüdükçe toprağı yarıp geçer, neşvünemâ bulur, ağaç olur.

"O güzel ağaç Rabb'inin izniyle her zaman meyvesini verir." (İbrahim: 25)

Uhuvvet bağlarını kuvvetlendirir, insanları birbirine daha iyi kaynaştırıp bütünleştirir. Ruhlara serinlik, gönüllere itminan verir; her türlü huzursuzlukları bertaraf eder. Kötü düşünceleri iyiye ve güzele doğru çevirir.

Hazret-i Allah bu bahtiyar kullarını Âyet-i kerime'lerinde meth-ü senâ ediyor:

"İnsanları Allah'a çağırın, kendisi de salih amel işleyen ve (Doğrusu ben müslümanlardanım) diyen kimseden daha güzel sözlü kim olabilir?" (Fussilet: 33)

Âyet-i kerime her ne kadar Resulullah Aleyhisselâm ve onun Ashab-ı kiram'ı hakkında nazil olmuşsa da; Allah'a dâvet, amel etmek ve "**Müslümanlardanım.**" demekten ibaret olan güzel hasletleri kendisinde toplayan herkese şamildir.

"İçinizden insanları hayra çağırın, iyilikleri emredip kötülükten sakındıran bir topluluk bulunsun. İşte onlar gerçek kurtuluşa erenlerdir." (Âl-i imran: 104)

Hayra dâvet, birliğin ve İslâm'ın esasıdır. İyiliği emretmek ve kötülüğe engel olmak da bunun önemli bir kısmıdır.

Âyet-i kerime'de; Hakk'ı tavsiye, vaaz ve nasihatte bulunmanın zaruretine işaret edilmektedir.

Her Fırsatta Nasihat ve Tebliğ:

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'lerinde beşeriyeti irşad için en güzel metotlarla dâvet vazifesinin yerine getirilmesini emir buyurmaktadır:

"Rabb'inin yoluna hikmetle, güzel söz ve nasihatla dâvet et." (Nahl: 125)

Hidayete ermeleri için teşvikte bulun.

"Onlarla en güzel bir şekilde mücadele et." (Nahl: 125)

Muhaliflere karşı münazara ve mücadele yollarının en güzeli ile irşada çalış.

"Çünkü Rabb'in, yolundan sapanları en iyi bilendir. O, hidayete erenleri de en iyi bilendir." (Nahl: 125)

Ezelî kabiliyet ve istidatlarını kullanmayıp dalâlette kalanları çok iyi bildiği gibi, iradelerini Hakk'a yönelterek hidayete erecekleri de çok iyi bilir. Kimde hayır varsa, ona birazcık nasihat yeterli olur. Kimde de hayır yoksa, onun hidayete gelmesi için ne kadar çalışılsa bir netice alınamaz.

"Öğüt ver, hatırlat... Çünkü öğüt ve nasihat müminlere fayda verir." (Zâriyat: 55)

Öğüt onların basiretini artırır. İman etmiş olanların gaflete düşmemesine, imanlarının kuvvetlenmesine, bilmediklerinin öğrenilmesine, hatta iman etme eğiliminde olanların imana gelmesine sebep olur.

"Onlara öğüt ver ve içlerine tesir edecek güzel sözler söyle." (Nisâ: 63)

Kalplerinin içine ulaşacak şekilde etkili sözlerle onlara nasihat et.

"İnanan kullarıma söyle, en güzel sözü söylesinler." (İsrâ: 53)

Sözün en tatlısını tercih etsinler ve daima güzel konuşsunlar.

"Sonra şeytan onların aralarını bozar. Çünkü şeytan, insanın apaçık düşmanıdır." (İsrâ: 53)

Onların iyilik ve mutluluğunu hiçbir zaman istemez, Hakk'tan ve hakikatten uzaklaşmalarını, mahvolmalarını ister.

Sen vazifeni yap. Belki senin delâletinle bir kişiye hidâyet bahşeder de, o kişi zandan vehimden kurtulur. Bilmiyor, bilse yapacak. Madem ki Hazret-i Allah sana bildirmiş, sen de bildir. Bu nimetin şükürünü böylece edâ et. Hizmetin kârı budur.

Diğer bir Âyet-i kerime'de:

"Bizim uğrumuzda bizim için mücahede edenlere elbette yollarımızı gösteririz." buyuruyor. (Ankebut: 69)

Âzami gayret mânâsı çıkıyor. Hazret-i Allah o kulunun hidayetini artırır, sermayesini çoğaltır, yollarını açar. Yeter ki çalışılsın, çalışıldığını O görsün. Geçici bir dünya hayatı için ne kadar çalışıyoruz. Aman aç kalmayalım muhtaç olmayalım diye. Halbuki akşam uyuyoruz kalkacağımız belli değil. İşte geldik işte gidiyoruz. Ya ebedî âhiret hayatı için ne kadar çalışmamız lâzım?

Madde dünyada kalacak. Mânâ ise bizimle beraber gidecek. Dünya bir ahiret tarlasıdır. Çalış ki sermayen çoğalsın.

Nefsin esaretinden kurtulamayan insan, yaşayan ölü mesabesindedir. Niçin geldiklerini, nereye gideceklerini bilemezler. İki günlük hayatlarında sermâye toplayamadan giderler.

Nazargâh-ı ilâhî olan kalp, senelerden beri mâsivâ ile dolmuş, bir çöplükhaneye dönmüş. Kendileri ile barıştıkları zaman bir de bakarlar ki, kalb başka şeylerin muhabbeti ile kararmış, mezbele haline gelmiş.

Bunu gördükten sonra, bu sefer var güçleri ile temizliğe girerler. Nefsin işgali altındaki kalp evini kurtarmaya çalışırlar. Yeter ki bu vazife yapılsın. Halk dalâleti hakikat zannediyor.

"Kim Rahman olan Allah'ın zikrinden göz yumarsa, biz ona şeytanı musallat ederiz. Artık o onun ayrılmaz bir arkadaşıdır."

Hiç şüphesiz ki şeytanlar o insanları yoldan çıkarırlar. Onlar da kendilerinin doğru yolda bulduklarını, hidayete erdirilmiş olduklarını zannederler.

Nihayet o bize geldiği zaman der ki: 'Ey şeytan! Keşke benimle senin aranda gün doğusu ile gün batısı kadar uzaklık olsaydı. Ne kötü arkadaşmışsın sen!'" (Zuhruf: 36-38)

İşte bu gibi kimseleri uyandırmak için, hakikati duyurmak gerekiyor.

Hidayete ve Hakikate Vesile Olmak:

Bize verilen kısa bir ömür var. Bu kısa ömür içinde hakikati aramak, hakikati bulmak ve yaşamak en başta gelen vazifemizdir. Dünyaya geliş gayemiz de zaten budur.

Bütün Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz Allah'ın varlığını, birliğini, bu kısa dünya hayatından sonra ebedî bir hayatın başlayacağını bildirmek için gönderilmişlerdir.

Cenâb-ı Hakk'ın lütuf hidayeti ile hidayete eren, hakikati bulan bir insanın; gaflete düşmüş, dünyaya dalmış, âhireti unutmuş, dalâlet batağına batmış insanları uyandırmaya, Allah ve Resul'ünün yoluna dâvet etmeye gayret etmesi lâzımdır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

"İnsanların seçkini, kulları ibadet ve taata teşvik edip o suretle Mabud'una sevdirmeye gayret eden kimsedir." (C. Sağır)

"Cenâb-ı Allah'ı kullarına sevdiniz ki, Allah sizi sevsin." (Münâvi)

"Şüphesiz Cenâb-ı Hakk'ın kulları içinde en ziyâde sevdiği kimse insanlara nasihat edenlerdir." (Münâvi)

"Cenâb-ı Allah seninle bir şahsa hidâyet ederse senin için ondan hâsıl olacak ecir ve sevap o kadar büyüktür ki üzerine güneş doğan eşyânın hepsinden hayırlıdır." (Buhârî)

"Cenâb-ı Allah buyurmuştur ki: 'Kulumun bana en ziyâde makbul bir ibâdeti yalnız Hakk rızâsı için insanlara nâsihat eylemektir.'" (Münâvî)

"Güzel işleri emredenler o fiilin işleyeni gibi ecir ve sevap kazanır." (Tirmizî)

"Hayırlı işlerde yol göstericilik yapan kimse o hayrı işleyen gibi ecir ve sevap kazanır." (Tirmizî)

Bugün insanlık âlemi küfür deryasında boğuluyor, dalâlet ve masiyet yollarına sapmışlar kurtulamıyorlar.

Çok çalışmak gerekiyor. Ola ki bir kişi Allah-u Teâlâ'nın lütuf hidayetine erer.

Hazret-i Allah'ın nereye ve kime ektiği bilinmez. Araya araya nasibdar olanları bulmamız ve nasibini orada vermemiz lâzım. Bunlar hep ezeli taksime dayanıyor. Ekilmeyen bir tohumun bitmesine imkân olmadığı gibi, ezelden ihsan edilmedikçe de kişide husule gelmez.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Allah'ın izni olmadan hiçbir kimsenin iman etmesi mümkün değildir." (Yunus: 100)

O'nun izni, kolaylaştırması ve muvaffak kılması olmadıkça kimse hidayete eremez. O, Allah-u Teâlâ'ya âit bir husustur.

"O, murdarlığı akıllarını kullanmayanlara verir." (Yunus: 100)

Allah-u Teâlâ âyetleri ve delilleri üzerinde düşünmek suretiyle akıllarını kullanmayanlar hakkında küfrü devam ettirir. Bu sebeple onlara hidayet nasip olmaz. Küfrün ve sapıklığın çirkinliklerine dalıp, gitmeye devam ederler.

Çalışmak için geldik, hiç dinlenme payı bırakılmamıştır. Vasita olunacak, vesile olunacak, o vesileden de ücret alınacak.

Bir insan çalışırsa ücretini alır, mesâî yaparsa daha çok alır, çalıştırırsa kat kat alır.

Allah için, O'nun yolunda atılan her bir adımın santiminin ücreti yazılır ve anında ödenir. Bu böyle bilinsin. Yalnız ücret değil de, Allah için çalışana ne mutlu.

Bir insanın kurtuluşuna vesile olabilmek için, parmakla gezdirir gibi herkesi yoklamak gerekiyor.

Nasibi onlarlar hemen filizini verir, nasibine doğru gelir. O zaman da "Hazret-i Allah bunu ezelden ekmiş. Beni vasıta yapan Sahib'ime sonsuz şükürler olsun." denilecek, hiçbir çalışma nefse mâledilmeyecek. Bütün icraatlar O'nun için yapılacak. Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir kişi müslüman olduğu zaman "**Sana hidayet lütfunu bahşeden Allah-u Teâlâ'ya hamdolsun.**" buyurlardı.

Hidayetten nasibi yoksa, insan yine de ücretini alır, mesuliyetten de kurtulmuş olur.

Allah'ımıza gereği gibi bir kulluk yapamıyoruz. Belki Hazret-i Allah bu sebeble bağışlar, merhamet ederek "**Hadi geç!..**" deyiverir.

Gaye; İman Kurtarmak:

Bugün insanlık âlemi küfür deryasında boğuluyor. Hazret-i Allah bize bir nûr bahşetmiş. Mümkün olduğu kadar Allah'ımızın nûrunu yaymaya çalışalım. Etrafımızı zindanda bırakmayalım.

Bizim bütün gaye ve gayretimiz iman kurtarma çabasıdır.

Nasibi olan içeriye girer, fakat biz bu çaba içinde olacağız.

Sen vazifeni yap. Belki senin delaletle bir kişiye hidayet bahşeder de, o kişi zandan, vehimden kurtulur. "Bilmiyor" bilse yapacak. Madem ki Hazret-i Allah sana bildirmiş, sen de ona bildir. Bu nimetin şükrünü böylece eda et. Hizmetin kârı budur.

Bunun için de azimli bir şekilde çok çalışmak gerekiyor. Her kardeş bu hususta vazifelidir. En azından bir kişiyi kurtarma çabası içinde olacak. Ola ki bir kişinin, Allah-u Teâlâ'nın lütuf hidayetine vesile olur.

Farz-ı muhâl ki bir sel gelmiş, bir insanı almış götürüyor. Bir ip atıyorsunuz, boğulmak üzere iken onu kurtarıyorsunuz. Burada bir can kurtuluyor. Aslında pek de mühim bir iş yapmış sayılmazsınız. Çünkü eğer kurtarmasaydınız belki de şehid olacaktı.

Dalâlet ve imansızlık girdabına kapılmış kimseleri kurtarmak bundan daha mühimdir. Onu kurtardığınız zaman bir iman kurtulmuş, saâdet-i ebediye kazanılmış oluyor.

Şöyle düşünersek, bir tarafta CAN kurtuluyor, bir tarafta İMAN kurtuluyor. Aradaki farkı varın siz kıyas edin. Bir kimseyi imansızlık felâketinden kurtarmak için nasıl çalışmak lâzım? Bir samanlık yansa herkes söndürmeye koşuyor. Gönüller yanıyor da hiç kimsenin kılı kıpırdamıyor.

Bir ip uzatılırsa, o ipten tutunup caddeye çıktığı zaman, gerçekten büyük bir girdabın içinde olduğunu görmüş olur. Daha evvel göremezdi, çünkü girdabın içinde idi.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Sen ancak görmedikleri halde Rabb'lerinden korkanları ve namaz kılanları uyarırsın." buyuruyor. (Fâtır: 18)

İçlerinde Allah korkusu olanlara nasihat fayda verir.

"Kim de arınırsa, ancak kendisi için arınmış olur." (Fâtır: 18)

Nefislerini iman-ı kâmil, ahlâk-ı hamide ve amel-i salih ile temizleyenler de, sırf kendi menfaatlerine olarak temizlenmiş olurlar.

"Dönüş Allah'adır." (Fâtır: 18)

•

Kalbi Allah'tan korkup, O'na kavuşacağına inanan kişi, kendisine yapılan uyarılardan öğüt alır, hidayeti artar, kendisine çeki düzen verir, yola koyulur.

Nitekim Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurulmaktadır:

"Faydalı olacaksa öğüt ver. Allah'tan korkan öğüt alacak, bedbaht olan ise ondan kaçınacaktır." (A'lâ: 9-10-11)

Öğüt dinleyenler iki kısma ayrılır: Bir kısmı öğüt dinleyerek istifade eder, bir kısmı kulaklarını tıkayarak sapıklık içinde kalır. Ahirette bir mazeret ileri sürmeye salâhiyeti kalmamış olur.

Netice itibariyle hatırlatma ve öğüt, faydalanacak kimseye hastır. Elçiye ise ancak tebliğ görevi düşer.

Uyarılara Kulak Verenler:

Allah-u Teâlâ uyarının fayda sağlamadığı kimseleri beyan ettikten sonra, uyarılara kulak veren ve etkilenen bahtiyar müminleri belirterek şöyle buyurmuştur:

"Sen ancak o kimseyi uyarabilirsin ki, Zikr'e uyar." (Yâsin: 11)

Kur'an-ı kerim'in bütün hükümlerine iman ederek ve gönülden tasdik ederek boyun eğer, şeytanın peşinden gitmekte direnmeyip öğüt ve nasihate kulak verir.

"Ve görmediği halde Rahman'dan korkar." (Yâsin: 11)

Kendisini görmediği halde haşyetullahtan titrer. Rabb'inin rahmet ve merhametinin ne kadar geniş olduğunu bilmekle birlikte, kendisine lütfettiği maddi ve mânevi nimetleri elinden almasından korktuğu için O'ndan çekinir. Rahman'dır diye rahmetine güvenip aldanmaz. Ümit ile korku arasında bulunur.

Allah'tan başka hiç kimsenin görmediği durumlarda Allah-u Teâlâ'nın kendisini gördüğünü bilerek her türlü kötülüklerden nefsinin uzak tutar. Yalnız görünürde değil, O'ndan başka kimsenin bilemeyeceği kalbinin iç yüzünden korku duyar.

İlâhî hükümlere uymak ve Rahman olan Allah'tan korkmak yolun başıdır. Hikmetin başı ise Allah korkusudur.

Sözden anlayıp, şirk ve nifaktan uzaklaşan kimse müjdeyi hak etmiştir:

"İşte böylesini bir mâğfiret ve güzel bir mükâfat ile müjdele!" (Yâsin: 11)

İnsanoğlu uyarıdan faydalanınca, hiçbir günah bırakmayıp örten engin bir mağfirete ve hiçbir eksikliği olmayan mükâfata lâyık olur.

Bu şerefli mükâfat cennettir ve Allah-u Teâlâ'nın mümin kulları için hazırladığı nimetlerdir. Bu ise Allah'tan korkmanın ve ilâhî hükümlere uymanın karşılığıdır.

Bir kalbe haşyetullah girdiği zaman, ilâhî hükümlerle amel etmek kolaylaşır. Allah-u Teâlâ'nın gösterdiği yolda engelsiz olarak rahatlıkla yürünür.

Peygamberlik yalnız korkutmak için değil, aynı zamanda böyle büyük müjde ile müjdeleme hikmeti içindir.

Sohbet:

"Cenâb-ı Hakk kendi ikram ve ihsanından olarak fakire mahviyet ve tevâzuyla sevdirmiştir.

Bizim tevâzu kanatlarımız daima yeredir. Herkes basar da geçer. Kendimizi herkesten küçük görürüz. Çocukla çocuk, yaşlı ile yaşlı, mütevazı olandan daha mütevazı, garip olandan daha garip olmak isteriz. Hülâsa kişinin halinden daima bir derece daha aşağı bir hale büründürmesini Cenâb-ı Hakk'tan dileriz. Herkese değer veririz.

Çünkü onun haliyle hallendiğimiz zaman, o bizimle rahatça konuşup içini dökebilecek. Biz de böylece içine vakıf olup, Hazret-i Allah'ın ihsan ettiği bir şey varsa ona vermiş oluruz. Altan bakılırsa bu görülür. Tepeden bakarsak o bize sokulamaz. İçini de dökemez. O noksanlığı ile âhirete intikal ederse, bunun mesulü kim olacak?

Uzaktan gelen bir kardeşe sohbetleri sırasında bir ara şu sözü söylediler:

Arzularınız varsa buyurun efendim. Her şeyi sorabilirsiniz. Bununla beraber biz her şeyi biliyoruz demiyoruz.

"Size ilimden pek az bir şey verilmiştir." buyuruluyor. (İsrâ: 85)

Bizde ne var? Hiç. Öyleyse hiçliğimizi bilmemiz lâzım. Yalnız ola ki, sorduğunuz şey Cenâb-ı Hakk'ın bildirdiği bir noktaya tesâdüf ederse, kalbin itminanına vesile olur. İllâ her hususta kalbin mutmain olması şarttır. Mutmain olmayan kalp, yürü demekle yürümez. Bunun için suâl kapılarımız açıktır diye işaret ediyoruz.

İnsanı söyleten muhatabıdır...

•

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- EFendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Din nasihattir." buyurmuşlardır. (Buhârî)

Ağacın suya ihtiyacı olduğu gibi, insanın da nasihata ihtiyacı vardır. Nasihat daima sulama, tazeleme olduğu için hayatın desteğidir.

Fakat himmet olmayınca da mânevi inkişaf olmaz.

Himmet mânevi bir feyiz suyudur. Allah-u Teâlâ'dan, Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine, oradan da zamanın Mürşid-i kâmil'inin deryasına gelir. O deryadan gelen su, nasipdar olanlara taksim olur. Bu su ile beslenenler mânevi hayat bulur. İç tahliyesi ile yavaş yavaş mahviyete iner, varlığını yok eder, eritir.

Nasihatla yetişenler ise, bir noktaya kadar terakki eder, fenâyâ inemez, inmesine de imkân olmaz. Birisi varlıkta bırakıyor, birisi varlığı yok ediyor.

•

Bu kısa görüşmelerde gönül istiyor ki kardeşlere bir şeyler duyurabilelim. Ruha hitap etmeye alışkın olduğumuz için, içten ve derinden konuşmamız icap ediyor. Zaten bizi en çok yoran da budur.

•

Bir sohbetleri sırasında kapının bir kaç defa açılıp kapanması üzerine şu sözü söylediler:

Bu gibi mevzularda kapı açılıp kapanmayacak. Mevzuunun kaynağı vardır. Mevzu devam eder de, kaynağı devam etmez.

•

Az söz akılda kalır, çok söz mühimi unutturur."

•

"Her âlim denilen kimse ile oturup sohbet edilmez. Ancak kendisinde şu vasıflar varsa o âlimin sohbetinden istifade edilir:

1- Hakk'a dâvet edecek, hakikate celp edecek. Zühd ve takvâya, âhirete hazırlanmaya teşvik edecek.

2- Kibirden uzaklaştırıp tevâzu haline büründürmeye çalışacak.

3- İhlâsı tarif ve tavsiye edecek, ruhu besleyici nefsi zayıflatıcı bilgiler ve öğütler verecek.

Bu haller bulunmayan âlimin ilmi kendisine fayda vermiyor ki başkası istifade etsin.

Hâl, kâl, fiil ahkâma uymuyorsa işin ehli de değildir, sözü de söz değildir.

Üzerinde Hazret-i Allah'ın nehyettiği şeyler bulunan bir âlim, âlimlik sıfat ve mevkisinden kendisini otomatikman azletmiş olur."

Sohbet Üslûbu:

"İkaz mahiyetinde bir kardeşimize sözleri:

Dünkü konuşmanızı dinlememiz çok iyi oldu. Durumunuzu görmüş olduk. Uzun zamandır bizden ayrı bulunduğunuz için, hâriç üslûbun havası içinde kalmışsınız. Farkına varmadan çıkmaza giriyorsunuz, lüzumsuz yere satıyorsunuz, sözü israf ediyorsunuz. Bu iki hâl sohbetin feyzini kesiyor, hiç farkına varmıyorsunuz. Yani bindiğiniz dal yanlış.

Müridan da bunun farkında değil ki sizi ikaz etsin. Fakat uyanık ve müdrik olan ihvan, ikaz etmese bile size iyi nazar vermez. Meselâ bir kardeş vardı, dikkat ettik, sizin boş konuştuğunuzu anlıyordu.

Notlar'ı okuyan ihvan, sizi bile okur. Sizin okuduğunuz kitapları başkası da okuyabilir. Siz kâlden ziyade hâle intikâl etmeye bakın. Hariçten ziyade kökünüzden almaya çalışın. Az ve öz... Yoksa boşlukta kalırsınız.

O kardeşe hiçbir şey söylemek gerekmez. Bizim hâlet-i rûhiyemize vakıf olmuş, Notlar'ı hazmetmiş. Onu dinlemeyiz bile... Siz öyle değilsiniz; hârici tesirlerden boşalmanız lâzım. İnsan boşalmadıkça da olmaz.

Bu şekilde olursa Cenâb-ı Hakk belki size ileride bir yol açıklığı verir de, hâle intikâl edersiniz. Gayretiniz var, bir çalışmanız, bir çabalamanız var. Sağa-sola gidiyorsunuz. Cenâb-ı Hakk dilerse bir nur ışığı ile kardeşleri sizden istifade ettirir. Fakat bu durumda değil. Bu durumda zararlı dahi olabileceğiniz ihtimali var. Niçin? Çıkmaz sokaklara girdiğiniz, yanlış dallara bindiğiniz için.

Sizi burada biraz tutmak niyetindeyiz. Buranın hâl ve ahvâli üzerinize sinmiş olur. Kardeşlerin istifade etmesi için sohbet üslûbunu kavramanız şart.

Bu sözlerimize çok dikkat edin, fısıldanan işaretlerden istifade edersiniz inşallah... Söylenmeyince kimse hâlet-i rûhiyesine vâkîf olamıyor.

Yol edep yoludur. Yerinde konuşma yoludur. Her şeye çok dikkat etmek gerekiyor..."

Mühim Bir Husus:

Mum yanar, kendisini eritir, etrafına ışık tutar. İnsan da kendisini eritmedikçe başkasını ışıtamaz.

İşıtmak isteyen insan rahat aramaz, istirahat istemez, menfaat beklemez. Verir almaz, yedirir yemez. Rızâdan başka hiç kimseden bir şey beklemez. Hiç kimseye yük olmaz.

Menfaat girdiği anda, çok iyi bilinsin ki, Hazret-i Allah gayreti çeker alır. Gayreti alınan kimsenin hizmeti de mihnetle olmaya başlar. Mihnetle yapılan hizmeti Hazret-i Allah asla sevmez.

Rızâ yolunda sabır ve sebat edilirse, hayat boyunca hizmet peşinde olunur, kimseden hizmet beklenmez. Hizmet nimet bilindir.

Bütün Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz Hakk'ı tebliği ettikleri, hakikate çağırdıkları topluluklara:

"Sizden buna karşı hiçbir ücret istemiyorum. Benim mükâfatım âlemlerin Rabb'ine âittir." demişlerdi. (Şuarâ: 109)

Sırf Allah için çalışılırsa, Hazret-i Allah o kulunun gayretini artırır. Dilerse başkalarına vesile kılar, nimetin ziyadesini de ihsan eder.

"Selâm, hidayete tâbi olanlara olsun." (Tâhâ: 47)

•

Hiçbir kimse kendi varlığına güvenip durmamalı, Allah-u Teâlâ'ya yalvararak hidayete muvaffak buyurması için niyaz etmelidir.

Çünkü bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Allah dilemedikçe öğüt alamazlar." (Müddessir: 56)

•

Bizim ayıplarımızdan birisi de biz hep âlemi irşad etmeye kalkarız, nasihat etmeye kalkarız da hiçbir zaman o nasihati nefsimize duyurmuyoruz. Niçin? İrşad etmeye kalkarsak bizi büyütecekler, methedecekler. Halbuki bunu yaparak Hazret-i Allah'ın yanında alçaldığımızı da bilmeyiz. Bunlar bizim acizliğimizin, cahilliliğimizin en güzel numunesi.

Biz yüzümüzü halka çevirmişiz, Hakk'a çevirseydik "*Bana Allah yeter*" derdik. Yüzümüz halka dönük olduğu için bizi halk beğensin halini ortaya koymuşuz...

•

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Dinde zorlama yoktur." (Bakara: 256)

Bu delil gereğince, İslâm yurdunda zorlama yasaklanmıştır. Hiçbir kimse İslâm dinine girmek için zorlanmaz. Herkes dininde serbest ve seçme hakkına sahiptir.

Latif sözle, güzel hareketlerle nasihat lâzımdır. En güzel numune haldir. Hiç konuşmasan bile senin halin konuşsun. O da senin halinden ibret alsın ve yola girsin.

Kim İçin Nasihat:

Nasihat; çok şümüllü, dünya ve ahiret iyiliklerini toplayıcı bir kelimedir. Nasihat, dinin direği ve temelidir.

Kişiyi müşkül durumdan kurtarmak, en az sözle en kestirme yolla en doğruyu tarif etmek ve onu Hakk'a yöneltmek, Hakk'a ulaştırmaktır.

Temüm'üd-Dârî -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Din nasihattir." buyurdular.

Ashâb-ı kiram:

"Yâ Resulellah! Kimin için nasihat?" dediler.

Buyurdu ki:

"Allah için, Allah'ın kitabı için, Resul'ü için, müslümanların imamları ve bütün müslümanlar için." (Müslim: 55)

Bu Hadis-i şerif'i izah edelim:

Allah için nasihat;

O'na iman etmek, bütün kemâl ve celâl sıfatlarıyla tavsif, bütün noksan sıfatlardan tenzih eylemek, O'na itaatta bulunmak, ibadetlerde niyeti halis tutmak, O'nun için sevip, O'nun için buğzetmek. O'na itaat edeni dost, isyan edeni düşman edinmek, küfürde bulunanlarla cihad, bütün bu sayılan hususlara dâvet ve teşvik etmektir.

Kitabullah için nasihat;

Kur'an-ı kerim'in Allah kelâmı ve O'nun tarafından nâzil olduğuna, hiçbir kulun sözlerine benzemediğine, hiçbir beşerin onun benzerini getiremeyeceğine iman etmek, sonra ona tâzimde bulunmak, âdâbına riayet ederek huşû ile okumak, ahkâmına vâkif olmak, ilimlerini temsililerini anlamaya çalışmak, öğütlerine kulak vermek, insanları bu hususların tamamına dâvet etmektir.

Resul'ü için nasihat;

Risaletini tasdik, getirdiği şeylerin hepsine iman, emir ve nehiyelerine inkıyat, düşman olana düşman, dost olana dost olmak, son derece tâzim ve saygıda bulunmak, tarikat ve sünnetini ihyâ etmek, dâvetini yaymak, şeriatını neşretmek, dinine yöneltilen ithamları izâle etmek, ahlâkı ile ahlâklanmak, edebi ile edeplenmek, Ehl-i beyt'ine, Ashâb-ı kiram'ına muhabbet beslemek, sünnetine bid'at sokan veya Ashâb-ı kiram'ına dil uzatanlardan uzak durmak... gibi hususlardır.

Müslümanların devlet başkanları için nasihat;

Ulül-emre itaat, hak uğrunda onlara yardım, Hakk'tan ayrılmamalarını tenbih etmek, gaflete düştükleri ve müslümanlar için yerine getirilmesi gerekli haklardan kendilerine ulaşmayan durumlarda ikaz ve irşad etmek, isyan etmemek, halkı da onlara itaat için teşvik etmektir.

Bütün müslümanlar için nasihat;

Din ve dünyalarına faydalı olan şeyleri kendilerine göstermek bilmediklerini öğretmek, muhtaç olanlara kavlen ve fiilen yardımda bulunmak, kusurlarını görmemezlikten gelmek, onlara gelebilecek zararlara engel olmak, iyiliği emir, kötülüğü nehyetmek, büyüklerine hürmet, küçüklerine şefkatte bulunmak, onları aldatmamak ve haset beslememek,

kendisi için dilediğini onlar için de dilemek, kendilerini bu sayılan hususlarla ahlâklanmaya, onları teşvik etmek gibi şeylerdir.

Görülüyor ki nasihat, gerçekten de pek çok mânâları üzerinde toplayan bir kelimedir.

"Nâsih", nasihat eden mânâsına geldiği gibi, terzi yani kumaş parçalarını birleştirip elbise yapan kimse mânâsına da gelir. Dinde nâsih olan; Allah-u Teâlâ'nın kulları ile, o kulların âhiret saâdetlerine vesile olacak şeylerin arasını birleştirir.

Hâl ve Kâl:

"Rüyâ:

"Mânâda bir camide Evliyâullah'ın fazileti hakkında hutbe okuyormuşum. Ağzımdan hiç duymadığım sözler çıkıyordu. O sözlerden kendim istifade ettim."

Cevap:

Size daha önceleri arz etmiştik. Evliyâullah'ın kelâmı yakınlık makamından gelir. Yakınlık makamında O ondan da yakındır. Hazret-i Allah bunun hakikatini size aynel-yakîn göstermiş.

Bir çeşme sadece gelen suyu akıtır, su çeşmenin değildir. Su gelmedikçe çeşmeyi sıksan bir damla su akmaz.

Bir hoparlör de, söyleyen olmadıkça olduğu yerde bin sene dursa bir tek söz söyleyemez. Çeşmenin de, hoparlörün de hiç hükmü yok. Hüküm akıtan ve söyletendir. Fakat bunu hiç kimse görmez, çeşmeyi görür, hoparlörü görür.

Size Hazret-i Allah o hâli yaşattı. Bu sırrı bugün anlamış oluyorsunuz.

Notlar hâlden ibarettir. Okuyan kâlini okur. Hazret-i Allah yaşatmadığı hâli fakire söyletmemiştir. Yaşatmıştır, sonra söyletmiştir. Kâl, hâli anlamaz. Hâlin yaşanması lâzım ki, kâl ile anlaşılabilir. Herkes okuyor fakat o hâle gelmediği için anlamıyor. Hâl ile söylendiği için kâl ifade edemiyor. Çünkü anlatılan şeylerle irfan husule gelmez.

Ne demek istediğimizi siz şimdi daha iyi anladınız. Şu anda herkes kâl ile işitiyor, sizi ise hâl ile duyuyorsunuz. Hâl işte budur. Söyleyenler görerek söylemişlerdir. Hazret-i Allah'ın yaşatmadığı hiçbir şeyi söylememişlerdir.

Bundan evvel bunun böyle olduğunu yeri geldikçe arz ediyorduk. İşitiyordunuz, duymuyordunuz. Şimdi gözünüzle gördünüz ki bu böyledir. Hazret-i Allah size duyurduğu için duyurmaya çalışıyoruz. Bu izâh yapılmıyorsa lââyık-ı veçhile yine anlamayacaktınız. Bu bakımdan Notlar'ın açılmaya ihtiyacı var. Hâlin kâle intikâli olmuş olacak. Yoksa söylenmemiş bir şey yok."

•

Hâlin güzel olacak, kâlin güzel olacak, fiilin güzel olacak, giyinişin güzel olacak, bilhassa istikametin güzel olacak. Hiçbir söz söylemesen bile, karşıdaki baktığı zaman ibret alacak, yolunu düzeltecek.

Sonra helâl lokma ile hikmet husule gelir, hikmetle konuşur, karşıdakine tesir eder. Yapmadığın bir işi söylemek yersiz, çünkü sen yapmıyorsun ki karşıdaki yapsın. Bir insan yaşayacak, yaşadığını tebliğ edecek, Allah-u Teâlâ murad ederse ona hidayet lütfedecek, aşî tutacak. Aşî tuttuğu zaman nasibini alır.

Sonra mülâyim, tatlı, güzel sözlerle söz söylemek. Ne söyleyecek? Ya Âyet-i kerime'den, Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor; ya Hadis-i şerif'ten, Resulullah Aleyhisselâm böyle buyuruyor. Yahut ki filân zât şöyle buyuruyor. Oradan konuşacak, kendinden konuşmayacak. Ki nasihat yerine gelsin. O kelâmı işitsin, işitsin ki Cenâb-ı Hakk iman tohumunu kalbe ekerse yavaş yavaş kök salar, neşv-ü nemâ bulur, imanlı bir ağaç olur. Bu sefer meyve de verirse, beşeriyet istifade eder. Kuru sözle olmaz.

Ağaç sulama ile, insan sohbet ile yetişir. Bunun için sohbetten ayrıldığı anda şeytan kapar ve götürür. Onu bir süre basit bir şeyle oyalar ve böylece onun bütün ebediyetini götürür. Ona çeşitli vaatlerde bulunur, dünyayı süslü gösterir, öleceğini hatırlatmaz ve bu yüzden onu bulunduğu yerden alır, oyalar, oyalar sonra çukura atar. Çukurdan sonra cehenneme gider.

Allah'ım korusun. Onun için iyi arkadaş insanı çeker, kaldırır, götürür, selâmete erdirir. Bunun için sâlih arkadaşta ihtiyaç var.

İhvan demek; her haliyle numune demektir.

İhvanın yetişmesi lâzım. Meselâ Ashâb-ı kiram o nurun karşısında nasıl yetişti?

Hani bir tabir var: "*Üzüm üzüme baka baka kararır.*" Nura bakar nurlanır, o tecelliyat onu mest eder.

Allah-u Teâlâ bir kulunu karşısına alırsa onun hâli ne olur? O Allah-u Teâlâ'nın nuru ile nurlanır, ona dilediğini akıtır, bildireceğini bildirir. Sonra o, içinde o akıntıyı çözer. O nur onu ihya eder.

Bir peygamberin huzurunda bulunmak da, bir velinin huzurunda bulunmak da böyledir. Bir insan nurlu bir insanın karşısına oturduğu zaman, o nur ona akseder. Bunun delili:

Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Hazerâti'ndan bir zâtın:

"Yâ Resulellah! Huzur-u saâdetinizde bulunurken, bizi cennet ve cehennemle öğütölüyorsunuz ki, gözümüzle görür gibi oluyoruz. Yanınızdan ayrılıp da çoluk-çocuk, iş-güç ile meşgul olmaya başlayınca çoğunu unutuyoruz." demesi üzerine Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurdular ki:

"Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, eğer siz huzurumda bulunduğunuz o hâl üzere zikre devam edebilseniz, yataklarınızda ve yollarınızda melekler sizinle musafaha ederdi." (Müslim)

Bunun da özünü şöyle arz edelim: Hakk Celle ve Alâ Hazretleri'ne karşı bir kusur yaparsam, affeder diye ümit ederim. Çünkü O'nun sonsuz, engin rahmet ve merhameti karşısında ümit kapıları açıktır. Fakat Habib'ini çok sevdiği için, ona yapılan küçücük bir hatayı çok büyük görür. Bu sebeple Seyyid-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e karşı bir kusur yaparsam affetmez diye kanaatim husule gelmiştir.

Halimiz, Kalimiz, Fiilimiz Ders Verecek:

Çok sabırlı çok âzimli olmak, işin sonuna bakmak lâzım. Hidayet Hakk'tandır. Bütün kalpler O'nun kudret elindedir. Dilediğine hidayet eder. Kul kula hidayet veremez, ancak teşvik eder, hidayete vâsıta olur.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"İnsanları hidayete erdirmek senin üzerine borç değildir. (Sana düşen hidayete dâvettir.) Şu kadar var ki, Allah dilediği kimseye hidayet eder." (Bakara: 272)

En kötü insanken, hidayet erişiverince bir de bakarsın en iyi insan olur. Hep hüsn-ü zan, herkese hüsn-ü zan. Çünkü Hazret-i Allah'ın ne şekilde tecelli edeceği bilinmez.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Hüsn-ü zannın fevkinde bir ibâdetle Cenâb-ı Allah'a ibadet olunmamıştır!" buyuruyorlar. (Münâvî)

Sû-i zan asla. Ya senin dediğin gibi değilse, ya çok iyi ise... O zaman iftira etmiş oluyorsun. Hüsn-ü zan insanı kurtarıyor. İyi zannetsen ne zarar edeceksin? İyi ise zaten iyi.

Hiçbir zaman tevâzuyu elden bırakmamalı, herkese şefkat ve merhametle nazar etmeli, herkesten aşağıda olduğunu nefsine kabul ettirmeli, herkesi hoş görüp herkese değer vermeli, kişinin anlayacağı tarzda seviyesine inerek konuşmalıdır.

Allah yolu edeb yoludur. Hâlimiz, kâlimiz, fiilimiz ders verecek. O edebe sahip olursak, söz dahi fazla gelir. Söze iş düşerse ricâ mâhiyetinde olur. Ricânın yaptığını emir yapamaz. Yapılsa bile isteksiz ve gönülsüz olur. Herkesin nefsi var, herkesi okşamak gerekiyor.

Hazret-i Allah Uhud savaşında kusur edenlere karşı Habibi'nin -sallallahu aleyhi ve sellem- yumuşak davranmasını Âyet-i kerime'sinde övmüştür:

"Allah'ın rahmeti sayesinde ki, onlara karşı yumuşak davrandın. Eğer kaba ve katı yürekli olsaydın, etrafından dağılır giderlerdi." (Âl-i imran: 159)

Bu ise büyük felâket olurdu.

Allah-u Teâlâ onları kendisi affettiği gibi, Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine de affetmesini emir buyurmuştur:

"Onları affet ve bağışlanmaları için duâ et." (Âl-i imran: 159)

"İyilikle kötülük bir olmaz. Sen kötülüğü en güzel olan şeyle sav, en güzel şekilde önle. O zaman bakarsın ki seninle arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki sıcak bir dost oluvermiştir." (Fussilet: 34)

İyiliğe Vasıta Olmanın Önemi:

"Hayra vasıta olan o hayrı işlemiş gibidir." (Tirmizî)

Hadis-i şerif'inden anlaşılıyor ki, kârın en büyüğü bu yolda.

Hazret-i Allah sana hidayet bahsetmişse, karanlıklardan kurtarıp nûra kavuşturmuşsa; ne duruyorsun, sen de uğraş bir kişiyi çek, çamurdan kurtar.

Bir kişi bir kişi ama, yüzkişi birer kişi ile ilgilense, yüz kişi iki yüz kişi olur. Bin kişi iki bin kişi olur. Çalışan bir kişi, kurtulan iki bin kişi... Ne büyük ticaret! Onların sevabı sana yeter de artar bile.

Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde:

"Bir insanı dirilten, bütün insanlığı diriltmiş gibidir." buyuruyor. (Mâide: 32)

Bu Âyet-i kerime, gaflette bulunmasından dolayı ruhu ölmüş olanlara âittir, cesetle ilgili değildir.

Gıdasını veremediği için ruhunu öldürmüş bir kimseye yol göstererek dirilmesine vesile olmanın bu kadar büyük ecir ve sevabının bulunduğunu bilen bir müslümanın ne kadar gayret ve çaba harcaması gerektiği apaçık ortadadır.

Allah-u Teâlâ bir mükâfat olmak üzere hidayette bulunanların hidayetlerini artırdığını Âyet-i kerime'sinde beyan buyurmaktadır:

"Allah hidayette bulunanların hidayetini artırır. Baki kalacak salih ameller, Rabb'inin katında hem sevap olarak daha iyidir, hem de netice olarak daha hayırlıdır." (Meryem: 76)

Bunların sevabı, sevap verilen kimseye daimi olarak fayda sağlar. Yani faydası daimi olan ameller, Allah katında inanmayanların övündükleri şeylerden ve peşin dünya nasiplerinden daha hayırlıdır. Sonuç olarak da daha iyidir. Zira neticesi Allah-u Teâlâ'nın rızâsı ve dâimi nimettir. Dünya nimetleri geçici, ahiret nimetleri ise ebedidir.

Hadis-i şerif'te ise:

"Senin vasıtanla Allah-u Teâlâ'nın bir kişiyi hidâyete erdirmesi, senin için dünyadan ve içindekilere sahip olmaktan daha hayırlıdır." buyruluyor. (Buhârî - Müslim)

Diğer bir Hadis-i şerif'lerinde ise Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Başkalarını hidayet yoluna çağıran kimseye, kendisine uyanların sevabı gibi sevab verilir. Bununla beraber onların sevabından da bir şey eksilmez." buyuruyorlar. (Müslim)

Tek gaye Allah ve Resul'ünü sevdirmeye çalışmak. Bir kere sevdirdin mi, artık bırak onu kendi haline. İtimat edin bundan daha kârlı bir ticaret bilmiyoruz. Maksat yok, menfaat yok, makam ve rütbe yok. Sırf Allah için çalışmak var. Bu gün için en büyük cihad budur.

Geçici bir dünya hayatı için ne kadar çalışıyoruz! Aman aç kalmayalım, muhtaç olmayalım diye... Halbuki akşam uyuyoruz ama tekrar kalkacağımız belli değil. İşte geldik işte gidiyoruz. Ya ebedi ahiret hayatı için ne kadar çalışmamız lazım!

Madde dünyada kalacak. Mânâ ise bizimle beraber gelecek. Dünya bir ahiret tarlasıdır. Şu halde çalış ki sermayen çoğalsın.

Allah'ın Dâvetçisi (Dâiyallah):

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Kur'an-ı kerim'de **"Allah'ın dâvetçisi"** mânâsına gelen **"Dâiyallah"** olarak vasıflandırılmıştır.

"Ey kavmimiz! Allah'a çağıran (Muhammed'e) uyun ve ona iman edin ki Allah da sizin günahlarınızı bağışlasın ve sizi can yakıcı azaptan korusun." (Ahkaf: 31)

Onun size yaptığı iman çağrısını kabul edin ki, en şiddetli cehennem azabından sizi kurtarsın.

"Allah'a çağıran (Muhammed'e) uymayan kimse bilsin ki, Allah'ı yeryüzünde âciz bırakamaz. Kendisinin O'ndan başka dostları da bulunmaz. İşte onlar apaçık bir sapıklık içindedirler." (Ahkaf: 32)

Onlar hidayetten mahrum kalmış kimselerden başkası değildirler.

Ayrıca pek çok Âyet-i kerime'lerde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in vazifesinin ancak **"Tebliğ"** olduğu zikredilmektedir.

"Resul'ün görevi sadece tebliğ etmektir. Allah neyi açıklayıp neyi gizlediğinizi bilir." (Mâide: 99)

Peygamber'e gereken, yükümlü olduğu tebliğ vazifesini yapmak; bu ilâhi dâveti duyanlara gereken de, yükümlü oldukları şekilde ona inanmak, dinlemek, itaat etmek ve emirlerine uymaktır. Zira Allah-u Teâlâ ve O'nun yüce Resul'ü mutlaka iyiyi ve doğruyu emreder.

"Eğer yüz çevirirlerse, biz seni onların üzerine bekçi göndermedik. Sana düşen yalnız tebliğ etmektir." (Şûrâ: 48)

Onları zorla inandırmakla yükümlü olmadığı gibi, İslâm'ı din olarak seçmemelerinin sebebi de kendisinden sorulmayacaktır. İman ederlerse menfaati, etmezlerse zararı ve mesuliyeti onlara aittir.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Biz, onlara vaadettiğimiz (azabın) bir kısmını sana göstersek de, yahut seni vefat ettirsek de, sana düşen ancak tebliğdir. Hesap görmek ise bize düşer."
(Ra'd: 40)

Yani onlara vaadettiğimiz ceza ve azabın hepsi gerçekleşecek. Sen bazısını dünyada gözlerinle göreceksin da, hiçbirini sana göstermeden seni bu dünyadan alacak olsak da, sen buna bağlı değilsin. Sen onların başına geleceği görüp görmeyeceğini düşünmeden vazifeni yapmaya devam et. Senin işin yalnızca tebliğ etmektir. Yaptıklarının cezasını vermek bize aittir. Binaenaleyh bu uğurda can vermek gerekse bile tebliğini yap, gerisini bize bırak.

Dâvetin Mâhiyeti:

"Çağırma" mânâsına gelen **"Dâvet"** kelimesi, terim olarak hususiyetle **"İslâm dinine ve İslâm dininin esaslarının uygulanmasına çağrı"** mânâsına gelmektedir.

"Dâvet" mefhumu Kur'an-ı kerim'de muhtelif Âyet-i kerime'lerde değişik ifadelerle belirtilmektedir:

1. "İslâm'a dâvet":

"İslâm'a dâvet edilirken Allah'a karşı yalan uydurandan daha zâlim kim olabilir?" (Saff: 7)

Böyle birisinden daha zâlim hiç kimse elbette ki olamaz.

2. "İmana dâvet":

"Peygamber sizi Rabb'inize iman etmeye dâvet ettiği halde ne diye Allah'a iman etmiyorsunuz?" (Hadid: 8)

Halbuki o sizi en kuvvetli delillerle irşad etmeye çalışıyor. Dünya saâdetine, ahiret selâmetine ermenizi istiyor.

3. "Allah yoluna dâvet":

"Rabb'inin yoluna hikmetle, güzel söz ve nasihatla dâvet et." (Nahl: 125)

Hidayete ermeleri için teşvikte bulun. Kalplerinin içine ulaşacak şekilde etkili sözlerle onlara nasihat et.

4. "Allah'ın Kitab'ına dâvet":

"Kendilerine Kitap'tan bir nasip verilenleri görmedin mi? Aralarında hüküm vermek üzere Allah'ın kitabına çağırılıyorlar da, sonra onlardan bir grup yüz çevirerek dönüyorlar." (Âl-i imran: 23)

Onlar Kitab'ın hükmüne uymanın gerekli olduğunu bildikleri halde, Kitab'a uymaya yanaşmıyorlar.

5. "Hayra dâvet":

"İçinizden insanları hayra çağırın, iyilikleri emredip kötülükten sakındıran bir topluluk bulunsun. İşte onlar gerçek kurtuluşa erenlerdir." (Âl-i imran: 104)

Hayra dâvet, birliğin ve İslâm'ın esasıdır. İyiliği emretmek ve kötülüğe engel olmak da bunun önemli bir kısmıdır.

6. "Kurtuluşa dâvet":

"Ey kavmim! Bu başıma gelen nedir? Ben sizi kurtuluşa çağırıyorum, siz beni ateşe çağırıyorsunuz!" (Mümin: 41)

Ben sizi cennete götüren imana dâvet ediyorum, siz ise beni cehenneme götüren kâfirliğe dâvet ediyorsunuz.

7. "Cennete dâvet":

"Allah esenlik yurdu olan cennete çağırır." (Yunus: 25)

Gerçek şenlik ve esenlik cennetlerdedir. Sonu gelmeyen hayat, ihtiyaç bırakmayan zenginlik, zillete yer vermeyen şeref ve itibar ancak cennette mevcuttur.

8. "Hayat kaynağına dâvet":

"Ey iman edenler! Allah ve Peygamber'i sizi, size hayat verip canlandıracak şeylere çağırıldığı zaman icâbet edin!" (Enfâl: 24)

Resulullah Aleyhisselâm'ın dâveti Allah-u Teâlâ'nın dâveti demektir. Çünkü Resulullah Aleyhisselâm Allah-u Teâlâ'nın emri ile bu dâveti yapmaktadır.

Tebliğde Azim:

Allah-u Teâlâ Resulullah Aleyhisselâm'a halkı uyarma vazifesini tevcih ettiğinde, bu ilâhi dâvet vazifesine azimle devam etmesini, onların arzu ve heveslerine, engellemelerine aldirmamasını emir buyurdu.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"İşte bundan ötürü sen onları tevhide, birliğe davet et ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Onların heveslerine uyma." (Şûrâ: 15)

İslâm'ı kabul etmeleri için taviz vermeye yanaşma. İman etmek isteyen, Din-i mübin'e halis bir şekilde indirildiği gibi iman etsin. Çünkü tefrikanın sebebi hep heveslere tabi olmaktır.

"Ve de ki: Allah'ın indirdiği kitaba inandım, aranızda adalet yapmakla emrolundum." (Şûrâ: 15)

Peygamberlere indirilmiş, olan bütün semâvî kitapları tasdik ettim. Kendi arzuma göre değil, Rabb'immin bana vahyettiği ilâhî ahkâma göre hakkınızda hüküm vermekle memurum.

"Allah bizim de Rabb'imiz sizin de Rabb'inizdir. Bizim işlediklerimiz bize sizin işledikleriniz size aittir." (Şûrâ: 15)

Hepimiz O'nun kullarıyız. Kendisinden başka hiçbir ilâh bulunmayan yegâne mâbud O'dur. Biz bu hakikati kendi irademizle ikrar ediyoruz.

Biz sizden uzak ve ayrıyız. Biz sizin ne iyi amellerinizden istifade ederiz, ne de kötü amellerinizden zarar görürüz.

"Bizimle sizin aranızda tartışılacak bir şey yoktur. Allah hepimizi bir araya toplar. Dönüş de ancak O'nadır." (Şûrâ: 15)

Çünkü hak güneş gibi açıkça ortaya çıkmıştır, başkaca münakaşaya ihtiyaç kalmamıştır.

Kıyamet gününde hepimizi bir araya toplayarak hükmünü verecek, kimin haklı kimin haksız olduğu tamamen anlaşılacaktır.

Allah-u Teâlâ onlara öğüt ve nasihatta bulunmasını Resul-i Ekrem'ine emir buyurdu:

"Öğüt ver, hatırlat! Çünkü sen ancak öğüt vericisin." (Gâşiye: 21)

Senin vazifen ancak bir tebliğdir. Sen hakikatları onlara duyurmaya ve hatırlatmaya memursun.

"Onların üzerinde zorlayıcı değilsin." (Gâşiye: 22)

Sen tebliğ ettiğin şeyleri onlara zorla kabul ettirmekle yükümlü değilsin. Tebliğ ve ikaz vazifeni hakkıyla yerine getirdikten sonra artık müsterih ol, onların kabul etmemelerinden dolayı üzülme. Vazifene sabırla ve azimle devam et.

"Ancak kim yüz çevirir, inkâr ederse, Allah onu en büyük azap ile cezalandırır."
(Gâşiye: 23-24)

Ki en büyük azab cehennem azabıdır. Çünkü küfrün cezası bütün cezaların üstündedir. Bununla beraber böyle bir kâfir daha dünyada iken de nice azaplara maruz kalabilir. O ise âhîret azabına nispetle küçük kalır.

"Doğrusu onların dönüşü bizedir. Sonra onların hesabını görmek de bize âittir."
(Gâşiye: 25-26)

Onların, hükmünü her şeye geçiren ve intikam almaya gücü yeten Allah'tan başka dönecekleri kimse yoktur. Ne kadar yüz çevirseler, ne kadar kaçmaya çalışsalar, sonunda huzur-u ilâhi'ye varacaklardır. Dolayısıyla o en büyük azaptan kurtulmalarına imkân ve ihtimal yoktur.

Bu korkutmadan sonra diğer bir Âyet-i kerime'de muhalefet edenlerin omuzlarına yüklenen mesuliyete işaret edilerek şöyle buyurulmaktadır:

"Resul'ün görevi sadece tebliğ etmektir. Allah neyi açıklayıp neyi gizlediğinizi bilir." (Mâide: 99)

Hiçbir kimsenin hiçbir hali O'na gizli değildir. Tasdik edeni de tekzip edeni de, münafık olanı da, muvafık olanı da en iyi şekilde bilir.

Hidayete Dâvet:

"- 'Rüyamda bir hapisane gördüm, içinde binlerce mahkûm vardı...'

Efendim, insanların çoğu, gördüğünüz gibi mahkûmdur. O hapishaneden kurtarabildiğiniz kadar kurtarın.

Onlar kendileri ile dargındır, barıştırmak lâzım. Nefis ne demek, ruh ne demek hiç haberleri yok. Bilmeyerek mâsiyet ve dalâlet yollarına saplanmışlar, kurtulamıyorlar.

Bir insan sele kapılmış gidiyor. Merhameten kenara gelip onu kurtarmaya çalışmaz mısınız? Kurtarmazsanız, boğulup gidecek.

Dalâlet girdabına kapılmış bir insanı kurtarmak, ona da benzemez. Bir insanın ebedî hayatını kurtarmak oluyor.

En kötü insanken, hidayet erişiverince bir de bakarsın dünya hapishanesinden kurtulur, en iyi insan olur.

En kıymetli amel Hakk yolda çalışıp, halkı Allah yoluna davet etmek gayesi ile gayret etmektir.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Cenâb-ı Allah'ı kullarına sevdiniz ki, Allah da sizi sevsin." buyuruyor. (Taberânî)

Hakk yolda çalışmak demek, hakikati duyurmak için her yere koşmak demektir. Hazret-i Allah'ın nereye ve kime ektiği bilinmez. Araya araya nasipdar olanları bulmamız ve nasibini orada vermemiz lâzım. Bir insanın kurtuluşuna vesile olabilmek için, parmakla gezdiren gibi herkesi yoklamak gerekiyor. İnşallah bizim ticaretimiz bu olacak.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, Hazret-i Ali -kerremallahu veche- Efendimiz'e hitaben:

"Allah'a yemin ederim ki, senin vasıtanla Allah-u Teâlâ'nın bir kimseye hidayete bahşetmesi, senin için kırmızı develere sahip olmaktan daha hayırlıdır." buyuruyorlar. (Buhârî)

Kırmızı deve Arapların nazarında çok kıymetli olduğu için öyle zikredilmiştir.

Bu bakımdan bir kimsenin kurtuluşuna vesile olabilmek büyük bir menfaati muciptir. Allah'ımızın bu lütuf kurtuluş yolu ile hem kişinin hayat-ı ebediyesi kurtuluyor, hem de onun aldığı bütün ecir ve sevaplara Hazret-i Allah vasıta olanı ortak ediyor.

Bu menfaatin içyüzüne vâkıf olsak, işimizi gücümüzü bırakır, insan toplamaya çalışırız.

Toplamışsın amma, hidayet Hakk'tan. Kul kula hidayet veremez. Ancak teşvik eder. İnsan üç kişi ile meşgul olsa, bir kişi nasibini alsın, ona o yeter. Bu lütuf ezelde kime takdir edilmişse, o nasibini alacak. Yoksa nasibi, kul hiçbir şey veremez. Mürşid-i hakiki Hazret-i Allah'tır.

Binaenaleyh az sözle hakikati açın. Nasibi olan az sözle de hemen gelir. Nasibi olmayana mevzu fazla uzatmayın. Çok söz de söyleyen fayda vermez.

Hazret-i Allah'ın ihsan buyurduğu nispette gayret etmemiz lâzım. Göçtükten sonra çalışmadığımızı çok nedamet edeceğiz.

Fakat bu çalışmalarını hiçbir zaman benimsemeyeceğiz. Ancak Allah adına yapılan gayret bizim içindir. Nefsimiz benimserse puta tapmaktan farksızdır. Bizi bize bırakmamasını Allah'ımızdan dileyeceğiz. Korkunç şeydir."

Önce İmanımızı, Sonra Yakınlarımızı Kurtarmak:

İki şey üzerinde duracağız: Önce imanımızı kurtarmak, sonra yakınlarımızı kurtarmak.

İman cihadla anlaşılıyor. Allah yolunda cihad et ki, imanını koruyasın.

Gücünüz yettiği kadar canınızla, malınızla çalışın, nedametiniz az olsun. Nefisle cihad en başta gelendir, "**Nefis İle Mücadele**" kitabını iyice tetkik edin. Size iki kelime ile nefisle mücadeleyi arz edelim: Onun sevdiğini yapma, sevmediğini yap. Neyi seviyorsa onu yapma, neyi sevmiyorsa onu yap, o kadar. Mühim olan imân-ı kâmil ile geçmek.

İman-ı kâmil; Hazret-i Allah'a iman etmektir, Hazret-i Allah'ı bilmektir. Her şeyi Hazret-i Allah'tan bilmektir.

İnsan, Hazret-i Allah'a iman ettikten ve iradesini O'na teslim ettikten sonra artık kendi reyini kalmaz. Fakat bunu yapabilmek için O'nu bilmek, O'nu tanımak lâzım.

Kendini inkâr ettiğin zaman, O'nu tasdik ettiğin zaman iman etmiş olursun. Gerçek iman budur. Vaktaki kendini inkâr edip "**Lâ**" dediğin zaman, yani kendini de kâinatı da inkâr ettiğin zaman, Var olan husule gelir. İşte imanın hakikisi budur. Kül'ün hakikisi budur.

İmanlı bir el harama uzanmaz, imanlı bir ayak fena yere gitmez, imanlı bir göz harama bakmaz. Bakıyor! Demek ki oraya nüfuz etmemiş. Çünkü iman edildiği zaman, tuttuğu zaman dalları azalara dağılır.

Ancak gerçek imandan mahrum olanların üzerinde daima münafıklık alâmeti mevcuttur. Çünkü nefis oynar, şeytan oynar, arzular yaşar, yaşar, yaşar.

Allah-u Teâlâ, kâmil imanın alâmetini ve hakiki müminlerin vasıflarını beyan etmektedir:

"Onlar gayba inanırlar, namazı kılarlar ve kendilerine verdiğimiz rızıktan infak ederler.

Sana indirilene de, senden önce indirilene de iman ederler. Ahiret gününe de kesinlikle inanırlar.

İşte onlar Rabb'lerinin yolunda olanlardır. İşte onlar saâdete erenlerdir."
(Bakara: 3-4-5)

Görmedikleri halde Allah'a, vahye, ahiret safhalarına görüyormuş gibi, hiç şüphe etmeden inanırlar. "*İştittik ve iman ettik!*" diyerek Allah-u Teâlâ'nın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın haber verdiği her şeyi kesin olarak kalp ile tasdik, dil ile de ikrar ederler. Onlar, bu imanları ile Allah katında hoşnutluk kazanırlar.

İnsan kabirden ne kadar korkuyor, hem de ne kadar!.. Halbuki ölüm, mahlûku Hazret-i Allah'a yaklaştıran bir vasıta. Binaenaleyh insan, Hazret-i Allah'a yaklaşmakla, imân-ı kâmil'le, Allah-u Teâlâ'nın onu lütfuyla rahatlıkla oraya yatırmasıyla kurtulur.

Seyyid Nesimi -kuddise sırruh- Hazretleri, derisi soyulduğu zaman bu mübarek zât, derisini omuzuna almış, "**Elhamdülillâh! Postumu kurtardım!**" demiş. Yani imanını kurtarmış. Derisi soyuldu umurunda değil. "**İman, iman!**" diyor. Bu sözün çok gizli mânâsı var. Ancak kabre giren bunu hisseder. Dünya havaî, hayâlî, hayâlât... Mühim olan hakiki iman...

Hatta Ashâb-ı kiram Efendilerimiz'den bir zâta, bir harpte ok saplanmış, "**Kurtuldum!**" diye bağırmış. Onlar gönülden Hazret-i Allah'a, Resulullah'a bağlı idiler.

Yakınlarımız mevzuuna gelince:

Âyet-i kerime'de:

"Ey iman edenler! Kendinizi ve âilenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun." buyuruluyor. (Tahrim: 6)

İnsan bu ilâhî emir ile mükellef olduğu gibi, evlâd-u ıyâlini bu emre tâbi tutmakla mükelleftir. Aksi halde mesuldür.

Bu ise ancak ilâhî emirleri bizzat yapmakla, yasaklardan öncelikle kendisi sakınmakla ve böylece âilesine güzel numune olmakla mümkündür.

Âile efrâdının cehennem ateşine sürüklenmelerine sebep olacak fitne ve isyandan koruyarak, Allah-u Teâlâ'nın emirlerine itaat yoluna götürür. Çünkü âile reisi kendisinden sorumlu olduğu gibi âilesinden ve çocuklarından da sorumludur.

En yakınlarınıza yavaşça şunu telkin edin: *"Ben bu yolun Hazret-i Allah'a ve Resulullah'a ait olduğuna, hak olduğuna inandım, yürüyorum; sana da tavsiye ediyorum."*

Başka bir zaman da ikinci defa: *"Ben yolu hak olarak görüyorum, Hakk'a varmak için çabalıyorum; sana da tavsiye ediyorum."*

Bir müddet sonra bir defa daha: *"Seni Hakk yoluna dâvet ediyorum. Gaye yok, maksat yok, menfaat yok, rütbe yok, gösteriş yok, Hakk var. İster gel, ister gelme!.."*

İkaz edeceksiniz, irşad edeceksiniz amma güzel sûrette... Sessiz sedasız, mülayim...

Bu şekilde üç defa diyeceksin. Yoksa en yakınınız yakanıza yapışır, size der ki: *"Madem bu yolun Allah yolu, kurtuluş yolu olduğuna biliyordun, yürüyordun, ne diye bize de duyurmadın?"*

Haklı olarak davacı olur. Niçin? Mahrum kaldığından, yol alamadığından...

Bu üç noktada büyük mesuliyet var. Yani senden davacı olma hakkı var. Arkadaş hakkı var, hakkını vermen lâzım. Kurtarman lâzım. Niçin? Allah-u Teâlâ hidayet bahşederse ebedî saadeti kazanmış olur. Onun için herkes bir diğerini çekmeye borçludur.

Hidayet Hazret-i Allah'tan gelir, kuldan gelmez. Kul hiçbir şey yapamaz.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmaktadırlar:

"Din nasihattir, din nasihattir, din nasihattir."

Üç defa. Üçüncüden sonra o gelsin, gelmesin mesul değilsin.

•

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in amcası Ebu Tâlib hastalandı ve ölüm döşeğine düştü. Resulullah Aleyhisselâm tekrar tekrar ziyaretine gider başucundan ayrılmazdı. Her fırsatta:

"Ey amcacığım! 'Lâilâhe illâllah' de, ben onunla kıyamet günü senin için şehâdet edeyim." buyururdu.

Fakat Ebu Tâlib câhiliye devrinin katı bir âdeti olarak, Kureyşliler'in kendisi hakkında: *"Ölümden korktu da yeğenin dinine girdi."* demelerinden çekindiği için müslüman olmaya yanaşmadı.

Resulullah Aleyhisselâm'ın bu durum karşısında ıstırapı çok büyük olmuş ve:

"İyi bil ki yasaklanmadığım müddetçe vallahi senin kurtuluşun için istiğfardan geri durmayacağım." buyurmuştur.

Bunun üzerine Allah-u Teâlâ indirdiği Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurdu:

"Resul'üm! Sen sevdiğini hidayete erdiremezsin, lâkin Allah dilediğine hidayet eder. Ve hidayete erecek olanları en iyi O bilir." (Kasas: 56)

Hangi kulunun aslî fitratını koruduğunu en iyi bilen O'dur.

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- buyururlar ki:

"Ebu Tâlib ölünce Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-e gidip 'Dalâlette olan ihtiyar amcan öldü.' dedim.

Bana:

'Git babanı göm! Sonra, bana gelinceye kadar hiçbir şey yapma.' buyurdu.

Ben de gidip gömdüm ve Resulullah Aleyhisselâm'a gelip haber verdim. Bunun üzerine bana yıkanmamı emir buyurdular, ben de yıkandım. Sonra bana duâ ediverdi." (Ebu Dâvud, Nesâî)

Amcasının vefatı Resulullah Aleyhisselâm'ı son derece müteessir etti. Günlerce evinden dışarı çıkmadı. Çıktığı zaman da müşrikler Ebu Tâlib'in sağlığında yapmak isteyip de yapamadıkları hakaret ve eziyetleri, Ebu Tâlib'in nüfuz ve himayesinin kalkmasını fırsat bilerek yapmaya başladılar, kin ve düşmanlıklarını daha da şiddetlendirdiler.

Abdullah bin Hâris -radiyallahu anh-in bildirdiğine göre Hazret-i Abbas -radiyallahu anh- bir defasında:

"Yâ Resulellah! Ebu Tâlib'e hiçbir faydan olabildi mi? Çünkü o seni muhafaza eder ve senin için (düşmanlarına) kızardı." diye sormuştu.

Resulullah Aleyhisselâm buyurdu ki:

"Evet oldu. O cehennemden sığ bir yerindedir. Eğer ben olmasaydım cehennemden en derin yerinde olurdu."

Diğer bir rivayette şöyle buyurduğu beyan buyuruluyor:

"Evet!.. Ben onu cehennemden derin dalgaları içinde buldum da kendisini sığa çıkardım." (Müslim: 209)

Hadis-i şerif'te geçen "**Dahdah**", ancak topuğa kadar ayakları örten sığ su demektir. Burada bu kelime ile Ebu Tâlib'in azabının Resulullah Aleyhisselâm'ın şefaâti sayesinde hafifletildiği ifade olunmuştur.

Bu kadar yapabildi, ötesini yapamadı. Çok ince mesele. Üç defa telkin et. Ondan sonra Allah dilerse ona hidayet verir. Dilemezse vermez. Onun için size en yakınınız mahkeme-i kübra'da size dava açabilir. Çünkü karşıda cehennem var. Anne-babanın evlâttan kaçtığı, evlâdın anne-babadan kaçtığı bir gün orada her şey kopuyor. Herkes canını kurtarmaya çalışıyor.

Evlâtlara Karşı Nasihat:

"Rüyâ:

"İki kızımız var, görüyorum ki ateşe doğru gidiyorlar. Yanacaksınız diyorum ve onları kurtarmaya çalışıyorum..."

Cevap:

Hakikaten şimdiki evlâtlar, ateşe doğru gidiyorlar. Onları zapt etmek de çok güç. Edebilerseniz hem kendinizi hem de onları cehennem ateşinden kurtarmış olursunuz.

Çünkü Cenâb-ı Hâlık'ımız:

"Ey iman edenler! Kendinizi ve âilenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun." buyuruyor. (Tahrîm: 6)

Bu bir emr-i ilâhidir. Bu emre göre hareket edelim. Onlardan bir tanesi giderse insan mesul olur. Çünkü çoban sürüsünden mesuldür.

Hiç şüphe yok ki, ana-babanın büyük vazifesi vardır. Bu vazifeler bazen bilerek bazen bilmeyerek ihmal ediliyor.

Öyle bir zamandayız ki, çocukları terbiye etmek çok güçleşti. Hatta bazen öyle diyoruz, bugün çocuğum olsa şöyle yetiştiririm diye katiyyen söyleyemem. Çünkü çok güç. Ebeveyn bu güçlük altında olduğu halde düşünüp idrak edemediği zaman kendi haline bırakıveriyor. O zaman da olmuyor işte. Biz dahi her an ikaza irşada muhtacız, değil ki çocuk.

Bize verilmiş bir hayat var. Bu hayatın sonunda "**İrciyy**" dâveti bize gelecek, alınacağız. Bu alınmada evvelkilerin geçtiği yoldan hepimiz geçmiş olacağız.

Şimdi bir düşünce beliriyor. Çocuklarımızı nereye bırakacağız? Hakk'a mı bırakacağız, halka mı bırakacağız? Onları nasıl yetiştirdik? Durumları ne olacak?

Biz gidiyoruz, bunun hiç şakası yok, onlar da kalacak. Amma biz nasıl gidiyoruz, onlar nasıl ve kime kalacak?

Onlara Hakk'ı tanıtmış mıyız, Hakk yolunda yürütmüş müyüz? Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i ve ıyâlini sevdirdik mi? Ahkâm-ı ilâhiyi öğrettik mi? Helâl yiyip helâl yedirdik mi? Onlara numune olduk mu?

Biz; bize düşen vazifelerimizi yapmamışsak, onlardan ne bekleyeceğiz? Biz onlara her şeyi öğrettik amma bunu öğretmedik.

Kur'an-ı kerim'de şöyle buyurulmaktadır:

"İbrahim'e Rabb'i: "Teslim ol!" dediği zaman o, "Ben âlemlerin Rabb'ine teslim oldum." demişti.

İbrahim de bunu kendi oğullarına vasiyet etti. Yakup da: "Oğullarım! Allah bu dini sizin için beğenip seçmiştir. Siz de ancak müslümanlar olarak can verin." dedi.

Yoksa siz Yakub'a ölüm geldiği zaman orada mı idiniz? Hani o oğullarına: "Benden sonra kime kulluk edeceksiniz?" diye sormuştu. Onlar da: "Senin Allah'ın ve ataların İbrahim, İsmail ve İshak'ın Allah'ı olan tek Allah'a kulluk edeceğiz. Biz O'na teslim olanlarız." dediler." (Bakara: 131-133)

Lokman Aleyhisselâm'ın oğluna vermiş olduğu öğütler de ne kadar arza şâyândır:

"Oğulcuğum! Allah'a şirk koşma, doğrusu şirk koşmak çok büyük bir zulümdür." (Lokman: 13)

"Oğulcuğum! Yapılan iyi veya kötü bir iş hardal tanesi ağırlığınca da olsa, bir kayanın içinde veya göklerde yahut yerin derinliklerinde bulunsa, Allah onu mutlaka çıkarır. Şüphesiz ki Allah Lâtif'tir, her şeyden haberdardır.

Oğulcuğum! Namazı kıl, iyiliği emret, kötülükten vazgeçir. Bu hususta sana isabet edecek eziyete katlan! Çünkü bunlar azmedilmeye değer işlerdendir.

İnsanları küçümseyip yüz çevirme. Yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Zira Allah kendini beğenip öğünen ve böbürlenen kimseleri aslâ sevmez.

Yeryüzünde mütevâzi ol. Söz söylerken yavaş sesle söyle! Şüphesiz ki seslerin en çirkini eşeklerin sesidir." (Lokman: 16-19)

Onlar peygamber oldukları halde, çocuklarına bir bir nasihat ettiler, uyandırdılar. Biz ne yaptık?

İnşallah bu vazifeyi ele alırsınız, aldığınız nispette mesuliyetten kurtulursunuz. Onları korumak çok güç, amma korumak zorundayız."

Lokman Aleyhisselâm'ın Oğluna Yaptığı Nasihatlerdeki Hikmet:

Allah-u Teâlâ'nın sevdiği ve seçtiği kullarından bir zât olan Lokman Aleyhisselâm, "Hikmet" ile ün yapmıştır.

Âyet-i kerime'de:

"Andolsun ki biz Lokman'a Allah'a şükretmesi için hikmet verdik." buyuruluyor. (Lokman: 12)

Çok sükut eden, çok tefekkür eden, derin bakışlı bir zat olan Lokman Aleyhisselâm; çok az konuşur, konuştuğu zaman gönüllere nüfuz edecek şekilde hikmetli konuşurdu. Bir başkasının tekrarlanmasını istediği ve söylemiş olduğu hikmet dışında, konuşmuş olduğu bir sözü tekrar etmezdi.

Allah-u Teâlâ onun oğlu için yapmış olduğu yol gösterici nasihat ve vasiyetlerinden bir kısmını Lokman sûre-i şerif'inde anmak suretiyle hem kadrini yüceltmiş, hem de onun lisanından kıyamete kadar gelecek olan müminlere, uymaları gereken öğütlerde bulunmuştur.

Lokman Aleyhisselâm oğlunu şirkten sakındırıp, azamet-i ilâhînin her şeye tesirini, ilminin her şeyi ihâta ettiğini beyan ettikten sonra; Rabb'ine ibadet etmesini, O'na şükretmenin ve kulluk vazifesini yerine getirmenin ilk basamağı kabul edilen namazı kılmasını tavsiye etti:

"Oğulcuğum! Namazı kıl!" buyurdu. (Lokman: 17)

Kalpleri tenvir, ruhları tasfiye eden namaz; yalnız ümmet-i Muhammed'e değil, geçmiş ümmetlerin hepsine de farz kılınmıştı. Şu kadar var ki, keyfiyetleri başka başkadır.

Başkalarını da kemâle ulaştırmak, istikamete götürmek için; iyilikleri emredip, kötülüklerden sakındırmasını emir buyurdu:

"İyiliği emret, kötülükten vazgeçir! Bu hususta sana isabet edecek eziyete katlan!" (Lokman: 17)

Bu kolay bir vazife değildir. Bu vazifeyi yapanların başlarına birtakım musibetler ve sıkıntılar gelmesi mümkündür. Bu sıkıntılara sabretmek lâzımdır.

Bir de şu var ki, bu vazife cesareti ve metaneti gerektiren işlerdendir. Malını ve canını o yolda fedâ edenlerin işidir, korkak kimselerin harcı değildir.

Nitekim Âyet-i kerime'nin nihayetinde:

"Çünkü bunlar azmedilmeye değer işlerdendir." buyuruluyor. (Lokman: 17)

Oğluna yaptığı tavsiyelerden bir kısmı da şöyledir:

1- Ölü kalpleri diriltmelisin.

2- Fakirlerle oturmalısın.

3- Sultanların meclisinden sakınmalısın.

4- Fakir kimselerle tanışmalısın.

5- Köleleri azat etmelisin.

6- Garipleri konaklatmalısın.

7- Fakiri zengin kılmalısın.

8- Şerefli kimselerin şerefini korumalısın.

9- Büyük kimselerin ululanmasını artırmalısın.

10- İlim, hikmet maldan daha iyidir, ticaret anında iyi bir sermayedir.

Ey oğlum, insanlar üçe ayrılır: Üçte biri Allah içindir. Üçte biri nefsi içindir. Üçte biri de kabirdeki kurtlar içindir.

Allah'a olan üçte bir onun ruhudur, nefesine olan üçte bir onun amelidir, kurtlara olan üçte bir onun cisimidir.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri'nin

İçinde Bulduğumuz Âhir Zamana Dair Mühim Öğüt ve Uyarıları:

Hiç şüphe yok ki önümüzde çok büyük hadiseler, çok büyük sıkıntılar var; şiddetli, tasavvura sığmayacak kadar büyük harpler var. Bunları size hatırlatıyorum, şimdiden Hazret-i Allah'a ve Resul'üne yönelmeye ve sığınmaya bakın. Bu felâketler geldiği zaman şaşırmayın. Artık kendinize gelin, dünyanın sonundayız, ona göre kendinizi ayarlayın. Gün bugündür, yarın ne olacağını Yaratan bilir. Akıllı insan her an Hazret-i Allah'a yönelik olmalı, sonraya kalanlar donakalır. O zaman herkes inanacak amma, iş işten geçmiş olacak.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"Dünyanın geniş vakitlerinde, yani sıhhat ve servet, asayiş ve emniyet gibi istirahat sebepleri mükemmel olduğu bir zamanda Cenâb-ı Hakk'a ibadet ve taat ile kendini takdim et ki, muzayakalı bir zamanda seni lütfu ile yad buyursun."
(Ahmed bin Hanbel)

Allah-u Teâlâ'ya yönelmekten daha güzel bir kale olmaz, O'nun kalesinin harici boşluktur. O kalesine kimi aldıysa hayat vardır, hem de hayat-ı ebediye vardır. Bu bir ikazdır, hatırlatmadır, yöneltmedir. O dilediğine hidayet verir. Dilerse O her felâketten kurtarır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Kıyametin hemen yakınında anarşi ve kargaşa günleri vardır." (Müsned, C. Sağır)

Durum bu kadar nazik. Yavaş yavaş kaynıyor, karışıyor ve harbe götürüyor.

Bundan sonra çok çetin harpler olacağını, kapıda olduğunu haber veriyoruz. Amma nasıl harpler olacak? Tasavvurun haricinde! Bu harplerde çok az insan kalacak, büyük bir felâket olacak. Bu felâket gadâb-ı İlâhî'ye olur, açlık olur, harp olur. O bilir.

Hazret-i Allah ile meşgul olan kalp altının içine girse bir şey olmaz. Gaye bu hâle gelmek. Çünkü O'nu buldun mu her şeyi buldun. O'nu buldun mu, O'nunla berabersin.

Yerin hükmü yok, yerler bomboş kalacak. Niçin? Çünkü insan yok, yerler satılmayacak. Niçin? Çünkü alan yok.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde; **"Elli kadına bir erkek düşecek kadar erkeklerin azalacağını..."** beyan buyurmuşlardır. (Buhârî)

Öyle şiddetli harpler olacak ki, bu harplerde çok erkek zayi olacak. Sayı itibari ile elli kadın bir erkeğin himayesine girecek. Önümüzdeki harpler Allah-u âlem bunu gösteriyor. Artık bundan sonra harabiyet durumu başlayacak.

Dünya kaynıyor, kaynaya kaynaya taşacak ve bu halk gidecek, yavaş yavaş. Bir zaman imar ediyordu, şimdi harap ediyor. Hazret-i Allah'tan hakikaten korkmak lâzım. Bu isyan cezasız kalmaz.

Biz ise elimizden geldiği kadar halkı uyandırmaya çalışıyoruz, bu Hadis-i şerif'leri hatırlatıyoruz.

Ey Müslüman! Bunlar tedirgin etmek için değil, tedbire sevk etmek için, hazırlık yapman için anlatılıyor.

Görülüyor ki; kıyamet alâmetleri belirliyor. Ne zaman fırtına kopacağını Yaratan bilir, fakat sığınmamız faydalıdır. Yavaş yavaş karışacak, yavaş yavaş kaynayacak, sonra patlayacak ve dünya ateş alacak.

Böyle böyle kaynayacak, dünya ateşe verilecek, hüküm O'nundur. Denmişti ki; dünya öyle bir hale gelmiş ki, eskimiş eve benziyor, yıkıldı yıkılacak. Çünkü vakit geldi, dünyanın ömrü bitti, nihayetindeyiz. Amma afatla, amma harple dünya alabora olacak.

Elde fırsat, dilde ruhsat varken günün değil, saatin değerini vermek lâzım. Artık yıkım devri başlamıştır.

Mehdi Aleyhisselâm zamanına kadar çok harpler var, dünya bitecek ondan sonra yıkılacak. Ondan sonra fertler gidecek. Dünya perişan olacak.

Halk artık azabı hak etti. Bu azgınlığa karşı bu beklenir artık. Ne zaman kopacak diye bakılıyor. Çok şiddetli harpler olacak. Allah'ım ateşlerini birbirine ver diyorum. Zaman gelecek ne petrol kalacak, ne teyyaresi kalacak! Hiçbir şey kalmayacak. Eski zamana döneceğiz.

Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde:

"Hiçbir memleket hariç olmamak üzere, biz onu kıyamet gününden önce ya helâk ederiz veya onu şiddetli bir azapla cezalandırırız. Bu, Kitap'ta (Levh-i mahfuz'da) yazılıdır." buyuruyor. (İsrâ: 58)

Her şey beklenir, **"Yıkacağım"** buyuruyor. Murat ettiğini yapar. Çünkü insanlar azdı ve hak etti.

Bizim zamanımız öyle bir zaman ki yazıların yazılması ile beşeriyet bu kitaplardan istifade edecek.

"O çiçek misâli baharda açar, meyveleri güzün toplanır."

Bundan sonra kıyamete kadar böyle bir kitap gelmeyecek, beşeriyetin bu kitaplardan istifade edeceğini ifşa ediyorlar.

Benim ümidim Allah-u Teâlâ bu gemiyi batırmayacak. Bunun sebebi; Resulullah - sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i iki defa Türk kıyafetiyle gördüm. Anladım ki Allah-u Teâlâ'nın Türkiye'ye bir nazarı, bir lütfü var; onun hürmetine Allah-u Teâlâ bu gemiyi batırmayacak. Her ne kadar batırmak istedilerse de Allah-u Teâlâ bu gemiyi batırmayacak, yüzdürecek. Deniz altı batıyor amma dilediği zaman su yüzeyine çıkıyor. Biz bunlarla çok meşgul olmak zorundayız.

Ömrü olan kısa zamanda çok şey görecektir, **"Yevmü'l-beter"** denmiş, bitmiş.

Bu gelecek dalga Allah'u-âlem çok büyük dalga, O dilediğini korur, tabii ki size de her şey anlatılmıyor. Allah'ım korusun, Allah'ım korusun, Rabb'im korusun. Allah'a emanet... Takdir ne ise o olur. Hazret-i Allah'a yönelik olmak lâzım, bakalım bu afat bu dalga kimi alır, kimi bırakır, onu Yaratan bilir.

Çok vahim hadiseler olabilir, fakat O dilediğini korur.

Hatem-i Veli'nin Gitmesi ile Her Şey Başlayacak:

Hiç şüphe yok ki önümüzde çok büyük hadiseler, çok büyük sıkıntılar olsa gerek. Bu otuz sene zarfında Allah'u-âlem öyle hadiseler olacak ki; öyle şiddetli, öyle büyük harpler, öyle felâketler, öyle zelzeleler olacak ki tasavvurun haricinde olacak!

Bunun özünü İsrâ Sûre-i şerif'inin 58. Âyet-i kerime'sinde görürsünüz. Allah-u Teâlâ kıyametten önce dünyayı yıkacağını beyan buyuruyor.

Dünya milletleri harbe hazır durumda. Ha patladı ha patlayacak, ha patladı ha patlayacak! Emr-i ilâhîyi bekliyor.

Savaşların çıkması ilâhî hükme bakar. Cenâb-ı Hakk'ın izni olmadıkça bir yaprak dahi düşmez.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde:

"O'nun ilmi dışında bir yaprak dahi düşmez." buyuruyor. (En'âm: 59)

Hep O'nun takdiri ile oluyor. Amma Allah-u âlem bu otuz sene içinde çok mühim şeyler olacak. Dünya düzelecek, dümdüz olacak.

Kişi istese de istemese de mukadderat ne ise o olacak.

Dünya bidayete dönüyor, dünya o nispette bitecek ve insanlar gidecek.

Allah-u Teâlâ şimdiye kadar yapma, yaşatma izni verdi; şimdi yıkma, öldürme günü geldi. Dünya böyle boşalacak. Artık gemiyi boşaltma vakti; harp boşaltacak, Hazret-i Mehdi boşaltacak, Deccâl boşaltacak, İsa Aleyhisselâm boşaltacak. Boşaltma... Bir yiyelim, bin şükür edelim.

Harp afattır; açlık, susuzluk, perişanlık, ölüm hepsi harpte. Amma takdir olan şey olacak. Harpte galip çıkan yok, herkes mağlup. Kimisi az zarar etmiştir, kimisi çok zarar etmiştir.

Her gün ne çıkacak diye bakılıyor, tutuşacak efendim tutuşacak. Bundan sonra havadisleri takip etmek lâzım. Çünkü her an her şey olabilir. Artık hareket hemen hemen başladı. Gün bugün, yarın ne olacağı belli değil, takdir ne ise o olur.

Şimdiden Hazret-i Allah'a ve Resul'üne yönelmeye ve sığınmaya bakın. Bu felâketler geldiği zaman şaşırmayın. Artık kendinize gelin, dünyanın sonundayız, ona göre kendinizi ayarlayın!

Onun içindir ki bugün dünyaya dalmak günü değil. Helâlden rızık kazanmak, tedbirli olmak ve Hazret-i Allah'a yönelip gönül vermek gündür. Böyle bir zamanda ne lâzımsa onu temine çalışması, bir müminin çok uyanık olması gerek.

Gün bugündür, yarın ne olacağını Yaratan bilir. Akıllı insan her an Hazret-i Allah'a yönelik olmalı, sonraya kalanlar dona kalır. O zaman herkes görecektir, inanacak amma iş işten geçmiş olacak.

Binaenaleyh bu destek ahirete çekilinceye kadar devam edecek. İşin nezaketi daha sonra başlayacak. Nasıl ki her çadırın bir direği olur, çadırı ayakta tutar, direk yıkılınca çadır da yıkılır.

Allah-u Teâlâ bu direği çekince bu millet büyük bir perişanlık içine düşecek, bu perişanlık bütün İslâm âlemine sirayet edecek. İslâm âlemi bir müddet büyük bir çalkantı içinde bulunacak. Fitnenin en çok yayıldığı bir anda Allah-u Teâlâ gıdır açmak için, bayrağı kaldırmak için Hazret-i Mehdi'yi gönderecek ve ona ruhsat verecek. O kendisine bahşedilen ruhsatla, mânevî destekle murad edilen noktaya kadar yürüyecek, vazifesini ifâ edecek. Sonra onun elindeki iradeyi de çekecek. Deccal'e salâhiyet vermeyi murad edince, onun kuvvetine karşı çok zayıf düşecek. Bunun sebebi, Hazret-i Mehdi uzağa açılacak, o ise istilâyâ başlayacak. Ortalık büsbütün karışacak. Hazret-i Mehdi çok zayıf düşünce, onun maiyetini kurtarmak ve İslâm'ı galebe çaldırmak için Allah-u Teâlâ üçüncü olarak da Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ı gönderecek. Deccal ve yahudiler o şekilde temizlenecek. İslâm âlemi küffârdan, yahudinin zulmünden kurtarılmış olacak. Fakat bununla kalmayacak. Bu hâlâtı gören Çin harekete geçecek, o zamana kadar harplerle boşalan dünyayı istilâ edeyim diyecek. Üzerlerine tank gibi yürüyecek, fakat Allah-u Teâlâ onları da bir gecede helâk edecek. Onların helâk oluşu harple değil, duâ ile. Ve böylece dünyayı boşaltmış olacak.

Allah'ın İpine Sarılın:

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Hepiniz topluca sımsıkı Allah'ın ipine sarılın!" (Âl-i imrân: 103)

Bölünüp parçalanmamak için de topluca Allah'ın ipine sarılın.

Kur'an-ı kerim'e ve Sünnet-i seniyye'ye sımsıkı sarılanlar kendilerini her türlü tehlikeye karşı emniyet altına almış olurlar. Bu tehlikenin en büyüğü ise müslümanlar arasındaki tefrikadır, din adına bölünüp parçalanmalardır.

"Parçalanıp ayrılmayın." (Âl-i imrân: 103)

Bölünmeyin, birbirinize arka çevirmeyin, ayrılık doğuracak, din kardeşliğinizi zedeleyecek işler yapmayın, yahudiler ve hıristiyanlar gibi tefrikaya düşmeyin, Hakk ve hakikatten ayrılıp uzaklaşmayın.

Bu ilâhî beyanda birlik ve beraberliğin, uhuvvet ve kardeşliğin ehemmiyeti apaçık görülmektedir. Bu emr-i ilâhî karşısında bütün müslümanların yekvücut olması ve Allah-u Teâlâ'nın ipine sımsıkı sarılması gerekir.

Kim ki bunu yapmazsa Allah-u Teâlâ'nın apaçık emr-i şerifine itaat etmemiş olur. Din-i İslâm'ı parçaladığı için şeytan fırkasından olmuş ve kendisini cehenneme hazırlamış demektir.

Emr-i İlâhî çiğnendiği için, dinde ayrılık yapmanın, parçalanıp ayrılmanın mesuliyeti, suç ve cezâsı o kadar ağırdır ki; Allah-u Teâlâ azapların tehirini ahirete bırakmamış olsa idi, bölücülük yapanların, tefrikaya sapanların cezâlarını dünyada vererek onları hemen yok ederdi. Ezelden onlara tanınmış bir sürenin dolmasını murad ettiği için hemen helâk etmemektedir.

En büyük tehlike içteki hâinlerdir. Din ve vatan bölücülerini iyi tanıyın, onlara karşı her türlü tedbiri alın.

Bizim bu bölücülerle cihadımız, sanmayın ki küçük bir çarpışmadır. Bütün bölücülerle karşı karşıya gelmiş durumdayız. Nasipdar olan tenvir oluyor, nasibini alıyor. Nasibi olmayan görmüyor.

Biz öteden beri hem dinde hem vatanda bölücülüğü yok etmeye çalışıyoruz. Bunu; İslâm dini böyle emrettiği için yapıyoruz. Bugüne kadar Nûr-i Muhammedî'nin yayılmasına, ümmet-i Muhammed'i Allah ve Resul'ünde birleşmesine gayret ettik. Bizim bütün gayemiz iman kurtarmaktır. Vatanımı, bayrağımı çok ama çok seviyorum. Dinime ve vatanıma düşmanlık edenlerin de karşısındayım. Hem dinimizi, hem de vatanımızı muhafaza ve müdâfaa için bu cihadı yapıyoruz. Bölücüler bu vatani, Din-i mübin'i parçalamaya çalışıyorlar. Biz de bunları parçalıyoruz.

"Hayır! Biz hakkı bâtılın tepesine şiddetle indirip atarız da, onun beynini parçalar. Bir de görürsünüz ki bâtıl yok olup gitmiştir." (Enbiyâ: 18)

Bulduğunuz yolun kıymetini bilin; Allah-u Teâlâ'ya şükredin, ihlâsınızı artırın, niyetiniz hâlis olsun.

Gönlünü Hazret-i Allah'a ve Resulullah'a ver ki; seni sevsin, zâtına çeksin. Ama bunun şartları var; ihlâs, istikamet, mahviyet olacak ki rızâsına nail olasın.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Sakın aldatıcı şeytan Allah'ın affına güvendirerek sizi yoldan çıkarmasın!"

(Lokman: 33)

Bu merdiven üçtür. Allah-u Teâlâ Resulullah Aleyhisselâm'a ihsan ettiği velâyeti Hâtem-i veli'ye düşürmüş, nübüvveti Hazret-i Mehdi'ye, risâleti de İsa Aleyhisselâm'a düşürmüş. Hakikat budur, ötesi zandır. Bir batağa düşerseniz, olmaz bir yere saparsınız, yoldan raydan çıkmış olursunuz.

Meselâ Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde buyurlar ki:

"Rüyâmda (havuzumun başında) ayakta duruyordum. Bir de baktım ki, ondan içmek için bir bölük insan geldi. Ben onları tanıyınca benimle onların arasında bir melek belirdi, onları çağırıyordu. Ben de ona:

'Bunları nereye götürüyorsun?' dedim.

'Vallâhi cehenneme götüreceğim!' karşılığını verdi.

'Neden götürüyorsun? Bunlar benim bildiklerimdir!' dedim.

Melek: 'Onlar senin vefatından sonra kılıçlarıyla dönüp (dinlerine) arkalarını çevirerek mürted oldular.' dedi.

Sonra yine havuzun başındaymışım, bir cemaat daha gördüm. Hatta onları da tanıdım. Benimle onların arasında bir melek belirdi, onları çağırıyordu. Ben ona: 'Bunları nereye götürüyorsun?' diye sordum.

Melek: 'Vallâhi cehenneme götüreceğim!' karşılığını verdi.

'Ne sebeple götürüyorsun? Bunlar benim iyi bildiklerimdir!' dedim.

Melek: 'Onlar senin vefatından sonra kılıçlarıyla dönüp (dinlerine) arkalarını çevirerek mürted oldular.' dedi.

Bunun üzerine: 'Bunlardan kırlarda başı boş kalan hayvanlar gibi, azdan az kişinin kurtulacağını sanıyorum.' buyurdu." (Buhârî. Tecdîd-i sarîh: 2060)

Durum budur, yolda ayaklarınızın kaymaması için bu pek hassas hakikati size duyurmaya çalışıyorum.

Buradaki kardeşlik yalnız tanışmaktan ibaret, asıl kardeşlik ahirette başlayacak.

Buradaki görüşmeler, buradaki haller orada uzun uzun anlatılacak. Yoksa burada her şey muvakkat. Görüyorsunuz ki yarından emin değiliz, kimin elinde senet var? Fakat muvakkat bir yer olmasına rağmen ahiretin bütün kazancı buradan götürüleceği için ve bir de saha-i imtihan olduğu için çok kıymetlidir. Asıl hayat, asıl kardeşlik orada yaşanacak.

Ümmet-i Muhammed'i öz kardeş bilmek ve sevmek, müslümanların birleşmesini ve çoğalmasını arzu etmek lütfu, Hazret-i Allah'ın kardeşlerimize cidden büyük bir ihsanıdır. Onun için oranın hayatı bambaşka, çok güzel. Orada konuşuluyor, görüşülüyor, serbest olanlar çıkıyor, gidiyor. Ahiret hayırlı ve orası çok güzel, gönül oraya gitmek istiyor.

Allah-u Teâlâ:

"Senin için ahiret, dünyadan daha hayırlıdır." buyuruyor. (Duhâ: 4)

Amma gel de inan!..

Nasihat Edenler Üçtür:

Birincisi; Hakk'ın tayin ettiği irşad memurlarıdır. Diğerleri ise nasihat ederler. Bir diğeri de var ki dalâlet ehlidir.

Ehli dalâlet de nasihat ediyor ama onlar şu kapsama girer; **"Ey kulum! Sen niçin ibadet ettin? Ululuğum hakkı için doğru söyle."**

Burada ibadetler ayrı ayrı. Kimi makam-mevki için, kimi karnını doyurmak için, kimi desinler için. Ve onlar orada itiraf etmek mecburiyetindedirler.

"Yâ Rabb'î! Beni desinler diye, makam-mevki edineyim diye, beni doyursunlar diye yaptım!" diyeceklerdir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Âhir zamanda ümmetim üç grup olacaktır:

Allah'a hâlisane kulluk edenler.

Allah'a riyâ ile kulluk edenler.

Geçimini insanlar üzerine yıkmak için Allah'a kulluk edenler.

Allah, onları kıyamet gününde bir araya topladığı zaman, geçimini insanlar üzerine yıkmak için Allah'a kulluk eden kimseye:

'İzzetim ve celâlim hakkı için söyle. Bana ibadet ederkenki gayen ne idi?' diye soracak.

O kimse:

'İzzet ve celâline yemin olsun ki, geçimimi insanlar üzerine yıkmak için sana kulluk ettim.' diyecek.

Allah-u Teâlâ ona:

'Topladığın sana fayda vermedi. Bunu cehenneme götürün!' buyuracak.

Sonra riyâ için ibadet yapan kimseye:

'İzzet ve celâlim hakkı için, bana ibadet ederkenki gayen ne idi?' diye soracak.

O kimse de:

'İzzet ve celâline yemin olsun ki, sana ibadetteki gayem insanlara riyâ idi.'
diyecek.

Allah-u Teâlâ ona:

'O amelden sana hiçbir şey yükselmedi. Bunu da cehenneme götürün.'
buyuracak.

Sonra da ihlâs ile Allah'a ibadet eden kimseye:

'İzzet ve celâlim hakkı için söyle, bana ibadet ederkenki gayen ne idi?' diye soracak.

O kimse de:

'İzzet ve celâline yemin olsun ki, sen benim ibadet ederkenki gayemi en iyi bilensin. Ben sadece seni zikretmeyi ve senin rızânı kazanmayı gaye edindim.'
diyecek.

Allah-u Teâlâ da:

'Kulum doğru söyledi. Bunu cennete götürün!' buyuracak." (Mecmau'z-zevâid: 10/222)

İşte o zaman bunların hepsi ayıklanır cehenneme atılır. Bir fırka kalır. Onlar da:

"Yâ Rabb'î! Sen beni benden iyi biliyorsun. Benim gayem yalnız rızânı, hoşnutluğunu kazanmak için sana kulluk yapmaya gayret ediyordum."

Zaten bir kulun kulluk yapması mümkün değil de niyet-i halisa ile niyeti kadar Rabb'isine yaklaşmış olur. Çünkü O Halik-ı Azîmüştân'dır. Mahlûkun O'nu bilmesi, ibadet etmesi mümkün değildir. Fakat niyeti halisa ile elinden geldiği kadar yapar. Rabb'isi ondan hoşnut olduğu zaman onu kendine çeker.

İşte Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in tabileri de onlardır.

Nitekim Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmuştur:

"Resul'üm! De ki: İşte benim yolum budur. Ben Allah'a davet ediyorum. Ben ve bana tâbi olanlar basiret üzerindeyiz. Allah'ı noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ben müşriklerden değilim." (Yusuf: 108)

O nurla Hazret-i Allah'ı görür. Mahlûkatı, yaratılmışları görür, Resulullah'ın nurunu görür. O nurdan, Sebeb-i Mevcudat'ın nurundan hayatın bulunduğunu görür. O Hazret-i Kur'an'ın nuru ile dilediği kadar bütün esrarları çözer, fakat kimseye haber veremez. Ne kadar çözer? Ona gösterdiği kadar çözer.

Allah-u Teâlâ bir gün yeri konuşturacak ve yerin üzerindeki kişiler ne yaptıysa hepsini haber verecek. İnsanın bundan hiç haberi yok.

Allah-u Teâlâ'nın adaleti tecelli edecek, herkes bu ilâhî adaletin icabı olarak ya mükâfat veya mücâzat görecektir.

"Kim zerre kadar bir iyilik yapmışsa onun mükâfatını görür.

Kim de zerre kadar kötülük yapmışsa onun cezasını görür." (Zilzâl: 7-8)

Bir mümin bir iyilik yapmışsa onun mükâfatını görecektir. Kötülük yapmışsa ondan da haberdar edilecektir. İyilikleri kötülüklerinden çok ise ilâhi bir lütuf olarak o kötülükleri affa uğrayabilir veya onun cezasını dünyada iken görmüş bulunur.

Bir kâfir ise, iyilik yaparsa, o iyiliği iman dahilinde olmadığı için Allah katında makbul değildir. Ahirette kendisini azaptan kurtaramaz. O iyiliğin mükâfatını dünyada görmüş olur. Kâfir olduğu halde ahirete giden her kişi ebedî olarak cehennem azabına uğrayıp duracaktır.

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyruluyor:

"Şüphesiz ki Allah zerre ağırlığı kadar olsun haksızlık etmez. Zerre ağırlığı bir iyilik olursa onu kat kat artırır ve kendi katında pek büyük mükâfat verir." (Nisâ: 40)

Dilediği kulunu nice ebedî saâdetlere nâil eder.

"Yer bütün ağırlıklarını dışarıya çıkardığı zaman." (Zilzâl: 2)

Uzun süredir bağrında taşıdığı cesetleri, hazineleri, defineleri ve madenleri açığa çıkarır, tamamen boşalır, hiçbir şey gizli kalmaz.

Bu Âyet-i kerime okunuyor ama okunup geçiliyor, o kadar! Yer emre tabi. **"İçindekini dışarıya at."** denilecek. Atacak.

"İşte o gün yer, üzerinde herkesin ne iş yaptığını haber verir." (Zilzâl: 4)

O topraktan seni yaratıyor, yiyeceğini çıkarıyor ve seni tekrar toprağa yutturuyor. Seni toprakta yürütüyordu, yediriyordu, toprak bu sefer de seni yiyor, eritiyor.

"Çünkü Rabb'in ona konuşmasını emretmiştir." (Zilzâl: 5)

Allah-u Teâlâ'nın bunu ona emretmesi, onun da üzerinde meydana gelen bütün hadiseleri anlatması, izin verilmesi sebebiyledir.

"Herkesin yaptığını haber ver." denilecek, haber verecek.

Sen onu yer görüyordun, ama o da senin gibi cisimdi. Allah-u Teâlâ insanı konuşturduğu gibi zamanı gelecek ağzını mühürleyecek, elleri ayakları konuşacak. Her şeye Kadir-i mutlak olan Hazret-i Allah yeri de konuşturur, göğü de konuşturur, arşı da konuşturur. Her şey O'nun hükmü altında.

Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyruluyor:

"O gün kendi dilleri, elleri ve ayakları yapmış oldukları şeylere şahitlik edeceklerdir." (Nûr: 24)

"O gün ağızlarının üstüne mühür basarız. Bizimle elleri konuşur, ayakları da yaptıklarına şahitlik eder." (Yasin: 65)

Onlar o müthiş azap merkezlerini görünce titreyecekler, o şaşkınlık içinde dünyada yapmış oldukları çirkin işleri inkâr etmek isteyecekler. Heyhat ki buna imkân olmayacak. Diller bağlanmış eller konuşuyor, neler yaptığını haber veriyor, ayaklar şahitlik ediyor. Bu sahne gerçekten de çok korkunçtur. Hiç görmedikleri beklemedikleri ve alışık olmadıkları bir durumdur. Tasavvur etmek bile kalpleri yerinden oynatır. Böylece bizzat kendi organları kendilerini rezil eder.

Yapılan bir işi doğrudan doğruya el yapar. Ayak ise o işin yapıldığı yerde ve esnada hazır bulunur. Hazır bulunmanın gördüğü şeyi anlatmasına şahitlik denir. O işi yapanın o işi yaptığını dair konuşması ise kendi aleyhinde beyanda bulunmasıdır.

Demek ki yaratıklar yaratıktan ibarettir. Hepsine bir irade vermiştir. O kadar güzel yaratmıştır, o kadar büyük bir irade vermiştir ki, insan "*Benim!*" diyor, kendinin zannediyor. "*Benim!*" ama senin ruhunu çektiği zaman oluyorsun bir çer çöp. Hani sendin?

Binaenaleyh ona tabi olanlar onun varisidir. Ona verdiği ona vermiştir. Yalnız ona tabi olanlar irşad mezunudur. Ötekiler nasihatçidir. Bir de bu nasihatçıların dalâlet ehli olanları ise onlar zaten müşrik olmuştur.

Zavallı insan şirke koşuyor, hiç farkında değil. Niye? "*Ben daha iyi bilirim.*", "*Ben daha lâyıkim.*", "*Ben daha güzelim.*" Şeytan seni çoktan şirke soktu. Bunlar sizin için delil olacak, ölçü olacak. Bunlara karşıdan bakacaksınız, anlayacaksınız, yolunuza bakacaksınız. Bundan sonra yol kesilmiştir. "**Hatem**" dendi, bundan sonra bir irşad memuru göndermeyecek. Hazret-i Mehdi ve İsa Aleyhisselâm gelecek. Dalâlete düşmemek için bunları sıkı sıkı tutun.

Bazı Mühim Nasihatları:

Gönül ister ki bazı hakikatleri duyuralım. Muhakkak ki fâniyiz. İşte geldik işte gidiyoruz, kalacak bir fert yok.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'sinde:

"Her insan ölümü tadacaktır." buyuruyor. (Âl-i imrân: 185)

Bize verilen kısa bir ömür var. Bu kısa ömür içinde hakikati aramak, hakikati bulmak ve yaşamak en başta gelen vazifemizdir. Dünyaya geliş gayemiz de budur zaten.

Hazret-i Allah'ın ayrı ayrı ikram ve ihsanları vardır, hepsine de ayrı ayrı şükür lâzımdır. Eğer O'nun ihsanları O'nun yolunda kullanılırsa, ahiret sermayesi olur. Sa'y ve gayreti nispetinde mükâfata nâil ve dahil eder.

Fakat O'nun ihsanını O'nun rızâsı olmayan yere kullanırsak, o nispette ebedî hayatın israfına gitmiş oluruz. Dolayısı ile kendi yaptığımız kötülüğümüz nispetinde pişmanlığımız olur.

Muhabbet bir sermayedir. Bütün iş o muhabbettedir. Bu muhabbeti de Hazret-i Allah verir. Alışveriş ve terakkiyat bu muhabbet sayesinde olur. Muhabbet vermez ise terakkiyat mümkün değildir.

Biz kardeşlere diyoruz ki: Hazret-i Allah bize bu nuru bahşetmiş, bu nuru yayın, nuru konuşurun.

Bizim gayemiz insan toplamak değil, iman kurtarmaktır. Mürid toplamak değil, çoğaltmak hiç değil. Allah'ıma yemin ederim ki ben, kendimi dervişliğe lâıyk görmüyorum.

Bir çobanın çok koyunu olmuş, yok koyunu olmuş, çobana ne? Çoban çobandır, koyun sahibinindir. İsterse, "**Al şu koyunları güt!**" der, isterse çobanı da atar. Yol var adama muhtaç, adam var yola muhtaç. Biz adama muhtaç olan yollardan değiliz.

Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri yoluna niyet-i hâlisâ ile azmedip hizmet edenlere, yolunda mücadele edenlere rahmet ediyor, merhamet ediyor, yardım ediyor, bereket veriyor, önünü, işini açıyor.

Bize gönül yakınlığı gerek, kalıp yakınlığı gerekmez. Bizim yolumuz gösteriş yolu değildir. Bizim yolumuz Allah yoludur, kalp yoludur.

İhvan ihvanı bırakmamalı, düştüğü zaman kaldırmalıdır. Çok büyük tuzaklar var. Nefis, şeytan, şeytanlaşmış insanlar, şehvet, dünya muhabbeti. Bunlar, imanı yok edecek kadar büyük düşmandır. Desteğe ihtiyaç var.

Bu kitaplara sarılın! Umarım Rabb'im yarın beraber haşr-u cem eyler.

Sıkıldığınız zaman kitaplara sarılın, ruhâniyet gelir. Sizi teselli eder.

Bu yola girmek, bu yolda olmak, bu yolda ölmek bir lütuftur.

Seccadeye otur, gözlerini yum, iç âlemine dal. Ne varsa orada var, içte bulmaya bak.

Bu topluluğa ayak uydurmak zordur. Çünkü Allah yoludur. Gaye yok, maksat yok, menfaat yok. Ne var? Rızâ var. Allah'ım rızâsından ayırmasın. Bu gemiye bin, bu topluluğa ayak uydur; âhirette ne demek istediğimi o zaman anlarsın.

Muhalif rüzgâr estiği zaman sefere çıkma. Bunlar bir engeldir. Yavaş, sabırla, şuurla, temkinle hareket ederek engelleri geçmeye bak.

•

Tevâzu ve mahviyet tutunma yeridir. Kibir ve kendini beğenme kayma yeridir. Mahviyeti olmayan insanın daima engeli vardır. Bu engel kendi nefsidir, kendi vücududur. Hakk'a yaklaşmasına engel olur. Onun için fakirin devamlı mahviyetten bahsetmesindeki gaye budur; "**Sen çık aradan, kalsın Yaratan!**"

Bir insanın Allah-u Teâlâ'ya çok sığınması ve nefsinden de çok korkması lâzımdır. Nefsin kendini beğenmesi en büyük tehlikedir. Kişiyi uçurumun kenarına getiren kendi varlığıdır. Öyle ki kişi bu varlık içinde öyle kaybolur ki, varlık olduğunu zannetmez halde görünüp her hâline sirayet eder. Böylesi her şeyi bildiğini zanneder, her şeyi doğru yaptığını

zanneder, ilmi olmadığı halde zahiren ilmi varmış gibi gösterir, bâtinî olarak da bir şeyler geldiğini bazı mânevi haller zuhur ettiğini etrafına göstermeye çalışır, işte bütün bunlar kişinin kendinde varlık görmesidir. Âlim görünür, cahil olduğunu bilmez, ibadet ehli görünür, nefsinin kulu olduğunu bilmez!..

Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretlerimiz:

"Ben değersiz bir mahlukum!" buyuruyorlar.

Bu öyle bir ince sırdır ki, iniş hallerine göre beyan etmişlerdir. Bunlar hep Hazret-i Allah'ın azametine karşı iniş hallerinin icraatıdır. Asıl olan inmek, aşağıların aşağısına inmek, amma bugün için çıktığını, erdiğini, bir şeyler geldiğini söyleyen zâhirde kalmış olanlar varlık içinde, kendini beğenme yolunda kaybolur giderler. Tecelliyât aşağı indikçe zuhur eder, varlık ile yükseldikçe değil!!!

Varlık peşinde koşan Var'a ulaşamaz. Bir insan hayatının o anına kadar topladığı varlıkları dağıtıp, kendisinin hiç olduğunu öğrenecek ki var edeni bulabilsin.

Bize en çok sevdirilen mahviyettir. En çok kaçıdığımız şey de varlıktır. Herkes yukarıya çıkmaya çalışırken, bir gaye ve maksat peşinde koşarken, biz ise fena üzerinde iniş yapıyoruz. Pirân-ı izam Efendilerimiz'in bulunduğu ve yürüdüğü yol, bu yoldur. Hep bu yoldan yürümüşler ve aynı hedefe varmışlardır. Hepsisi orada bulunurlar. O nokta varlık yeri, post makamı değildir; kulluk makamıdır. Orada hiçbir dava yoktur ve onlarda başka arzu yaşamaz. O hedef yalnız O'nu arzu edenlerin hedefidir.

Bâtinî yönden illâ terakki etmek lâzım ki nefis kendisini beğenmesin. Allah-u Teâlâ'nın lütfettiği kimselere; varlık taslamak, üzerinde fazilet toplamak çok abes gelir. O'nun malı ile O'na karşı övünmek çok gülünçtür. Bu muazzam varlık Sahibimiz'in, her lütuf O'nun, her lütuf O'ndan. O verdi ve daha sonra da alacak.

İnsan her şeyin O'nun ve O'ndan olduğunu bildikten sonra kendisinin basit ve değersiz bir mahluk olduğunu görmeye başlar. Bunu böyle gördükten sonra da Rabb'imize o nispette sığınmamız icabeder.

Kendisine sığınanı Hazret-i Allah çok sever. Nefsine paye verenleri ise hiç sevmez.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Allah size zahir ve bâtin her türlü nimetlerini bol bol vermiştir." (Lokman: 20)

Binaenaleyh bir kulu dilerse çok yükseltir, dilerse en aşağıya indirir. Allah-u Teâlâ onu ne kadar yüksek makamlara çıkarırsa çıkarsın, o buna iltifat etmemelidir. Bunun bir emanet-i ilâhiye olduğunu bilerek, aslının bir damla kerih su olduğunu hep gözönünde bulundurmalıdır. En yüksek makama çıksa: "*Çıkan şey pisliktir!*", en aşağı makama atılsa: "*Atılan şey pisliktir!*" diyerek, kendisini ayrı bir sıfatta görmemelidir. Yoksa insan hemen kendisini beğenir, nimet-i ilâhiyi benimser ve emanete hıyanetlik yapmış olur.

Allah-u Teâlâ Ayet-i kerime'sinde:

"Kendinizi beğenip temize çıkarmayın!" buyuruyor. (Necm: 32)

Kendisinde varlık görenler, kendisini beğenenler, her şeyi bildiğini zannedenler, etrafını küçük görenler, iki kitap okumakla ilmi olduğunu zannedenler, Allah-u Teâlâ'nın varlığını nefis putuna bağlamıştır ve nefisini ilâh yapmıştır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Resul'üm! Gördün mü o nefis arzusunu ilâh edineni? Artık ona sen mi vekil olacaksın? (Onu şirkten sen mi koruyacaksın?)" (Furkân: 43)

İnsanlar heva ve heveslerine tabi olunca nizam ve intizam bozulur, hayatın gerçeklerinden uzaklaşılır. İnsanlar böylece gizli şirke sapmış olurlar.

Buradan da anlaşılıyor ki; insan yoktan var edeni, nimetleri ile gark edeni unutuyor, o nimetlerin birer ihsân-ı ilâhi olduğunu göremiyor. *"Bunların hepsi bende var!"* diyor, *"Benim!"* diyor, *"Ben olmasam olmaz"* diyor ve nefisini ilâh ediniyor. Kendisini beğendiğinden dolayı gizli şirke sapmış olur. Şirk ise kişiyi müşrik yapar.

•

Onun için ne buldumsa aşağıda buldum, yukarıda hiçbir şey bulamadım. Cenâb-ı Hakk hoşlandığını hissettirdiği iki nokta var:

Birincisi; tevâzudan... Herkesi hoş kendini boş bilmek ve edna yerleri seçmek.

İkincisi; kimseye yük olmamak.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmaktadırlar:

"Vallahi Allah sevdiği kulunu cehenneme atmaz." (Münâvi)

Cenâb-ı Hakk onu seviyor, ama onun da günahı var. Sevdiğinden ötürü borcu varsa borcunu ödetir, bir haksızlık yapmışsa muhakkak ki ona ödettirir ve onu cehenneme atmaz. Adil-i mutlak olduğu için karşıdakinin hakkını Allah-u Teâlâ verir.

Buna bir temsil verelim: Deniz harbine niyet-i halisa ile iştirak eden bir insan harp esnasında ölürse, boğulursa Allah-u Teâlâ onun bütün günahlarını affettiği gibi kul hakkını da ödüyor. O kulu cehenneme atmaz. Niçin? Deniz harbine iştirak ettiği için.

Kardeşim! Bu yol Allah yolu, kardeşlik yoludur. Gaye yok, maksat yok, gösteriş yok, menfaat yok. Bu yolu, Allah-u Teâlâ sevmiş, seçmiş, lütfetmiş. Yahu sana bu yetmez mi?

Bu yol Hazret-i Allah'a ve Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-Efendimiz'e âittir. Şu halde sen de kendini buna göre ayarla.

O kadar bölücü varken, Allah-u Teâlâ'nın dinini parça parça yapırlarken, hepsi cehenneme giderken; Allah-u Teâlâ seni sevmiş, seçmiş, ayırmış. Lütuf olarak bu yetmez mi sana?

O zaman neden yolun adamı olmuyorsun? Nefsinin kölesi olacağına, Hakk'ın kölesi olsana!

Bu yol kardeşlik yolu olup çok hassas bir yoldur. Bir kardeşin küçücük bir incinmesi bize çok büyük üzüntü verir. İşte yol o yol. Gaye yok, menfaat yok, maksat yok. Ne var? Rızâ var. O halde rızâyâ mucib iş ve hareket lâzım, söz yeterli değil. Yol; hassas yol, nazik yol.

Bu yol an meselesi. Ama hangi an belli değil. Ama sen yeter ki yolunda bulun, o anda sana tecelli eder. Gönlünü O'ndan ayırma.

Kabalık, terslik, sertlik bu yolda yakışmaz. Niçin? Hakk yolu olduğu için.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz;

"Nezafet imandandır." buyurdular.

Ama her yönde, her alanda...

Ben hükümsüz ve değersiz bir mahlûkum. Fakat bu mahlûkunu ileri sürmüş, tecelli etmiş. Robot gibi kullanıyor ve yürütüyor.

Ben mahlûk olduğumu, aciz olduğumu çok iyi biliyorum. Ama siz de Allah yolunda olduğunuzu iyi bilin. Bu yol doğrudan doğruya Hazret-i Allah'ın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın yoludur...

Ben hayatta iken veya benden sonra bu yolu bırakırsanız sapıtmış olursunuz. Bu çok büyük sözdür. Niçin? Hazret-i Allah'a ve Resulullah'a ait bir yol olduğu için.

•

Allah'ım yollarımızı aç, hidayetimizi artır, imanımızı kemâlleştir, nurunu kalbimize akıt, rahmetini gönlümüze yerleştir. Hak ve bâtilı bildir ve yaşamamızı nasip eyle. Âmin.

Yolunu açmazsa göremezsin ki! Hidayetini artırmazsa, bilemezsin ki! İmanını kemâlleştirmezse bulamazsın ki!..

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İhlâs Sûre-i Şerif'i (33)

**ALLAH-U TEÂLÂ'NIN İLİMDE MUVAFFAK KILDIĞI HAS
KULLARI (10)**

Mârifet ve Nur:

Ve bunlar her ne kadar okunsa dahi Allah-u Teâlâ hakikati duyurmadıkça bilinmesi mümkün değildir. Çünkü anlatılan şeylerle irfan husule gelmez.

Anlayamayacağınız halde bunlar size niçin anlatılıyor?

Allah-u Teâlâ Furkân Sûre-i şerif'inin 59. Âyet-i kerime'sinin nihayetinde şöyle buyuruyor:

"Bunu bir bilene sor! (Bunun gerçekten böyle olduğunu anlatacaktır.)" (Furkân: 59)

Yani bu inceliklere vâkif olanlar vardır.

Böyle bir kimseye de uy ve yolundan git.

Bu Âyet-i kerime, Vahdet-i vücud'u doğrudan doğruya hem beyan ediyor hem de açıklıyor.

Allah-u Teâlâ bu sırr-ı ilâhiyi dilediğine bildiriyor ve bildirdiğini de beyan ediyor. Yani onlar bunu biliyorlar.

Amma isterse açıklarlar, isterse açıklamazlar.

Nitekim Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Gaybı bilen O'dur. Gizli bilgisini kimseye göstermez." (Cin: 26)

"Ancak râzı olduğu elçiye gösterir. Çünkü O, bunun önüne ve arkasına gözetleyiciler (koruyucular) koyar." (Cin: 27)

Ancak dilediği kuluna, dilediği kadarını bildirir. Onun haricinde mahlûkun Hakk'a ait bilgisi olmaz.

"Ki onların böylece Rabb'lerinin kendilerine verdiği emirleri duyurduklarını bilsin."

"Ve Allah onların yanında bulunan her şeyi çepeçevre kuşatmış ve her şeyi bir bir saymıştır (kaydetmiştir.)" (Cin: 28)

Allah-u Teâlâ "Nebi"ye vahiy vasıtasıyla "Veli"ye ise ilham vasıtasıyla dilediğini ilka eder. Muallimi Hazret-i Allah olduğu için ona O öğretiyor.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Sizden önce gelip geçen ümmetler içinde Allah-u Teâlâ tarafından kendilerine ilham olunan insanlar vardı. Eğer ümmetim içinde de böyle bir kimse varsa, o da şüphesiz Ömer'dir." (Buhârî)

İlhamdan hasıl olan ilme Ledün ilmi denir.

Bu husus Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-e şamil olduğu gibi, ümmet-i Muhammed'in arasında kıyamete kadar böyleleri daima bulunacaktır.

İşte bütün bu lütuf, fazilet ve meziyetler, Allah-u Teâlâ'nın o kimseyi o kudsi ruh ile desteklemesinden doğmuştur. Geldiği makama dünyada iken çıkar, peygamberler meclisine girer.

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

Bu lütuflar hep oradan geliyor.

Bu sırlara mazhar olabilmek için Hazret-i Allah'ın bu ilmi, görüldüğü gibi kalpte yazması ve ikinci bir ruh ile desteklemesiyle mümkün olur.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED ***Aleyhisselâm***

-Hicretin Sekizinci Yılı-

Mekke'nin Fethi (4)

Temmuz 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 30-31

Saltanat Değil Peygamberlik!:

Ordunun Merruz-zahrân vâdisi'nden hareketinden önce Resulullah Aleyhisselâm amcası Hazret-i Abbas -radiyallahu anh-a:

"Ebu Süfyan'ı al! Ordunun geçeceği yolun dar bir yerine götür, İslâm ordusu'nun büyüklüğünü görsün!" buyurdu.

Hazret-i Abbas -radiyallahu anh- denileni yaptı. Ordu yürüyüşe kalktı. Bütün kabileler coşkun bir sel halinde birer birer Ebu Süfyan'ın önünden geçiyor **"Allahu Ekber!"** sadâları göklere çıkıyordu. Her birlik geçtikçe Ebu Süfyan'ın yüreği burkularak soruyor, Hazret-i Abbas -radiyallahu anh- da bunların kimlere âit bulunduğunu anlatıyordu. Geçenlerin çoğu Ebu Süfyan kumandasında muhtelif cephelerde İslâm'a karşı savaşmış kimselerdi. Dün İslâm'a karşı olanlar, bugün İslâm saflarında yer almışlardı. Ensâr'ın birliği, gözleri kamaştıracak bir haldeydi. Orduyu, Sa'd bin Ubâde -radiyallahu anh- kumanda ediyordu.

En sonunda her tarafa nurlar saçan Resulullah Aleyhisselâm'ın alayı geçti. Bayrağı Zübeyr bin Avvam -radiyallahu anh- taşıyordu.

Ancak Ensâr'ın kumandanı Sa'd -radiyallahu anh- Ebu Süfyan'ın önünden geçerken:

"Ey Ebu Süfyan! Bugün en büyük harb günü, Kâbe'de kan dökmenin helâl olduğu bir gündür!" demişti.

Sa'd -radiyallahu anh-ın bu tehdidini Ebu Süfyan olduğu gibi anlattığında Resulullah Aleyhisselâm:

"Sa'd hata etmiş! Hayır, bugün (ezân sesiyle) Kâbe'nin şânını Allah'ın yükselteceği bir gündür, Kâbe'nin (Tevhid kaftanına) bürüneceği bir gündür!" buyurdu ve kendisinden Ensâr'ın sancağını aldirarak oğlu Kays bin Sa'd -radiyallahu anh- a verilmesini emretti.

Ardından da birlik kumandanlarına, karşı duranların dışında kimseyle savaşılmayacağına dâir kesin emir verdi.

İslâm ordusunun bu muazzam ihtişamını gözünden kaçırmayan ve baştan aşağı titreyen Ebu Süfyan: *"Ey Abbas! Hakikaten kardeşinin oğlu saltanatını çok büyütmüş!"* deyince, Hazret-i Abbas -radiyallahu anh- müdahale etti:

"Sus, o saltanat değil, peygamberliktir!" diyerek düzeltti.

Bütün ordu bu suretle boğazdan geçti. Ebu Süfyan da Resulullah Aleyhisselâm'dan aldığı talimatı Mekke'ye götürdü.

Kureyş'te Şaşkınlık:

Herkes kendisini heyecanla bekliyordu. Ebu Süfyan en yüksek sesle onlara hitâp etti: *"Ey Kureyş! Bu gelen Muhammed'dir. Karşısına çıkılamayacak bir kuvvetle Mekke'ye geliyor. Her kim Ebu Süfyan'ın evine girerse emindir. Mescide sığınırsa emindir. Kendi evine kapanırsa emindir."* dedi. Mekkeliler'i evlerine ve Kâbe'ye sığınmaya dâvet etti.

Ebu Süfyan'ın sözlerini işiten Kureyşliler büyük bir şaşkınlık içinde kaldılar, ne yapacaklarını bilemez oldular. Bir kısmı Ebu Süfyan'ın evine koştular, bir kısmı Harem-i şerif'e girdiler, çoğunluk da kendi evine kapanıp, dışarı çıkmadılar. Fakat silâhını kapıp mukavemet için sokağa fırlayanlar, silâhını atarak ötede beride dolaşanlar da görülüyordu.

Ebu Süfyan'ın müslüman olmasıyla Kureyş'in çoğu da İslâm'a meyletmişse de Süheyl bin Amr, Ebu Cehil'in oğlu İkrime, Ümeyye bin Halef'in oğlu Safvan gibi Kureyş liderleri, toplayabildikleri adamlarla Mekke'nin alt tarafında Handane denilen yerde savunmaya hazırlandılar.

Son Hazırlık:

Resulullah Aleyhisselâm Mekke'ye girmeden önce Zî Tuvâ denilen yerde durdu. Ordusunu dört kısma ayırıp her birliğin hangi semtlerden gireceğini gösterdi ve:

"Size tecavüz vâki olmadıkça kimseye kılıç çekmeyiniz! Sakın harb açmayınız!" diye sıkı sıkı tembih etti.

Yalnız Mekkeliler'den bazı kimseleri ayırdı:

"Bunlar Kâbe örtüsüne sığınsalar bile kendilerini ölümden kurtaramayacaklar!" buyurdu.

Bunların irtikâb ettikleri suçlar; irtidat, İslâm'a ve müslümanlara aşırı düşmanlık, işkence, katl... gibi affa sığmayacak suçlardı.

Bunların sekizi erkek, dördü kadındı.

İkrime bin Ebî Cehil, Safvan bin Ümeyye, Abdullah bin Sa'd, Abdüluzza bin Hatal, Huveyris bin Nukaya, Mikyas bin Sübâbe, Abdullah bin Ziba'rî, Vahşî bin Harb.

Hind binti Utbe, Sâre, Kureyne ve Fertâne adlı iki şarkıcı kadın.

Bunlardan birkaçı ele geçirilip öldürüldüler, diğer bazıları da başka başka yerlere kaçtılar. Bazıları da müslüman oldular ve affedildiler.

Mekke-i Mükerrerme'ye Giriş:

Müslümanlar aldıkları talimat üzere kan dökmeden Mekke'ye girmeye muvaffak oldular. Yalnız Halid bin Velid -radiyallahu anh-in idare ettiği birlik, müşriklerin taarruzuna uğradı. Kureyş'in azıllarından Süheyl bin Amr, Safvân bin Ümeyye, İkrime bin Ebî Cehil ufak bir

çete hazırlayarak Halid bin Velid -radiyallahu anh-in süvari kuvvetini ok yağmuruna tutmuşlar, içlerinden iki mücâhidi de şehit etmişlerdi. Bu hâl karşısında Halid bin Velid - radiyallahu anh- müdâfaa savaşı yapmak zorunda kaldı, kendisine hücum edenlerden on üçünü bir hamlede öldürdü ve diğerlerini de dağıttı. Müşrik elebaşları kurtuluşu kaçmakta buldular. Onların peşinden müşrik askerleri de kaçmaya başladılar.

İlâhî takdir bu genç kumandanları bir mekânda karşı karşıya getirmişti. Halid bin Velid - radiyallahu anh- henüz bir yıl evvel Kureyş süvarilerinin kumandanıydı. Arkadaşları İkrime, Safvan ve Süheyl ile birlikte Muhammed Aleyhisselâm'ın ordularını yenmek için plânlar yapıyordu. Şimdi ise en yakın arkadaşlarına ve en yakın akrabalarına karşı savaşıyordu.

Halid -radiyallahu anh- ile karşılaşmaları onlar için çok büyük sürpriz oldu. Ona karşı duydukları kin ve nefret çok büyüktü. Çünkü kendilerini terk ederek, en çok kızmış oldukları kişinin saflarına katılmıştı.

Resulullah Aleyhisselâm terkinde Üsâme -radiyallahu anh- olduğu halde Mekke'nin üst tarafından, Halid bin Velid -radiyallahu anh- ise alt tarafından şehre girmişlerdi.

Resulullah Aleyhisselâm kan döküldüğünü duyunca:

"Yâ Halid! Ben seni savaştan men etmedim mi?" diye sordu.

"Yâ Resulellah! İlk hücumu müşrikler yaptı." cevabını alınca **"İlâhî takdir böyleymiş!"** diyerek sükût buyurdu.

Fetihten bir gün evvel Resulullah Aleyhisselâm şöyle buyurmuştu:

"Allah Mekke'nin fethini nasip ederse, yarın ineceğimiz yer Kinâne oğulları'nın yurdudur. Vaktiyle Kinâne oğulları burada Kureyş müşrikleriyle küfür üzere birleşmişlerdi."

Birgün sonra Resulullah Aleyhisselâm'ın sancağı, Kinâne oğulları yurdunda dikildi. Çadırı da burada kuruldu. Resulullah Aleyhisselâm çadırında biraz dinlendi, gusletti, Duhâ namazı kıldı, tekrar devesine binerek kafiye katıldı.

Hicretin sekizinci yılı Ramazan'ın yirminci Cuma günü Mekke'ye girdi.

Sekiz yıl önce bir gece, müşrikler tarafından kuşatılan evinden ve kendisi için sıyrılmış kılıçların arasından çıkıp Sevr mağarasına sığınmıştı.

Mekke'den ayrılırken de Allah-u Teâlâ kendisine hitap ederek şöyle buyurmuştu:

"Resul'üm! Kur'an'ı sana farz kılan Allah, elbette seni yine döneceğin yere döndürecektir." (Kasas: 85)

Resulullah Aleyhisselâm'ın başında miğferi, Kasvâ adındaki devesi üstünde, başını eğmiş, secde eder gibi bir vaziyet alarak Fetih Sûre-i şerif'ini okuyor, tekbir sesleri göklere çıkıyor, sancağı yine Zübeyr -radiyallahu anh- taşıyordu. İslâm askerleri iki tarafta selâm vaziyetinde saf bağlamışlardı. Karşıdan Kâbe-i muazzama bütün heybetiyle göründü. Hep bir ağızdan alınan tekbir sadalarının yankıları dağlardan geliyordu. Resulullah Aleyhisselâm ihramsız olarak Harem-i şerif'e girdi. Kâbe'yi deve üstünde yedi defa tavâf etti. Hacer-i esved'i selâmladı. Tavaf'tan sonra Makam-ı İbrahim'de iki rekât namaz kıldı. Zemzem suyunun yanına vararak hem su içti, hem de abdest aldı.

Resulullah Aleyhisselâm'ın gönlü bütün bu lütuflardan dolayı Allah-u Teâlâ'ya karşı derin minnet ve şükran duyguları ile dolu idi.

Kendisine karşı son derece şiddetli davranan Mekke, işte şimdi ona teslim olmuştu.

Resulullah Aleyhisselâm'ın Mekke-i mükerreme'ye girerken karşılaştığı çok sevimli bir manzara da Abdullah bin Abbas -radiyallahu anh-, Abdullah bin Câfer-i Tayyar -radiyallahu anh- ve Abdullah bin Zübeyr -radiyallahu anh-in de içlerinde bulunduğu Haşim oğulları çocuklarının kendisini karşılamalarıdır.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar (77)

Temmuz 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 32-33

**Lokman Aleyhisselâm'ın Hikmetli Bir Beyanına Zât-ı Âlileri'nin Yaptıkları
İzâhları:**

**"Ey oğlum! İnsanlar üçe ayrılır: Üçte biri Allah içindir. Üçte biri nefsi içindir.
Üçte biri de kabirdeki kurtlar içindir.**

**Allah'a olan üçte bir onun ruhudur, nefsine olan üçte bir onun amelidir, kurtlara
olan üçte bir onun cesedidir."**

a. Allah İçin Olanlar:

Allah-u Teâlâ'nın öyle kulları vardır ki, onları sırf kendisi için yaratmıştır. Dünya için, cennet için, huri için yaratmamıştır. Onlar da derece derecedir, onu ancak Yaratan bilir.

Bir kısmını kendisine yaklaştırmıştır, yüz yüze gelmiştir.

"Sonra ben yüzümle onlara yönelirim." (Hâkim)

Onu huzuruna almış, ona murad ettiğini öğretir, murad ettiğini akıtır, murad ettiğini gösterir. Bundan kimsenin haberi olmaz, bu bilgi bilinmez.

Kişi bildirmek istese de hepsini bildiremez, çünkü bildirmekten âcizdir.

Allah-u Teâlâ ona öğretir, o bilir fakat bildiremez. Bildirmek için gücü yetmez, o lisanı o hali bulamaz.

O artık Hazret-i Allah'tan başka hiçbir şey görmek istemez.

Abdulkâdir Geylanî -kuddise sırruh- Hazretleri:

"Dünya, önünde yüzük kaşı kadar küçüldür. Dünya onu bağlayamaz, âhiret ona sınır çizemez." buyuruyor. (5. Meclis)

Çünkü Hakk ile olan dünyayı değil, âlemleri hiç görür. Çünkü o âlemlerin yaratıcısını görüyor.

Allah-u Teâlâ'nın bir mahlukuna en üstün lütuf ve ihsanı, onu zâtına çekmesi ve ondan râzı olmasıdır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Onlar sıdk makamında, kuvvet ve kudret sahibi hükümdarın huzurundadırlar." (Kamer: 55)

Onlar bu Âyet-i kerime'nin sırrına mazhardırlar.

O zaman o kulu ile arasında hiçbir perde kalmıyor ve o kulunu huzuruna alıyor.

Bu da ancak O'nun çektiği, zâtına aldığı, Mirac'a çıkardığı, karşısına aldığı, yüzüne yüzü ile yöneldiği kimsedir.

b. Nefsi İçin Olanlar:

Demiştik ki:

"Âlem Hakk'ı düşünür, âlim nefsini düşünür, yazar da cebini." (22. Sohbet)

Zâhiri âlim nefis içindedir. O bütün amel ve icraatını nefsini cehennemden kurtarmak için yapar veya nefsine mağlup olduğu için yapar.

Bunların ekserisi sıfat-ı hayvaniyededir. şu kadar var ki bunlar eti yenen hayvanların sıfatındadırlar. Çünkü bâtına geçmedikçe sıfat-ı hayvaniyeden kurtulmak mümkün değildir.

Allah-u Teâlâ lütfedecek, mânevi yola girecek, günâ gün nasibini alıp tekâmül edecek ve nefisten sıyrılacak.

Amel iki türlüdür: Bir amel var, bir de amel-i sâlih var.

Kişi amel işliyor amma, sâlih olmadığı için, yani yaptığı ameli ihlâsla, sırf Allah için yapmadığı için makbul değildir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Yazıklar olsun o namaz kılanların haline ki, onlar kıldıkları namazdan gafildirler. Onlar gösteriş yaparlar" (Mâun: 4-5-6)

Kendisini övsünler diye amellerini insanlara gösterirler.

Amel ve ibadetleri ihlâsla yapmak farz olduğu gibi, ihlâsı terketmek de haramdır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Kim Rabb'ine kavuşmayı arzu ediyorsa güzel bir amel işlesin ve Rabb'ine kullukta hiç ortak koşmasın." buyuruyor. (Kehf: 110)

Her kim bu yüce makamı elde etmeyi arzu ediyorsa, Allah-u Teâlâ'ya takdim edebilecek amelleri işlesin. Kulluğuna, riyâkârların yaptığı gibi ne açık ne de kapalı hiçbir şirk karıştırmamasın.

c. Kabirdeki Kurtlar İçin Olanlar:

Allah-u Teâlâ herkesi bir seviye üzerinde yaratmış, herkese vücut vermiş, uzuvlar vermiştir. Bu nimetlerini müminlere de kâfirlere de vermiştir.

Mümin Yaratan'ını tanıyor, O'na yöneliyor, kulluğunu yapıyor ve kurtuluyor.

Mülkünde yaşattığı, bu kadar büyük nimetleri ile donattığı halde, diğeri bunların bir tanesini Yaratan'dan bilmiyor, Yaratan'ı zaten tanımıyor. Yaşamak için geldiğini kabul ediyor. İşte bunlar kabirde kurtlar içindir.

•

Fakir bu hususu daha önce de şöyle izah etmiştik:

Göz üç türlüdür:

1. Kör göz: Tabiat karanlığına düşmüştür, ondan başka hiçbir şey görmez.

2. Şaşı göz: Hem kendisine, hem de yaratana bakar. Yani biri iki görür.

3. Görür göz: Hazret-i Allah'ın nuru ile bakar. Her şeyin O'nunla kâim olduğunu görür ve bilir. Kendisini görmez.

Hazret-i Allah'ı gören Hazret-i Allah ile görür. O'nun nuru ile O'nu görür. Kendi gözü ile görmez, çünkü beşer gözü ile görülmez.

Hazret-i Allah'ın nuru ile Hazret-i Allah'a bakar. O'na bakar, O'ndan bakar.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Mümin müminin aynasıdır." (Ebu Dâvud)

Birinci müminden murad mümin kulun kalbi, ikinci müminden ise bizzat Allah-u Teâlâ murad edilmektedir. Mümin Allah-u Teâlâ'nın ism-i şerif'lerinden birisidir.

Yani Allah-u Teâlâ kendisine atfettiği ism-i şerifi, sevdiği mümin kuluna da atfediyor.

İnsan için böyle olduğu gibi, kâinata gelince;

"Allah göklerin ve yerin nûrudur." (Nûr: 35)

Âyet-i kerime'sinde beyan buyurulduğu üzere, gökler ve yer O'nun nuru olduğu için, o her yaratılışta Allah-u Teâlâ'nın esrarını, uluhiyet sırlarını görür. Onlar bu Âyet-i kerime'nin sırrına da mazhardırlar.

O Hakk'ı gördü, Hakk'tan gördü. Binaenaleyh onun bakışı bu şekilde olur. Amma bu, anlatıldığı gibi değildir. Çok ince sırlar var.

O'nunla baktığı için, o baktığı zaman kâinatın bir esrardan ibaret olduğunu, perdeden ibaret olduğunu görür. Allah-u Teâlâ'nın âsârını bu perdede görür. Kâinat da bir perde sen de bir perdesin. Perdede kendisi görünmüyor, bütün nakışını o perdede gösteriyor. Herkes nakışı görüyor. Perdeyi kaldırabilenler O'nu görürler. İşte sır bu noktadadır.

Şaşı göz ise hem kendini görüyor, hem de Yaratıcı'nın âsârını görüyor.

Bu gibi kimseler;

"Göklerin ve yerin yaratılışında, gece ve gündüzün birbiri ardınca gelip gidişinde akl-ı selim sahipleri için elbette deliller vardır." (Âl-i imrân: 190)

Âyet-i kerime'si mucibince kendi vücuduna bakar, öyle bir âsâr, öyle bir esrar görür ki, her bir zerresinin idrakinden âcizdir. Allah-u Teâlâ'nın azametini gördükten sonra yüzünü kâinata çevirir. Bu kâinatın bir yaratıcısı olduğunu, bütün kâinatın içindekilerle beraber O'nun kudretinin kemâline ve azametini delâlet ettiği idrak eder.

O hem kendini görüyor, hem Yaratıcı'sının âsârını görüyor. Yaratıcı'yı görmüyor, biri çift görüyor.

Hidayet arttıkça, iman kemalleştikçe dereceler ayrılıyor. O da Allah-u Teâlâ'nın yarattıklarına bakar, ondan O'nu bulmaya çalışır. Fakat kalpte kalın perdeler olduğu için O'nu bulması mümkün değildir.

Kalpte yedi perde var. Bu yedi perde kalktıkça hakikat görölmeye başlar. En son perde kalkınca dilerse kendisini gösterir. Bu ledünî mevzudur.

Yaratılışı da görmeyen, kendini gören kör göz tabiat karanlığına düşmüştür. Tabiatı ilâh olarak kabul etmiş, gönderiliş sebebini unutmuş ve küfre sapmıştır. Kör olduğu için, hakikati görmediği için.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLİYÂ-İ KİRAM ***-Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN*** ***"HÂTEMÜ'L-EVLİYÂ" HAKKINDAKİ*** ***BEYAN ve İFŞAATLARI (200)***

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- (4)

Temmuz 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 34-35

"Bâbu fî Beyânü'l-Müferridîn" (4)

Ebu Abdullah -rahimehullâh- buyurdu ki:

"İşte bu, sevabı talep ettirip azaptan kaçındırarak Allah'ın kendi amelleriyle amel ettirdiği kimseleri beyan etmektedir. Hevâlarından kaçıp uzaklaşmak suretiyle amellerini arındırıp temizleyenler ise şehvet denizinde yüzmeyi talep etmişlerdir.

Sonra bir de Allah'ın -tebâreke İsmehû- yarattıkları arasından dileyip seçtiği biri vardır. Onu her cinsten arındırıp süzerek daha saf ve temiz kılmıştır.

Nitekim O, Arş'ı diğer mekânlardan arındırıp süzmüştür.

Adn'i, diğer cennetlerden arındırıp süzmüştür.

Kabe'yi, diğer beytlerden arındırıp süzmüştür.

Ümenâ (emin kıldıkları)nı, meleklerden arındırıp süzmüştür.

Peygamberleri, velilerden arındırıp süzmüştür.

Velileri, zâhidlerden arındırıp süzmüştür.

Zâhidleri, rağbet gören amel sahiplerinden arındırıp süzmüştür.

[186^b] Rağbet görenleri ise âdemlerden (insanlardan) arındırıp süzmüştür.

Daha sonra aralarında akılları paylaşmış, gönüllerini müslümanlık için açmış, onları kendi marifetinin Nûr'u ile hidâyete yöneltmiştir. Hepsi de mümindirler ve her biri kendi derecesinin üzerinde bekler.

•

Rağbet sâhipleri sevâbıyla ve ikâbıyla, O'na karşı halis iman sahibidirler. Ne var ki hemen sonra rağbetleriyle, şehvetleriyle ve meyilleriyle hevâlarını birbirine karıştırırlar. Böyle böyle onlar sersemleşir ve sarhoşlaşırlar. Nitekim dünya muhabbet ve şehvetleriyle dolu olan kaseyi yudumlarlar.

Amel sahipleri göz kamaştırıcı ilâhi bir nurla zafer kazanırlar. Onlar onunla onların sarhoşluğundan çıkarlar. Kuvvet bulduklarında ise sarhoş olanları görerek, sağı-solu yerine yerleştirip düzene sokarlar. Meyillerini kesip atarlar. Kötülük sahibi birini gördükleri vakit onu oturtup biata yöneltir; ilâhi korkudan ve O'nun âfâkından kendilerine miras kalan bu nur sayesinde üstün olurlar. İtâat ve masiyyeti terk ile amellerine kuvvet kazandırır. Nefisleri ilâhi huzurda kâim olur; ikâbdan necât bulup sevaba nâil olma yolu üzere, kalpleriyle, tâ ki içleri itminâna erişinceye dek Allah'ı bilir ve tanırırlar. Onlar sebât halinde oldukları için sarhoşluklarından ayılmış bir topluluktur.

Onlar o kimselerdir ki, Allah onları sena etmiş ve kendilerinden söz ederek şöyle buyurmuştur:

"Korku ve ümit ile Rabb'lerine duâ ederler." (Secde: 16)

Sonra Allah'ın, onlardan kaplarının içine kendi Nur'unun şulelerini yerleştirdiği bir topluluk daha vardır. Onların sadırları genişlemiş ve açılmıştır. Engellerden sıyrılıp çıkarak Celîl olan Allah'ın işiyle şeref ve itibar kazanır. Artık o, şânı pek büyük ve yüce olan Hâliku'l-Bârî'ye karşı uyanıklığının derinliğiyle vasıflanır. Azîm'in azameti, Celîl'in celâleti ve Azîz'in izzeti arasındaki farkı kalbiyle tefekkür eder. Bu hevâyı, O'nun emri ve nehvi hakkındaki tüm çaba ve gayretinden ayırıp kurtuluş buluncaya kadar kalbinden tefrik edip kaçırr.

Sonra başka bir dereceye yükselir. Ardından (bu) yükselmesi nedeniyle, nefsini birdenbire hevânın içinde bulur ve şehveti bâkî kalır; nitekim hareketten düşer. Nihayet O, gaybda kibriyâsını ve hükümranlığını ona gösterdiği zaman ölür.

Sonra daha başka bir dereceye yükselir; nefsinin içinde düşük halde olan şehvetin ve hevânın sıfatlaşmış ve aksetmiş bir biçimde kalıntısını bulur.

O'nun Cemâl'i, Behcet'i ve Bahâ'sı gaybda kendisine gösterildiği vakit, ardından bambaşka bir dereceye yükselir. Bu kez de içinde şehvetinin arta kalanını mevcut bulur, bilgi ve mârifeti güçlenir.

O'nun Ferdâniyyet'inin mülkü gaybda kendisine gösterildiği zaman, burada kalbine içindeki her şeyle eşyayı tanıyarak müşâhede etmek vâki olur ve onda cennete ve cehenneme karşı bir itibarsızlık hâsıl olur. Bunların her ikisi de artık nefsin sevâbı ve ikâbı (azâbı) olmuştur.

Görmez misin ki cennet zikredildiği vakit şöyle buyurulmuştur?

"Canlarınız neyi isterse hepsi sizindir, ne isterseniz hepsi sizin!.." (Fussilet: 31)

Yine şöyle buyurulmuştur:

"Canlarının çektiği ve gözlerin hoşlandığı her şey orada vardır." (Zuhruf: 71)

Peki hangi kalp Azîz, Mâcid, cömertlik ve lütuf sahibi olan Allah'a yakınlığa ulaşır, birbirinin peşi sıra onun iyiliklerine nâil olur? O'nun lütuflarını peşpeşe tâkip ederek, Vahdâniyyet mülkünde O'nun muhabbetiyle vuslata erişip, O'nda ferdleşen... Zira O'nunla meşgul olan, nefis, dünya ve âhiret hallerinden sakınma hususunda dağınık olmaz; ikisi hakkında da fikrini O'nda dağıtıp, yalnız O'nunla meşgul olur. Bunun O'na kavuşmasından dolayı olduğunu da bilir, ancak mahremiyetinden dolayı bunu gizler ve [kendisini] bu dereceden daha düşük gösterir; zira bu derece Allah'ın ona minnetlerinden bir minnettir."

نفوته من الادميين ثم قسم القول بينهم وشرح للاسلام صدوره
 به هذا هم وكل ممنون وكل انما يفتقد رجه فالراغبون غلصون
 بهم وعقابه ثم خلطوا الرغبهم وشهواتهم ومبلسهم ما هو انهم هكذا
 وسكاري قد شربوا بالكس الا وفي من حيث الدنيا وشهواتها والعامل
 راضاة لهم فخر جوا به من سكرهم واذا قوا كما قد ترى الشكران سهادي
 لا وتمايل جرافا فاذا راى صاحب سواه استوى واقل على ما عهده وصار
 النور اورنهم الخوف والافاقه قمو على العمل بالطاعة وترك المعصية
 ما بعد من يدى قلوبهم يعلون لله على سبيل النجاه من العقوبة ونوال الثواب
 ثم فيه فصر قوم قدا قوا من سكرتهم وكسكران سيات ومم الدن
 م و ذكرهم فقال يدعون رخص خوفا وطسعا م من الله على طاعة منهم
 له في قلوبهم فانسخ وانشرح القدر وخرج من سبابه منتهى الامير جليل
 يتيقن اتيه الخالق الناري العظيم الشان فامتلا قلبه وقام عظمة
 لالة الجليل وعزه العزير فيضرد ذلك الفرق الهوى عن قلبه
 عز في جميع سعه في امره ونهيه ثم ردى درجه اخرى ثم ردى فوجد
 باسم الهوى وباقى الشهوه قد دهل عن حركه وحل لما ترالى في الغيب من لربابه
 ردى درجه اخرى فوجد النفس مما فيها من باقى الشهوه الداهله والهوى قد صفا
 ما ترالى في الغيب من الجمال والبهجة والبها نورى درجه اخرى فوجد النفس مما فيها
 بوه والهوى قد عرف لما ترالى له في الغيب من ملك فردايتهم فوقع قلبه هناك
 عرفت الاشيا كلها فيه وادخلته عن الجنة والنازود ذلك انهما كانت للنفس
 بما الا ترى انه لما ذكر الجنة قال لهم فيها ما تشتهي انفسهم وقال وفيها
 لا نفس ولها الاعيان فاي قلب نال قرب العزير الماجد الجواد وراقت عليه

نايات بره و مترادفات عطفه وصلات مجتبه في ملك الواحد ائمة مفردا فيه علم لا
 يستعمل شعلا تلاشت في جنبه لحوال النفس دنيا واخره وطارت الفكر عنه فيها
 وانما يعرف هذا من ناله وحسنى على من حرره ذلك وسقط عن هذه الدرجه واماناك هذه
 الدرجه من ان الله عليه فامتلا قلبه منه وصدوره واشتعل النور في جميع جوارحه
 فهو ولهان عطشان قد اسكره المعنى الذى حل بقلبه عن كل شئ سواه ثم افاق من سكره
 فاحساه به من حى قلبه بالله ثم رجع الى امره ونهيه لويثقل عليه الاتهما عن نصيه والاجتار
 بامرهم ولرستين في قلبه الشرور والثواب او ليس من الجمال ان تبين هناك سرور
 الثواب وهدامتلا سرورا باله ومليكه فكيف تستعظم هذا مومن والمنة خلقه
 ويحك مستبين سرور العبد خلقه في سرور به اليس هذا من الجمال او طلب منه
 كما انه من الجمال ان يطلب رويه تجر من النور في قرب شعاع الشمس فالنور نورها مكانه
 ولكنه تلاشى عن نظيره هذا المرى من جنب نور الشمس فاذا بعد منه حتى تقرب من العروب
 استنار ضوء النجم فهداه القلوب نفا وتما بعيد واما حقا ما قلنا ما روى لنا ان اهل
 الجنة اذا ذابوا رخص نور رجوعوا الى النعيم ثمان مائة سنة هدا منات اديانهم
 ريان من النعيم انصب عاقل ان ذلك من نعيم الاكل والشرب وروى لنا عن رسول الله
 صلى الله عليه وسلم انه قيل يا رسول الله اي نعيم اهل الجنة افضل قال النظر الى وجه
 ذي العزة حدثنا ذلك اى رحمه الله حدثنا احمد بن بونس حدثنا ابو شهاب
 اخبرنى خالد بن دينار الدبلى عن محمد بن جعفر عن ابن عمر رفته قال اذ بلغ النعيم
 من اهل الجنة كل مبلغ ونظنوا ان لا نعيم افضل منه تجلى لهم الرب اسمه فنظروا
 الى وجه الرحمن فنسوا كل نعيم عابونه حين نظروا الى وجهه فيقول با اهل الجنة هل لول
 بنجا وبون ما التهميل فيقول يا داود فرجى كى كاك تجدى في الدنيا فيجد داود رتبة
 وكذلك في الدنيا وتوهم من يدى بنعمهم في مقام انهم ويذلمهم عن الاتفات الى شئ

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin *Bâbu fî Beyânü'l-Müferridîn* adlı eserinde
 "Vahdâniyyet mülkü'nde O'nun muhabbetiyle vuslata erişip, O'nda ferdleşen" veliyyi
 anlattığı kısım. *Beyazıt Devlet Ktp. Veliyyüddin, nr.: 770, vr. 186^b-187^a.*

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (133)

DÂVUD BİN MAHMUD EL-KAYSERÎ -Kuddise Sırruh- (13)

Temmuz 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 36-37

Âlemlere Şâmil (2)

Bir kul Hakk'ta fânî olursa o hâl onda tecelli eder, O'ndan başka hiçbir şey kalmaz. Bir tek kelime ifade ettik.

İtimat edin bunun ötesi de var. Bunun ötesi nedir? Bunun ötesi, Hakk kulunu istediği gibi o anda kullanır. Nasıl isterse! Kul olarak değil, öyle kullanır. Bunun ötesi O. Amma Hakk kullanır, o O'nun kudret elindedir, onu O kullanır. O'ndan başka yok! En ince bir nokta.

Nitekim Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyurmuştur:

"O yeryüzünde Allah'ın; halkı kendisiyle terbiye ettiği ilâhî bir kırbaçtır."
(Nevâdirü'l-Usûl fî Ma'rifeti Ehâdisü'r-Resul c. 1, s. 620)

Allah-u Teâlâ'nın onu kırbaç olarak kullandığını beyan ediyor. Kırbaç hiçbir şey yapmaz, O onu kırbaç olarak kullanır.

Demek ki orada fânî oluyor, onu istediği yerde istediği gibi kullanıyor. Nasıl? Nasıl isterse, duruma göre, ana göre, vaziyete göre kullanır. Artık o kulun kendisine âit hiçbir şeyi olmaz. Ne varlığı, ne iradesi, hiçbir şeyi olmaz, hiçbir hüküm kalmaz. Onu hep O kullanır.

Allah-u Teâlâ nasıl tecelli ederse o iş öyledir, bu işe ilim ve akıl ermez. O onu kullanır, nasıl tecelli ederse öyle olur. Hakk'ın tecelliyatına, idaresine âit bir iş. Mahlûk diye hiçbir şey yok. Bir sopanın bir adamın yanında ne hükmü var? Bir mahlûkun da Halik'in yanındaki durumu da budur. Şu kadar var ki o sopayı kullanıyor, o sopa ile tecelli ediyor. Başkasında tecelli etmemiş de o sopada tecelli etmiş.

Bizzat Allah-u Teâlâ kullandığı için O'nun halifesi oluyor. İlâhî velâyet olduğu için de O kullanıyor.

Bu mevzular sizin ilminize ve aklınıza göre değil ve fakat ledünî mevzunun iç yüzü ve özü de bu oluyor, sözü değil özü oluyor. Bunlara beşerin akli da ermez, ilim de yetmez.

•

Dikkat ederseniz Zeyneddîn el-Hâfî -kuddise sırruh- Hazretleri arzettiğimiz beyanlarında, gayenin kemâlîne ererek Tevhîd'in nihayetine erişen Hâtemü'l-enbiyâ ve Hâtemü'l-evliyâ'nın beşerî akılla idrâk edilemeyeceğini ortaya koymakta ve;

"Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol tâyin ettik"

Âyet-i kerime'sinin bu iki Hâtemiyet'e işaret ettiğini ifşâ etmektedir.

Şeriat Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in İslâm dinini tebliğ vazifesidir. Yol ise; şeriatı yayarken, vazifesinden ötürü velâyetini kullanmadı, velâyeti şimdi dünyaya yayılıyor. O beyan etti, şimdi yayıldı.

Hülâsa olarak arzetmek gerekirse; risaletini kullanıp velâyetini bıraktığı için, bu velâyet dünyaya şimdi yayılıyor. Yol şimdi açılmış oldu. O zaman yayacak vasıtalar yoktu, fakat şimdi var.

Bu durum Resulullah Aleyhisselâm'ın velâyetini kullanmadığından ötürüdür. Allah-u Teâlâ öyle murad etmiş. *"O velâyet intikal ettiği için, o yolu o açacak!"* demek istiyor.

Bu bilgiyi bu zât bilmezdi, Resulullah Aleyhisselâm öğretmeseydi.

Nübüvvetini ve risâletini kullandı, velâyetini kullanmadı. Velâyetini kullanma günü bugünmüş. O evvel geldi, o sonra geldi, sonra birleşti. Birine sen bu vazifeyi yap, birine sen bu vazifeyi yap!

O zaman o lâzımdı onu gönderdi, bu zamanda bu lâzımdı bunu gönderdi. Onu da O gönderdi, onu da O gönderdi. Evvel onu gönderdi, sonra onu gönderdi. Onu da Âdem Aleyhisselâm'dan evvel yarattı, onu da Âdem Aleyhisselâm'dan evvel yarattı. Onu da Hatem yaptı, onu da Hatem yaptı. İkisi de nur, ikisi de kandil, ikisi de hâtem...

Hakîm-i Tirmizî -kuddise sirruh- Hazretleri, Allah-u Teâlâ'nın onun irşadını yayacağını beyan buyuruyor ve yaydı.

Nitekim İmam-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri:

"Kararmış olan âlem onun zuhur nuruyla aydınlanır. Onun hidayet ve irşad nurları bütün âleme yayılır." buyurmuşlardır. ("Mektûbât"; 260. Mektûb)

Hiçbir kimsenin irşadı dünyaya sirayet etmemişti. Fakat bu irşâd dünyaya sirayet etti. Hem zâhirî hem bâtinî birleşince bu şekilde dünyaya sirayet etmiş oldu. Allah-u Teâlâ öyle murad etmiş.

Allah-u Teâlâ bir Âyet kerime'sinde buyurur ki:

"Lütuf ancak Allah'ın elindedir. Onu ancak dilediği kimselere verir. Allah büyük lütuf sahibidir." (Hadîd: 29)

Ezelden bu kandilleri halketmiş, koymuş, öyle murad etmiş. Mahlûka âit hiçbir şey yok.

Allah-u Teâlâ Yahya Aleyhisselâm'a, son Peygamber'in ümmetinden olan bu büyük zâtı müjdeleyerek nebilerin ve resullerin dahi gıpta edeceği bir kemâlatla göndereceğini vahyetmiş ve beyanlarının bir noktasında şöyle buyurmuştur:

"İzzet ve Celâl'ime yemin ederim; ben onu öyle bir gönderişle göndereceğim ki, Nebi'ler ve Resul'ler dahi ona gıpta edecekler!" ("el-Muhabbe li'l-Muhâsibî"; s. 22-23)

Gıpta etmelerinin sebebi ve hikmeti; onu Allah-u Teâlâ gönderdiği için, azmini O verdiği için, irşadını O yaydığı için, bu nuru bütün dünyaya O sirayet ettirdiği içindir.

Zira Allah-u Teâlâ diğer nebileri ve resulleri yakınlarına, yahut kendi kavimlerine, kendi muhitlerine, kendi mıntıkalarına gönderdi. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i ise umuma gönderdi. Bu ise Rahmeten lil-âlemîn olan Hâtem-i nebi'nin vekili olduğu için, onun irşadını hem dünyaya sirayet ettirdi, hem âlemlere sirayet ettirdi. Onun vazifesi olduğu gibi nakledildiği için, umumî bir irşad var.

Allah-u Teâlâ Din-i mübin'i korumak için, ayakta tutmak için bu Siyah Bayraklılar'ı seçmiş ve bu lütfa mazhar etmiş.

İşte siz bu hizmettesiniz, fakat farkında değilsiniz. Allah-u Teâlâ dünyaya bu nurun yayılması için sizi vesile kıldı. Şükredin, çalıştım demeyin. "*Allah'ım bu verdiğin nimeti elimizden alma!*" diye niyâz edin. Allah-u Teâlâ bu dini sizinle ayakta tutuyor.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

İbtılâ ve İmtihan (11)

Temmuz 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 38-39

EVLİYÂULLAH'IN İMTİHANI (1)

Dürr-i Yektâ:

Allah ehline niçin büyük ibtilâlar veriliyor? Sen O'nu sevdiğini iddia ettiğin için. Senin O'na karşı sevgi derecenı sana göstermek için.

Bir genç düşün, sevdiğı kız uğruna canını dahi fedâ edebiliyor. Bir ehl-i dünya ki, dünya kazancı için icabında geceleri uykusuz kalıyor. Durup dinlenmek bilmeden sağa-sola koşuyor. Topladığı malın mülkün muhafazası için de, canını bile ortaya koyuyor. Sen Hakk için neyini fedâ ettin? O'nun yolunda nelere katlandın?

Şayet canını dahi veremezsen, değil malını; o zaman bu iddiâdan vazgeç, bu sahada kusurunu itiraf et ve çekil.

Mihnet, meşakkat, eziyetlere tahammül ve kusurları affetmek... Bunlar ancak ehline âit işlerdir.

Hakk'ın sevgilileri niçin bu kadar takip ediliyor, eziyet edilip öldürülmek isteniyor? Böyle azılı düşmanların yanında niçin bu kadar da sevenleri var? Çünkü onda bir **Dürr-i yektâ** var, başka hiç kimsede bulunmayan. Sevenler onun için seviyor onu. Dostu onun için ona âşik. Düşmanı da onun için ona hased ediyor.

Onlar yaratılışta bir istidat üzerine yaratılmışlar-dır. Ruhları pek büyük, çok yüksektir, kimsede bulunmaz. Bunlar Allah-u Teâlâ'nın ârifleridir. Bu Dürr-i yektâ'ya sahip olanları ehil kimseler hemen tanırlar.

Allah ehli bu dünya âleminde zindan hayatı yaşarlar, gariplik çekerler. Ömürleri mihnet ve şiddetle, gam ve kederle geçer.

"Dünya müminin zindanıdır." Hadis-i şerif'i bunların hâlini anlatır. (Tirmizî)

Kâinatın Gülü:

Allah-u Teâlâ gülü izzetinden, hüsn-i ziynetinden yarattığı halde üzerinde birçok pirecikleri de halketti.

Eğer Mevlâ onun açmasını murad ettiyse açar ve gönüllere neşe saçar. Haşereler ona zarar vermez.

Allah-u Teâlâ'nın indinde kâinatın gülü vardır, o da insan-ı kâmilidir. Üzerinde kuvve-i beşerin haricinde bir çok ibtilâlalar mevcuttur. Allah-u Teâlâ açmasını murad etmişse, ibtilâları ona zarar vermez.

Yakınlığı Cefâda Bulanlar:

Allah-u Teâlâ'nın bütün sevgilileri yakınlığı cefâda buldular, ilâhî rahmete ibtilâ ile kavuştular.

İbrahim Aleyhisselâm bu rahmeti ateşin içinde buldu.

Yakub Aleyhisselâm Kenan illerinde evlât hasretiyle ah ederken buldu.

Yusuf Aleyhisselâm kuyuda buldu, zindanda buldu.

Yunus Aleyhisselâm balığın karnında, karanlıklar içinde buldu.

Eyyub Aleyhisselâm hasta iken buldu.

Ashâb-ı Kehf saraylarda bulamadıkları bu rahmeti mağarada buldular.

Allah-u Teâlâ'nın biricik Habib'i -sallallahu aleyhi ve sellem- Sıddık-ı Ekber -radiyallahu anh- ile beraber sığındıkları mağarada buldular.

Ey kardeş! Onlar burada buldular, sen nerede arıyorsun?

Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh-:

Şah-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretlerimiz, şeyhi Emir Külâl -kuddise sırruh- Hazretleri'nin kapısına yalın ayak, dikenler batmış, yorgun olarak varıp içeriye girdiği zaman: **"Kim o gelen?"** diye sordular. **"Bahaüddin"** denince, **"Atın dışarıya!"** buyurdular. Dışarıya atıldı ve kapı da yüzüne kapatıldı.

Sultanımız buyururlar ki:

"Nefsim bu durumdan üzülerək serkeşlik yapmak istedi. Ben de onun kulağını çektim ve dedim ki 'Ey nefis! Şeyh ne yaparsa haklıdır, ben bu yolu Allah için kabul ettim.' Başımı eşiğe koydum, sabaha kadar kaldırmadım. Ertesi günü Şeyh Hazretleri sabah namazına çıkarlarken ayaklarını uzattılar, boynuma bastılar. 'Kim bu?' dediler. 'Bahaüddin' denince, ellerini uzattılar, beni kaldırdılar, içeriye götürdüler. Su ısıttılar, dikenleri bir bir elleriyle çıkardılar. Sonra üzerlerindeki hil'at-ı şerif'i çıkarıp sırtıma giydirdiler ve: 'Oğlum bu hil'at sana yakışır.' buyurdular.

Şeyhimin o hali ile benim o halim hiç gözümün önünden gitmiyor. Şimdi biz de her sabah evden çıkarken böyle mürid arıyoruz amma, şimdi zaten mürid kalmadı ki, hepsi şeyh halife oldu."

Dervişlerin durumu böyle olursa, avamın ve âhir zaman ulemasının durumu ne olacak?

Öyle kimseler de vardır ki, ilim-irfan mektebine dehalet etti. Fenâfişşeyh, Fenâfirrasul ve Fenâfillâh'a ulaştı. Gayesine, maksadına nâil oldu.

Ve fakat bunlar çok azdır. Hacı Bayram Veli -kuddise sırruh- Hazretleri'nin binlerce müridi vardı, fakat imtihana geçtiği zaman bir buçuk müridi çıktı.

İbrahim Ethem -kuddise sırruh-:

Hicrî ikinci asırda yaşayan İbrahim Ethem -kuddise sirruh- Hazretleri Belh şehrinde dünyaya geldi. Başlangıçta Belh sultanı idi.

Bir gece sarayında yatarken damın üzerinde bir gürültü duydu. "*Kim var damda?*" diye bağırdı. Bir ses: "*Yabancı değil, develerimi kaybettim de onları arıyorum!*" diyordu. Kızgın bir şekilde: "*Ey insan! Kaybolan develeri sarayın damında mı arıyorsun?*" diye sordu. Yine aynı ses, bu defa şöyle diyordu:

"Ey gafil! Sen de Allah'ı atlas yataklar içinde mi arıyorsun?"

İbrahim Ethem -kuddise sirruh- Hazretleri'nin içine bir ateş düştü, hemen adamlarını çağırdı, her tarafı arattı, hiç kimseyi bulamadılar. Sabaha kadar uyuyamadı.

Sabah divan kuruldu, erkân ile memleket meselelerini görüşüyorlardı. İçeriye birdenbire heybetli bir adam girdi, tahtın yanına kadar geldi.

Onunla şöyle konuştular:

- Ne istiyorsun, sen kimsin?
- Yolcuyum, bu handa konaklamak istiyorum.
- Çekil git! Burası han mı? Benim sarayımdır!
- Senden evvel burada kim vardı?
- Babam.
- Ya ondan evvel, ondan evvel?..
- Dedelerim.
- Onlar ne oldular?
- Öldüler.
- İşte benim dediğim. Birinin göçüp öbürünün konduğu yer han değil de nedir?

Ve o heybetli adam hızla geriye dönüp divan odasından çıktı. İbrahim Ethem -kuddise sirruh- Hazretleri hızla peşinden koştu, fakat nereye baktıysa bulamadı.

Can sıkıntısıyla bir gün de maiyyetiyle beraber ava gitmişti. Bir avın izini takip ederken onlardan ayrıldı. Tam avını vuracağı sırada gaiplerden bir ses duydu. "*Ey İbrahim! Vallahi sen bu işler için yaratılmadın!*" diyordu. Bu ses üç kere tekrarlandı.

Bu üç hadise arka arkaya gelince içi titredi, intibaha geldi. Artık ne saray, ne taht, ne de mal mülk!

Bir çobana rastgeldi. Çobanın yünden yapılmış kepeneği ile kendi elbisesini değiştirdi ve memleketinden ayrıldı. Nasuh bir tevbe ile tevbe etti.

Memleketini, dostlarını, her şeyini terk ettikten sonra diyar diyar gezdi. Helâl kazanç ve nefsinin tezkiye için dağlardan sırtıyla odun toplayıp pazarlarda sattı. Hamamlarda müslümanların kirlerini yıkayacak kadar nefsinin alçalttı.

Daha sonra Mekke-i mükerrerme'ye gitti. Orada Süfyân-ı Sevrî -kuddise sirruh- ve Fudayl bin İyaz -kuddise sirruh- gibi zâtlarla görüştü, sohbetlerde bulundu. Bir mürşidin rehberliğinde Allah yolunda mesafeler katetti.

Oradan Şam'a geçti, vefatına kadar orada kaldı ve elinin emeği ile geçindi.

Bir sultan iken, ulvî hayata nâil olmak için, dünya sultanlığından vazgeçti, Allah-u Teâlâ'yı tercih etti.

Birisi ona kabul etmesi ricasıyla bin altın takdim etmişti.

Buyurdu ki:

"En hakir bir şeyle adımızı dervişlik kütüğünden kazımak mı istiyorsun?"

Bir gün hamama gitmişti. Çıkarken para istediler. *"Param yok."* dedi.

"Paran yoksa hamama niye girdin?" dediklerinde vecde geldi ve bayıldı. Kendisine gelince, niçin bu hâle büründüğünü sorduklarında:

"Boş el ile şeytan evine koymuyorlar, Rahman evine amelsiz nasıl girebiliriz?" cevabını verdi.

İşte süflî hayatı bırakıp ulvî hayatı tercih edenlerin âkıbeti budur.

Dikkat edilirse büyük zâtlar hep böyle büyük imtihanlardan geçtiler.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İSLÂM İLMİHALİ

HACC (30)

Temmuz 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 40

HACC HAKKINDA BİR TATBİKAT (14)

• **Asr-ı Saâdette Bazı Tatbikatlar:**

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz buyururlar ki:

"Zilkâde'nin son on gününde Peygamberimizle Hacc ve Umre'ye niyet ederek Medine'den çıkıp Mikât'a geldik.

Kimi yalnız Hacc niyeti ile, kimisi Hacc ve Umre, kimisi de yalnız Umre niyeti ile ihrama girmişti. Mekke'ye on mil olan Seref'e inince Peygamberimiz -sallallahu aleyhi ve sellem- ahabın yanına geldi ve:

'Yanında kurban olmayıp Hacc niyetini Umreye çevirmek isteyen çevirsin, kurbanı olan çevirmesin, ihramdan çıkmasın.' buyurdu.

Ahab böyle yaptılar, Peygamberimiz -sallallahu aleyhi ve sellem- ve yanındakilerin bir kısmı kurbanları ve haccetmeye güçleri bulunduğundan Hacc niyetini Umre'ye çevirmedi.

Ben aybaşı olduğumdan ağlıyordum. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- gelip:

'Ne ağlıyorsun hanım?' dedi.

'Ahabınıza Umre için emir verdiniz, ben şu halimden dolayı bundan mahrum kaldım.' deyince, Peygamberimiz -sallallahu aleyhi ve sellem-:

'Öyle ise o sana zarar vermez. Bu, bütün âdem kızlarına Allah'ın yazısıdır. Hacc niyetinde dur, sonra Umre'nin de nasip olmasını umarım.' buyurdu.

Hacc ettik, Mina'ya geldik, temizlendim, boy abdesti aldım, Kâbe'ye gelip tavaf ettim, tekrar Mina'ya geldim, sonra Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ile Mina'nın sonuna geldik. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- kardeşim Abdurrahman'a:

'Haydi hemşirenle beraber haremde çık. O Umre yapsın, sonra buraya geliniz, ben sizi bekleyeceğim!' buyurdu.

Sonra Te'nîm'e Umre için gidip Kâbe'yi tavaf ettim, sa'y ve taksir (saçları kısaltmak) ile umremi tamamlayarak seherde Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-in yanına geldik. O bize:

'Bitirdiniz mi?' buyurdu. **'Evet bitirdim.'** dedim.

Resulullah Aleyhisselâm ahaba yola çıkmalarını bildirdi. Onlar da yola çıktılar." (Buhâri)

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz Hacc-ı kıran'a niyet etmişti. Umre yapamayacağından, Hacc ile Umre'yi birleştiremeyeceğinden endişe ediyordu.

Umre tavafını yapmadan önce hayız olması sebebiyle Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz kadınları ilgilendiren mühim bir meselenin hükmünü teşri etmiştir. Hayızlı kadın tavaf hariç bütün menâsikini edâ eder. Temizlendikten sonra da tavaf ve dilerse Umre yaparak Hacc'ını eksiksiz ikmal eder. Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz Umre de yapabilmek için kardeşiyle Ten'im'e gidip yeniden ihrama girmiş, Hacc'dan sonra Umre yapmıştır.

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

**"Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz."
(Beyhâkî)**

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- (46)

Temmuz 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 41

Mescid-i Nebi'nin Yerinin Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz Tarafından Alınması ve Yapılışı (2)

Mescidlerin dinimizde hususi bir yeri ve fazileti vardır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Allah'ın mescidlerini ancak Allah'a ve ahiret gününe inanan, namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren ve Allah'tan başkasından korkmayanlar imar eder. İşte hidayet üzere bulunanlardan olmaları umulanlar bunlardır." (Tevbe: 18)

İbadetlerin toplu halde edâ edilebilmesi için câmi ve mescidler yapılmıştır. Cemaatte rahmet ve bereket vardır.

"İmar" tâbiri câmilerin inşâsı, onarımı, döşenmesi, aydınlatılması ve temiz tutulması gibi maddî imarı içine aldığı gibi; oralarda ibadet etmek, Kur'an-ı kerim okumak, ilim öğrenmek ve öğretmek gibi mânevî imar faaliyetlerini de ihtivâ eder.

Câmilerin yapılış maksadı dışında kullanılması, yıktırılması, satılması câiz değildir.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Allah'ın mescidlerinde Allah'ın adının anılmasını engelleyen ve onların harap olmasına çalışan kimseden daha zâlim kim olabilir?" (Bakara: 114)

Nitekim Allah'a şirk koşmak en büyük zulümdür. Allah-u Teâlâ'nın mescidlerini, içlerinde O'nu zikretmekten menetmek ve harap olmalarına çalışmak da son derece büyük bir zulümdür. Bunu yapabilen zâlimler, hiçbir zulümden çekinmez, her türlü haksızlığı yapar.

•

İnşâsı yedi ay süren mescidin yanına ayrıca Resulullah Aleyhisselâm'ın ve âilesinin kalmaları için odalar yapıldı. Kur'an-ı kerim'de bu odalardan **"Hucûrât"** diye bahsedilir.

Önce birisi Hazret-i Sevde -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'e, diğeri Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'e mahsus olmak üzere kerpiçten iki oda yapıldı. Daha sonra diğeri Ezvâc-ı tâhirat'la evlendikçe onlar için de birer oda yapılmış ve sayıları dokuz olmuştur.

Resulullah Aleyhisselâm mescid ve odalar tamamlanınca misafir kaldığı Ebu Eyyüb Ensâri -radiyallahu anh-in evinden buraya taşındı.

•

Mescid-i nebevî'nin ilk yapıldığında minberi yoktu. Resulullah Aleyhisselâm hutbe okurken bir hurma kütüğüne dayanırdı. Minber yapılıp da hutbelerini artık orada vermeye başlayınca bu kütük, yüklü devenin feryadına benzeyen bir ses ile inlemeye başladı. Resulullah Aleyhisselâm'ın minberden inip onu okşaması üzerine ancak sustu. (Buhârî)

Bu hâdis üzerine mescidde bulunan sahabeler kütüğün başına üşüşerek rikkat ve heyecanla ağlaştılar, mescidin içi çalkalandı. Resulullah Aleyhisselâm'ın emri üzerine minberin altına bir çukur kazılıp oraya gömüldü.

•

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Benim şu mescidimde kılınan bir namaz, başka mescidlerde kılınan bin namazdan efdaldir." (Müslim: 1394)

Mescid-i nebevî yalnızca ibâdet evi değildi. Resulullah Aleyhisselâm mescidde Ashâb'ı ile görüşüyor, bir taraftan İslamiyet'i yaymaya ve güçlendirmeye çalışırken, diğeri taraftan da onlara dinlerini en ince noktasına varıncaya kadar öğretiyor, her türlü müşküllerini hallediyordu.

Ashâb-ı kiram'ı yetiştiren medrese Mescid-i nebevî idi. Resulullah Aleyhisselâm'ın sohbetlerinden aldıkları feyz ve bereket sebebiyle onlara sahâbi denilmiştir. Sohbetin verdiği kemâlât ile, peygamberler hâric bütün insanlardan üstün oldular.

•

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde Resulullah Aleyhisselâm'ın ve Ashâb-ı kiram'dan bir zümrenin geceleri kalkarak bir müddet gece ibadeti ile meşgul olduklarını beyan buyurmuştur:

"Resul'üm! Şüphesiz Rabb'in biliyor ki sen, gecenin üçte ikisinden biraz eksik ve yarısında ve üçte birinde kalkıyorsun. Seninle beraber olanlardan bir tâife de kalkıyorlar. Geceyi ve gündüzü (onun vakitlerini) Allah takdir eder. O, sizin bunu sayamayacağınızı bildi de sizi affetti." (Müzzemmil: 20)

Geceleyin kalkıp belirli vakitlerde teheccüd namazı kılmayı size farz kılmadı, af ve keremi ile tecelli ederek size kolaylık gösterdi.

Başlangıçta bu emr-i şerif'in muhatabı Resulullah Aleyhisselâm idi. Fakat zamanla Ashâb-ı kiram'dan bazıları sevap kazanmak için coşkuyla ona uyarak teheccüd namazına önem vermeye başladılar.

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Katar Krizinin Düşündürdükleri

Uğur Kara – Temmuz 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.42-45

İsrail-Amerika ikilisi Katar krizi ile bir taşla birçok kuş vurmaya çalışıyor. Bu krizin içinde; İran var, Türkiye var, küresel ekonomiyi kontrol etme arzusu var, Avrupa ve İngiltere var, Çin var, Doğu Akdeniz doğalgazı var

İngiltere'deki terör saldırıları ve Trump'ın Suudi Arabistan ve İsrail ziyaretinin hemen arkasından Suudi Arabistan ve Mısır'ın başını çektiği bazı Arap ve Körfez ülkelerinin Katar'a ambargo ve abluka uygulamaya başlaması Türkiye başta olmak üzere bütün dünyada alarm zillerinin çalmasına sebep oldu.

Katar küçük bir ülke ama bu kriz; son 6-7 yıldır Ortadoğu'da yaşanan karışıklıkların sebebi olan hemen her şeyin bir özetini taşıyor. Bu sebeple bizi, bölgemizi, bütün İslam dünyasını tehdit eden gelişmelere ışık tutan bir laboratuvar ve aynı zamanda tehlikeli bir düşünüm özelliği taşıyor.

Bu krizin içinde;

İsrail'in yayılmacı zihniyeti ve kendi güvenliği için bölge ülkelerini karıştırma, parçalama, birbirine düşürme siyaseti var.

Bu krizin içinde;

İsrail'in Doğu Akdeniz'de keşfettiği zengin doğalgaz yataklarının işlenmesi ve gazın pazarlanması, boru hatlarının inşası, Türkiye'nin ve bölge ülkelerinin ekonomik çıkar ve haklarını ileri sürerek ortaya koyduğu itirazlar var.

Bu krizin içinde;

Doğalgaz rezervleriyle de alakalı boyutu sebebiyle İsrail'in Gazze şeridindeki Filistin ve tabii HAMAS'ın varlığından olan rahatsızlığı var.

Bu krizin içinde;

Amerika'nın yeni başkanının nobran davranışları ile cisimleşen Amerika'nın yamyam gibi gücünün yettiği her ülkeyi haraca bağlamaya çalışması var.

Bu krizin içinde;

Amerika'nın -içindeki Siyonist paralel devletin yönlendirmesi ile- Ortadoğu'dan İngiltere'yi ve diğer her ülkeyi süpürerek tek başına yerleşme gayreti var.

Yine bu krizin içinde;

Amerika'nın enerji kaynakları ve ticaret yolları üzerinde siyasî-askerî hakimiyet kurarak Çin ve Avrupa başta olmak üzere dünya güçlerini kontrol etme amacı var.

Bu krizin içinde;

İran'ın Amerika'nın yol vermesine balıklama atlayarak Ortadoğu'da yayılcı siyasi ve askerî faaliyetler yürütmesi var.

Bu krizin içinde;

İran gibi İslam dünyasında liderlik hevesi güden ve sapkın Vehhabi ideolojisini yaymaya çalışan Suudi Arabistan'ın Türkiye ve İran'ın etkisini artırmasından duyduğu rahatsızlık var.

Bu krizin içinde;

İsrail, Suudi Arabistan ve Mısır gibi ülkelerin kendilerine tehdit olarak gördükleri Müslüman Kardeşler ve Hamas gibi dini grupları terör örgütü kategorisine alma gayretleri var.

Bu krizin içinde;

İsrail'in, FETÖ'nün abisi Siyonist Amerikan Paralellerinin Türkiye hazımsızlığı var.

.....

Katar gibi küçük ama doğalgaz zengini bir ülke üzerinde oynanan oyunun bölgemizde ve dünya üzerinde yaşanan bu kadar sorunun hepsiyle irtibatlı olması gerçekten ilginç ve bir o kadar da tehlikeli bir kesişim oluşturuyor.

Dikkat ederseniz kriz patlak verdiğinde İsrail'i yetkililer memnuniyet duyularını ve düşüncelerini kamuoyu ile paylaşmaktan çekinmediler. İsrail Savunma Bakanı Avigdor Liberman "Radikal İslami terör korkusuyla Katar'la ilişkilerini kesen ülkeler, İsrail'e, Arap

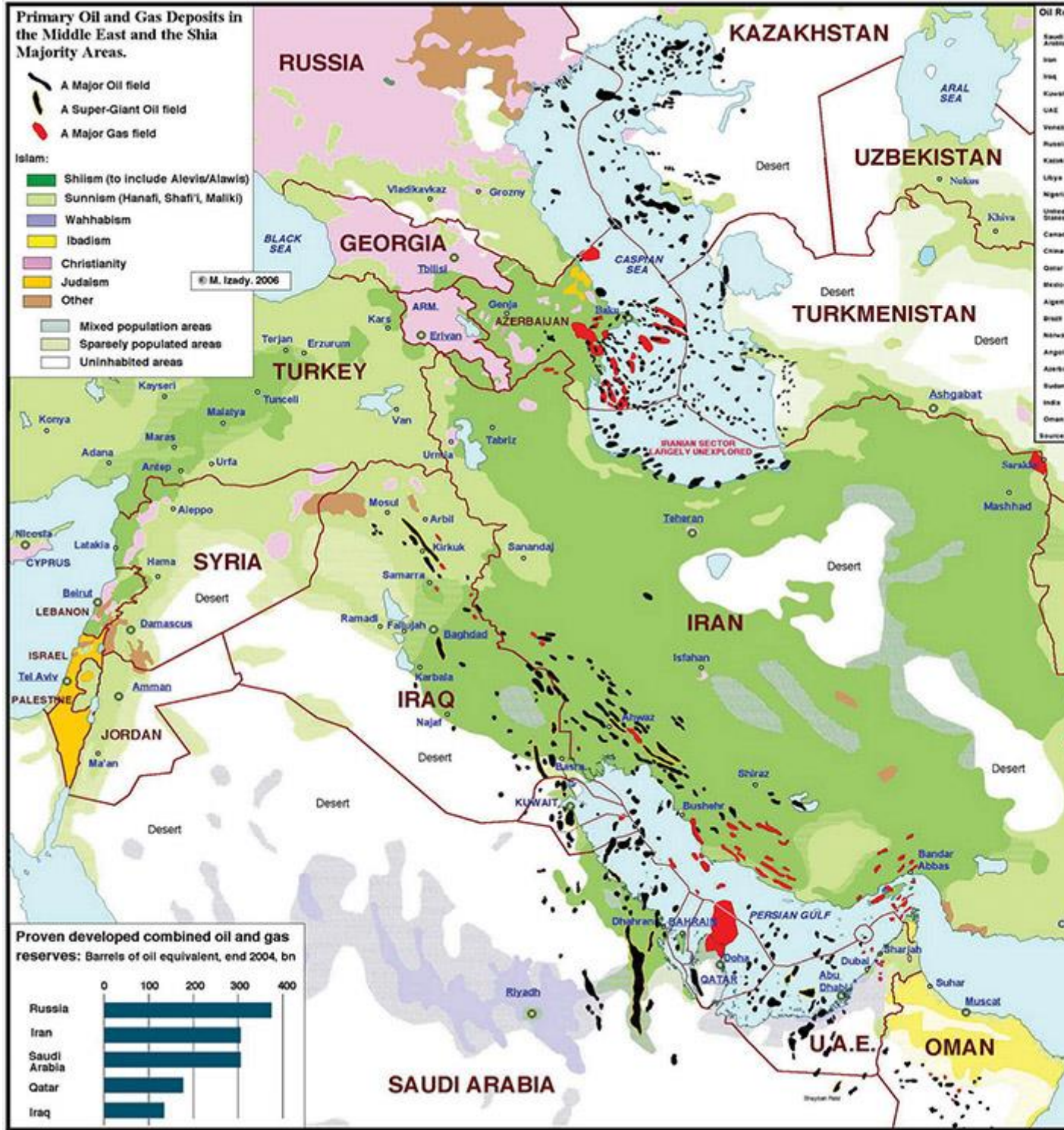
ülkeleriyle radikal İslami teröre karşı iş birliği yapmak için büyük fırsat sunuyor. Arap ülkeleri bile bu bölgedeki riskin İsrail değil, terörizm olduğunu anladı. Bu durum iş birliği için fırsat" dedi. Öteden beri söylediğimiz bir tespit var: İsrail'in ve tabii İsrail'in peyki gibi hareket eden Amerika'nın bölgemizdeki amacı ve siyaseti büyük devlet ve ordu namına ne varsa parçalamaktır. Bunu da mümkün olduğu kadar bu ülkeleri ve halkları birbirine düşürerek yapmaktır. Bölgemizdeki devletlerin birbirine düşmesinin, iç savaş ve karışıklıkların çıkmasının arkasındaki en büyük sebep küffarın bu siyasetidir. Bu sebeple bu siyasete alet olan İran, Arabistan, Mısır bunların hepsi bu siyasetin hedefleridir. Ve tabii Türkiye, ve hatta Rusya da bu siyasetin hedefindedir.

Diğer yandan İsrail Doğu Akdeniz'de keşfedilen doğalgaz yataklarını işletmek ve pazarlamak için büyük bir iştah duymaktadır. 2008-2010 yılları arasında keşfedilen, Tamar, Leviathan gibi isimler verilen doğalgaz yataklarında İsrail üretime başladı ve 2013 yılında İsrail'e ilk gaz akışı yapıldı. İsrail-Yunanistan-Kıbrıs Rum Kesimi arasında yapılan anlaşmaların, askerî tatbikatların en büyük sebebi bu doğalgaz kaynaklarıdır. İsrail bu gazı Avrupa'ya pazarlamak istiyor. En ekonomik güzergâh Türkiye üzerinden geçiyor, ancak Kıbrıs sorunu, Rum ve Yunanlıların rezervleri ve İsrail'in Türkiye hazımsızlığı sebebiyle bu seçenek şu an masada pek bulunmuyor. İsrail bölgedeki ülkelerle münhasır ekonomik bölge anlaşmaları yaparak bu gaz yataklarının hukuki statüsünü kendi lehine sağlama almaya çalışıyor. Ancak Kıbrıs Rumları ile yaptığı anlaşmalara Kıbrıs'taki çözümsüzlük sebebiyle Türkiye itiraz ediyor. Kıbrıs'ta son günlerde yeniden alevlenen görüşmelerin en büyük sebebi İsrail'in bu gayesidir. Yine Lübnan Hizbullah'ı ile olan düşmanlığı İsrail'in Lübnan'la anlaşmasına da engel oluyor. İsrail Mısır ve Kıbrıs Rumları ile anlaşarak bölgede elini güçlendirdi. Mursi'nin iktidara gelince İsrail ile yapılan anlaşmayı askıya alması, Türkiye ile yaklaşması Mısır'da yaşanan darbenin en büyük sebeplerinden birisi olmuştur. Yine o tarihlere Suriye ile Türkiye'nin ekonomik ve askerî yaklaşması İsrail'i ziyadesiyle tedirgin etmiştir. Körfez'de Katar ile İran arasında büyük doğalgaz yatakları mevcut. Katar burada İran ile bölgeyi paylaştı ve gaz çıkartmaya başladı. Hemen arkasından bu abluka olayı patlak verdi. İsrail doğalgazını denizden boru hattıyla Girit ve Yunanistan güzergahından Avrupa'ya taşımak istiyor. Bu pahalı bir güzergâh. Ucuz doğalgaz varken kimse bu güzergâha para yatırmak istemeyecektir.

Doğu Akdeniz'de bulunan doğalgazı İsrail işletmeye başladı. İsrail bu gazı Avrupa'ya satabilmek için resimde görülen güzergâh üzerinden bir boru hattı tasarlıyor. Bu hat sebebiyle İsrail, Yunanistan ve Kıbrıs Rumları arasında stratejik anlaşmalar yapılıyor. Sırf Türkiye'yi baypas etmek için bu pahalı güzergâhı kullanmak istiyorlar.

Gazze şeridinin ve dolayısı ile Filistin'in de Akdeniz'deki münhasır ekonomik bölgesinde büyük gaz yatakları var. Tabii bu durum İsrail'in hiç işine gelmiyor. Hele ki Gazze'de Hamas'ın hüküm sürmesi İsrail için ayrı bir handikap oluşturuyor. Hamas'ın son zamanlarda siyaset dilini yumuşatmasına rağmen Katar krizindeki terör gerekçesinde Müslüman Kardeşler'le beraber adının geçmesinin arka planında yine bu durum var.

Doğu Akdeniz'deki gaz yatakları keşfedilmeden önce hazırlanmış, Ortadoğu'daki petrol ve gaz yataklarını gösteren bir harita. Kırmızı renkler doğalgaz sahalarını gösteriyor. Katar küçük bir ülke olmasına rağmen doğalgazda dünyanın en önemli ülkelerinden birisi. Katar'ın hemen kuzeyindeki büyük gaz sahası dikkat çekiyor. Katar ile İran'ın bu sahanın paylaşılması için anlaşması ve Katar'ın buradan gaz çıkartmaya başlayacak olması İsrail'i rahatsız ediyor. Zira İsrail hem İran'ın güçlenmesini istemiyor, hem de doğalgaz piyasasına girmeye çalıştığı için Katar'ı rakip olarak görüyor.

Amerikan başkanı Trump'ın her gittiği yerde "Biz sizi koruyoruz, karşılığını verin." mealli haraç kesmeye çalışması için başka bir boyutu. Trump'ın Almanya başta olmak üzere NATO müttefiklerini sıkıştırmasını hatırlarsınız. (Almanya da kendi yoluna bakmaya çalışıyor, AB kendi savunma gücünü oluşturmayı tartışıyor. Almanya ve İspanya öncülüğünde Airbus yeni savaş uçağı çalışmalarına başladı. Bu kararda Türkiye'nin İngiltere ile beraber savaş uçağı üretmeye başlaması kadar Amerika'nın bu tavrının da etkisi var.) Trump Avrupa'dan sonra Arabistan'a geldi biraz tehdit, biraz da İran'a karşı arkadayım diye gaz verdi, haracını kesti. 350 milyar dolardan bahsediliyor. Amerika parayı nakit olarak aldı. Hatırlarsanız bir ara Amerika'daki trilyon dolarlık Suudi rezervlerine el koymayı tartışıyorlardı. Bu tartışmalar ve İran tehdidi ile Arabistan'ı kendi istedikleri kıvama getirdiler. Trump Katar krizinden sonra Katar emirini Amerika'ya çağırdı. Haraç kesmek için. Ancak Katar emiri gitmedi. Fakat Katar Amerika ile 12 milyar dolarlık savaş uçağı anlaşması yaptı. Arkasından 2 Amerikan savaş gemisinin Katar ile tatbikat yaptığı haberleri geldi. Amerika'nın artık envanterden çıkartacağı uçakları Katar alacak. Amerikan silah tüccarları para kazanacak, Trump'ın dediği gibi binlerce Amerikalı iş sahibi olacak. Trump bütün dünyanın gözünün içine baka baka haraç kesiyor. Dünya siyasetinin içine düştüğü durum işte bu.

Diğer yandan Katar eski İngiliz sömürgesi. İngiltere, Fransa gibi eski sömürgeci ülkeler, her ne kadar bağımsızlıklarını kazanmış olsalar da eski sömürgelerine başka bir gücün çöreklenmesinden hazzetmezler. Katar krizi ile beraber İngiltere'de peş peşe terör olaylarının yaşanmasını, İngiltere'ye sen bu işe karışma, kaderine razı ol mesajı olarak yorumlayabiliriz. Ancak Amerika'da yapılan silahlı saldırıda Temsilciler Meclisi'ndeki Cumhuriyetçiler'in lideri bir senatörün yaralanmasını da İngiltere'nin bir cevabı olarak görmek mümkün.

Yine Amerika'nın bölgeye, petrol ve doğalgazın tepesine çöreklenmesi Çin, Avrupa gibi küresel ekonomik güçleri rahatsız eden bir gelişme. Amerika'nın bir amacı da bu zaten. Almanya'nın Katar krizine Katar lehine müdahil olmasını buradan okuyabiliriz.

Katar krizi diğer yandan İran'a verilen mühletin de artık dolduğunu gösteriyor. Amerika bölgeyi karıştırmak ve bir Şii-Sünni savaşı çıkartmak için İran'a epey yol vermişti. İran da bu tuzağa balıklama atlamakta bir beis görmedi. Türkiye'yi, Suudi Arabistan'ı, Körfez ülkelerini karşısına almaktan çekinmedi. Milisleri ile Suriye'de savaşıyor, Irak ikinci bir İran oldu. Yemen'de desteklediği güçler Arabistan'a füze atıyor. Şimdi de Arabistan İran korkusu ile Amerika'nın kucağına oturuyor. Halbuki Amerika bunların hepsini tek tek yiyecek. Tek amaçları bir Şii-Sünni savaşı çıkartmak. Türk-İran savaşı çıkartamadılar, Arabistan üzerinden deniyorlar. Daha olmadı kendileri girecekler. Sonrasında Mısır'ı, Arabistan'ı da parçalamak için harekete geçecekler. Türkiye'yi de içeriden karıştırmaya çalışıyorlar. Piyonlarını yürütüyorlar. Becerebilseler iç harp çıkartmak için çok büyük bir iştiaqları var. Ancak beceremedikleri için kuduruyorlar.

Arabistan hem sapkın Vehhabi ideolojisini İslam dünyasına yaymaya çalışıyor, hem Saddam'ın Kuveyt üzerinde hak iddia ettiği gibi Katar üzerinde hak iddia ediyor, hem de İran gibi İslâm dünyasına liderlik sevdası güdüyor. Bu yüzden Türkiye'ye her ne kadar yakınlaşsalar da Türkiye'nin gücünden ve Türk halkının İslâm anlayışından hoşlanmıyorlar. Amerika'nın kucağına oturarak kendilerinde bir güç vehmediyorlar. Ancak kendi kuyularını kazdıkları gibi İslâm dünyasına da büyük kötülük yapmış oluyorlar.

Vehhabi zihniyetli Arabistan Müslüman Kardeşler ve Hamas'ı terör örgütü ilan etmek hususunda İsrail'le aynı çizgide buluşuyor. Türkiye ve İslâm dünyasının tepkisinden çekindiği için daha net hareket edemiyor. Mısır'daki Sisi önderliğindeki Askerî yönetim ise İsrail'e adeta kendisini teslim etmiş durumda.

Resim bu şekilde.

Bu noktada "Türkiye'nin hareket tarzı ne olmalıdır?" sorusunun cevabı üzerine birkaç söz söylemek istiyoruz.

"Türkiye'nin Hareket Tarzı Ne Olmalıdır?"

Birinci olarak, İran, Arabistan gibi ülkelerin ideolojilerini, durumlarını görüyoruz. Ancak, küffara karşı mümkünse bütün İslâm ülkeleri ile birlik olmanın yollarını aramak lâzımdır. Zira küffar gelirken İslâm'a zarar veren fikirleri yok etmek için gelmiyor, Müslüman halkları katletmek ve İslâm dünyasını yıkmak için geliyor.

Bize yaklaşıp yaklaşmamız gerekir. Meselâ Katar da Vehhabî zihniyetin etkin olduğu bir ülkedir, ancak bize yaklaşıyorlar, biz de onlara yaklaşıyoruz. (Arabistan'da Abdülvehhab'ın soyundan gelen ve ülkenin dini otoritesi konumundaki Âl-i Şeyh tabir edilen aile adına yapılan açıklamada Katar'da Şeyh Hamed zamanında açılan caminin Muhammed b. Abdülvehhab olan adının değiştirilmesi istendi.)

İkinci olarak, mazlum halkların yanında olalım ancak hiçbir devletin yıkıcı yahut yıkılmasına zemin hazırlayanı olmayalım. Görüyorsunuz küffar bütün İslâm devletlerini parçalamak istiyor. Suriye bizim için acı bir örnektir. Türkiye'de müslümanlar yıllarca bağrına taş bastı ancak devletlerinin yıkılmasına razı olmadı. Devletsiz kalmak en kötüsü.

Üçüncü olarak, devlet ve halk boyutunda İslâm dayanışması sergileyelim, ancak diğer İslâm ülkelerindeki dini gruplarla çok fazla özdeşleşmemeye gayret edelim. Zira Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ümmetinin 73 fırkaya ayrılacağını haber vermişlerdir. Bugün İslâm dünyasının bu halde olmasının en büyük sebebi bu parçalanmışlıktır.

Bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Size çullanmak üzere yabancı kavimlerin, tıpkı sofraya çağrışan yiyciler gibi birbirini çağıracakları zaman yakındır." buyurduğunda orada bulunanlardan biri: "O gün sayıca azlığımızdan mı?" diye sordu. Resulullah Aleyhisselâm:

"Hayır! Bilâkis siz o gün çoksunuz. Fakat sizler bir selin getirdiği çer-çöpler gibi hiçbir ağırlığı olmayan çer-çöp durumunda olacaksınız. Allah düşmanlarınızın kalbinden size karşı korku duygusunu çıkaracak ve sizin kalplerinize zaafi atacak!" cevabını verdi.

"Zaaf nedir yâ Resulellah?" denildiğinde:

"Dünya sevgisi ve ölüm korkusu!" buyurdu. (Ebu Dâvud: 4297)

Türkiye ve Türk halkı Allah dostlarının sevgisini gönlünde yaşıyor. Bu sevgi sebebiyle Allah-u Teâlâ bizi muhafaza ediyor. Ordumuza, polisimize nusret veriyor. Düşmanlarımızın kalbine korku salıyor. Oysa İslâm dünyasında İbn-i Teymiyye zihniyetinden türeyen birçok sapkın fikrin anafikri "Allah dostlarını inkâr"dır. Bugünkü İŞİD terörü, Selefilik, Vehhabilik gibi fikirlerin kaynağı bu İbn-i Teymiyye zihniyetidir. Mısır, Filistin gibi bazı ülkelerdeki Selefi olmayan gruplarda da maalesef Allah dostlarını inkâr etmek adeta moda olmuştur. Bununla beraber bugün "Ben şeyhim" diye ortaya çıkan ve İslâm şeriatı ile hiçbir alakası olmayan kişilerin ortalığı işgal ettiğini de unutmamak lâzımdır. Zira "Allah dostu", "Evliyâullah" diye tabir ettiğimiz bu büyük mertebeler İran'ın mollaları ve Arabistan'ın "Âl-i şeyh"i gibi hiçbir ailenin ya da grubun tekelinde olmadığı gibi babadan oğula verasetle geçen bir şey de değildir. Maddeyle,

dünyevî maksatla hareket eden bir kimse ise bırakın Allah dostu olmayı kâmil bir mümin bile değildir.

Bize düşen İslâm ülkelerinin ve halklarının selâmeti ve küffarın kötü niyetinin bertaraf edilmesi için elimizden geleni yapmak, görünür siyasetimizi devletler ve kurumlar üzerinden yürütmeye gayret etmektir.

Dördüncü olarak; petrol ve gaz hevesi ile, zenginlik hırsı ile hareket etmememiz lâzım. Atalarımızın dediği gibi gayemiz "Nizâm-ı âlem" olsun.

Bu hususta da şu Hadis-i şerif'i aklımızdan çıkartmayalım:

"Fırat nehrinin altın hazinelerinden bir kısmının alana çıkması yakındır. Her kim o zaman orada bulunursa, ondan bir şey alsın." (Buhârî, Müslim)

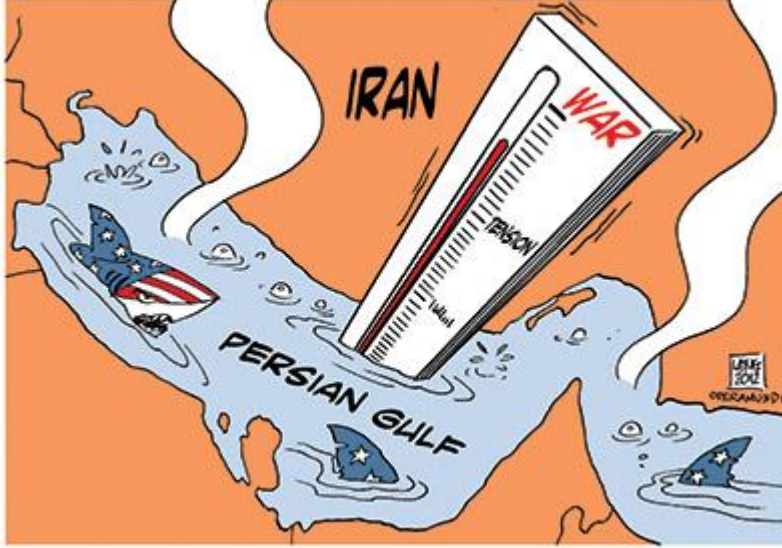
Bu noktada şu hususu da belirtmekte fayda var:

Türkiye doğru ve haklı olarak sınır ötesi harekâtlar yapıyor. Kuzey Irak'ta, Fırat Kalkanı'nda olduğu gibi. Devamı da gelecek. Bunları yaparken sömürgeciler gibi petrol şehvetine kapılmamaya dikkat etmek lâzım. Kuzey Irak'ta yakın bir tehlike var. Bağımsızlık isteyenlere şunu açıkça deklare edelim:

"Biz Irak'ın toprak bütünlüğünü savunuyoruz ancak, eğer sınırlar değişecekse bizim de söyleyecek sözümüz, değişecek sınırimız var. Petrolde gözümüz yok, ancak Musul ve Kerkük'le tarihi bağımız, siyasal hakkımız var. Cerablus-El Bab'da olduğu gibi PKK-PYD ile Irak'ın arasını kapatmakta hayâtî çıkarımız var."

Küffar bir taraftan mütemadiyen PKK-PYD'yi besleyip büyütüyor, diğer taraftan Kuzey Irak yönetimine "Artık zamanı geldi" diyor. Fazlasıyla tehditle karşı karşıyayız. Bir de petrol hevesiyle cepheyi büyütmeyle. Katar krizinde de Türkiye'nin duruşu krizin askerî müdahaleye evrilmesini, kardeş kavgasını durdurdu. Ancak burada da ne kadar ileriye gideceğimizi, nerede duracağımızı, Katar'ı ne kadar kanatlarımız altına alacağımızı iyi hesap etmeliyiz.

Binaenaleyh çok dikkatli olmamız, çok ferasetli hareket etmemiz lâzım. Vekâlet savaşları aşamasını geçtik, vekâlet savaşları ile sıcak harbin arasında bir yerdeyiz. Zira vekâlet savaşında vekâleti verenler pek ortada görünmezdi. Oysa artık vekâlet verenler ismiyle, cismiyle sahadalar. Sadece ordularını henüz sahaya sürmüş değiller. Ama hazırlanıyorlar. Yakında o da olacak.

Bu karikatürün çizildiği 2012 yılından bugüne körfezdeki harp tehlikesi daha da büyüdü.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Ağaç Yaşken Eğilir

Canan Büşra Kara – Temmuz 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.46

Mânen sağlıklı bir nesle sahip olmak istiyorsak; herkes karınca kararınca elinden ne geliyorsa küçük yaş grubundaki çocukların eğitimine yatırım yapmalıdır.

"Ağaç yaşken eğilir, bu olsa gerek" dedi Asiye Hanım, camın demirliklerine bağladığı dala bakarak.

Geçen sene, karşı komşunun yeni yeni dallanıp budaklanan ağacının dalları penceresine doğru büyüdüğü için, dalı penceresinin üst demirliklerine doğru çekmiş ve bağlamıştı. Bir seneye kalmamış, ip yıpranmış ve kopmuştu. Kopan ve camdan aşağı sallanan ipi gören Asiye Hanım, daha da uzayan dalın penceresinden içeri girmesinden endişe etti. Ama camdan dışarı bakınca endişesinin yersiz olduğunu fark etti. Zira dal artık yukarı doğru

eğilmiş ve yol almaktaydı. İşte tam da bu anı gördüğünde, hayranlıkla döküldü "Ağaç yaşken eğilir" cümlesi dudaklarından.

"Ağaç yaşken eğilir" dedi bir daha ama bu sefer hüzünle. Bir an, atalarının bu sözüne dört elle sarılmadığını gördüğü milletin halini düşündü ve ister istemez hüzünlendi. Daha birkaç gün önce haberlerde her şehirde yeni açılan ve sayıları her geçen gün artan üniversitelerden bahsedilmişti. Asiye Hanım'ın bir eğitimci olarak içi 'cız' etti. Ve kendi kendine: "Bizlerin her şehirde eğitim için bir üniversite açmadan önce her mahalleye maddi ve manevi kaliteli bir eğitim veren bir yuva açmamız gerek." dedi. Ve düşünmeye başladı:

"Atalarımız 'Ağaç yaşken eğilir' dedikleri halde 0-6 yaş eğitiminin önemini maalesef millet olarak bilmiyoruz. Halbuki bizler çocukları çok seven, çocuklarla onların anlayacağı şekilde konuşan, çocukların eğitimine önem veren bir peygamberin ümmetiyiz. O iki cihan güneşinin, bazen sırtında çocuk olduğu halde mescide girip imamet ettiği (Nesai, Sehv 13, 3/10), torunları Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'in secdede iken sırtına binip oynadıkları ve bu yüzden secdelerinin son derece uzadığı (Münavi), hatta torunları sendeleyerek girdiklerinde, bunların çıkarılmasını emretmek şöyle dursun, hutbeyi keserek kucaklayıp yanına oturttuğu ve ondan sonra hutbeye devam ettiği (Nesai, Cuma 30, 3/108) rivayet edilir. Bu örnekler Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in küçük yaşta eğitime verdiği önemi ve değeri fazlası ile ispat eder. O halde bir de dönüp kendimize bir bakalım. Toplum olarak maalesef 'eğitmek' için çocuklarımızın büyümesini beklemek gibi çok büyük bir yanlışın içerisindeyiz."

Bunları düşündü Asiye Hanım, içi yanarak. Daha geçen gün karşı apartmanın merdiven boşluğunda 9-10 yaşlarındaki 4-5 çocuğun sıra ile birbirlerini teşvik ederek sigara gibi ama kesinlikle sigara olmayan bir maddeyi içtikleri geldi gözünün önüne.

Kontrollü ve bilinçli eğitilmeyen çocukları şeytan kapıp eğitiyordu. Zira şeytanın Hazret-i Allah'a şöyle bir ahdi var:

"İblis: 'Öyle ise beni azdırdığın için andolsun ki, ben de onları saptırmak için, senin doğru yolun üzerinde tuzak kuracağım. Sonra elbette onlara; önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulacağım ve sen onların çoklarını şükredenler bulamayacaksın.' dedi.

Allah: 'Yerilmiş ve kovulmuş olarak oradan çık! Andolsun ki insanlardan sana kim uyarsa onları ve sizi, hepinizi cehenneme dolduracağım!' buyurdu." (Araf: 16-18)

Böylece Allah'ın huzurundan kovulduktan sonra, kıyamete kadar sürecek olan düşmanlığına başladı. İşte insanları aldatarak saptırmak için onlara sokulmuyor mu?

"O halde neden çocuklarımızın küçük yaştaki eğitimlerini korumasız ve başıboş bırakıyoruz ki" diye düşündü. O esnada camdan aşağı doğru bakarken yerde küçük bir karınca gördü. Kendinden on kat daha büyük bir ekmek parçasını ağzı ile azimle taşımaya gayret ediyordu. Karıncaya hayran kalmış bir şekilde:

"İşte" dedi. "Bir karınca misali olmalıyız, çocuklarımızın eğitiminde herkes duyarlı olmalı, karınca kararınca elinden ne geliyorsa küçük yaş gurubundaki çocukların eğitimine yatırım yapmalı." diye düşünürken, genç bir anne iken yaptıkları geldi aklına. Apartmandaki komşularının çocukları ile evinin küçük odasında yaptığı etkinlikleri düşündü ve içini çok büyük bir mutluluk kapladı. Sonra gökyüzüne bakarak şöyle bir proje hayal etti:

Hiç vakit kaybedilmeden genç kızlarımız çocuk eğitimi ile ilgili eğitim almalı, bunlar içerisinden çocuk eğitimine uygun mizaçtaki kızlarımız ile küçük yaş guruplarına yönelik etkinlikler yapılmalı. Ayda bir bile olsa bu yaş gurubuna bilinçli yapılan küçük bir yatırımın, çok büyük etkisi olurdu.

Bu duygu ve düşünceleri ile projeye sahip çıktığını, etrafından başlayarak bütün memlekette çocukların küçük yaşta eğitimi için gayret edildiğini hayal etti.

Tekrar eğilen ve yönünü düzelten ağaca bakarak:

"Rabbi'm, bizleri en büyük eğitmeni örnek alanlardan eyle" diye dilekte bulunup camı kapattı.